

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:50 • 4 Nisan '98 • 100 000 TL.(KDV dahil)

220 imzalı bir deklarasyonla EMEP'ten kopan komünistlerden açıklama ve çağrı
Proletarya devrimi davasına
ve sosyalizme inanan
tüm devrimcilere çağrımızdır:

Tüm komünistler
EKİM saflarına!
Komünist işçi partisi
bayrağı altına!

İÇİNDEKİLER

S.Y. Kızıl Bayrak'tan	2
Kapak	3
Gündem	4-5
Sınıf Hareketinin Sorunları	6
Sınıf Hareketi	7-13
220 imzalı bir deklarasyonla	
EMEP'ten kopan komünistlerden	
açıklama ve çağrı (Orta Sayfa). 14-17	
EKİM'den	18-19
Uluslararası Politika	20-21
Uluslararası Hareketi	22-23
Araştırma	24-25
Kültür/Sanat	26
Mücadele Postası	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:50 ● 4 Nisan 1998

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınbaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı
No:13/22, Kartal/İSTANBUL Tel:02164886705

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ, Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR, Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA, Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 363 28 78

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

Herşey parti için, parti devrim için!

İki günlük zindan direniş ve zaferi, geçtiğimiz haftaya damgasını vuran olayların başında geliyordu. Burjuva adalet sistemi, siyasi tutsakları hazırladığı tabutluklara koyabilmek için uzun zamandır fırsat kolluyordu. Önce, geçtiğimiz hafta Ankara Merkez Kapalı'da açığa çıkarılmayı başardığı özgürlük eylemi girişimi üzerinden harekete geçmesi beklendi,

cesaret edemedi. Ardından 30 Mart geldi. Dışarıda olduğu gibi, zindanlarda da anmalar yapıldı. Onlar, Buca'daki anmayı seçtiler saldırı mevzisi olarak. Nasıl bir hesap yapmışlardı, ya da bir hesap yapabilmişler miydi gerçekten, bilinmez. Fakat boşa çıktı... Bu saldırı, anında karşı saldırıyla yanıtlı. Ankara, Bergama, Bursa, Çanakkale, Sakarya, Ümraniye, Biga, Çankırı ve Aydın Cezaevleri'ndeki devrimci tutsaklar direnişe geçerek, Buca Cezaevi İdaresi'nin elindeki 11 devrimci tutsağa karşılık, toplam 55 cezaevi görevlisini rehin aldılar. Direniş 2 günde zafere ulaştı. Saldırı geri püskürtüldü. Devletin Buca'da rehin aldığı 11 devrimci geri alındı. Ankara Merkez Kapalı'da sistem kavgaya çağrılıyordu; "Cesaretiniz varsa gelin!.." Cesaret edemediler.

Bu hafta, kapaktan verdiğimiz konuyla ilgili belgeyi orta sayfalardan yayınladığımız için, Tarım ve Köylü Sorunu'na ara vermiş olduk. EMEP'ten kopanların bu çağrısını, bugüne dek devrimci-demokrat hareketlerin saflarında yer almış, fakat gönlü ve kafası komünizmden yana tüm devrimcilerin dikkatle incelemesi gerekiyor. Program ve örgütlenme olarak diğer devrimci hareketlerden hiçbir farkı olmayan '80 öncesi Dev-Yol'u ile, kimiilerinin "birlik platformlarının" ilk muhataplarından olan dünün TDKP'sinin geldikleri EMEP-ÖDP noktasından ibret almak gerekirse, komünistlerin yeri devrimci-demokrasi safları değil, komünist işçi partisidir.

Sınıflı toplumlarda temel toplumsal mücadele iki ana sınıf, ezen ve ezilen sınıf arasında -kapitalist toplumda burjuvazi ve proletarya arasında- geçer ve bir noktasında devrimle, iktidarın bir sınıfın elinden diğerinin eline geçmesiyle sonlanır. Kapitalist toplumda proletaryanın bu savaşını verebilmesi ve burjuva iktidarını parçalayarak kendi iktidarını kurabilmesi, devrimci bir partide örgütlenmesi ile mümkündür. Ve, proletaryanın böyle bir

örgütlenmeyi henüz yaratamadığı tüm ülkelerde ise devrimcilerin asli görevi partinin örgütlenmesidir. Türkiye'de de sınıf devrimcileri, on yıldır işçi sınıfının komünist partisini örgütlenme mücadelesi veriyor. Teorik, programatik ve örgütsel olarak noktalanmak üzere olan bu süreçten sonra, hala bu gelişimin dışında kalarak komünist olma iddiası, artık hiçbir anlam ifade etmeyecektir. Tüm komünistler, komünist işçi partisinden bayrağı altında toplanmalıdır.

Görev, asıl olarak sınıfa ve emekçi kitlelere karşıdır. Kapitalist sömürü sisteminin uluslararası saldırıları karşısında örgütsüz, yani savunmasız proletaryanın örgüt silahına kavuşturulması görevi, çürüyen düzen-çeteleşen devlet koşullarında çok daha acil hale gelmiştir. Kürt sorunu başta olmak üzere, sistemin temel yapısal sorunlarının, işçi sınıfının iktidarı dışında bir çözüm yolu yoktur. Eğer sistemden, katil kontra çetelerinin, örgütleyicisi MGK'nın, faşist polis kurumunun demokratikleştirilmesini "talep" etmiyorsak tabii...

Baharla birlikte yeni bir yükselme ivmesi gösteren kitle hareketinin önünün açılmasında da, partili kimlik-parti düzeyi ile müdahalenin ayrı bir anlamı ve önemi olacaktır. Komünistler, açıktır ki, sınıf ve kitle hareketinin kendilerine yüklediği bu sorumluluklarının bilinciyle hareket edeceklerdir.

Herşey parti için, parti devrim için!

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma UNSAL adına, Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Abone
Formu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Dörtüncü H. Fırat

Partileşme Süreci-1

Perspektifler ve Değerlendirmeler

H. FIRAT

Partileşme Süreci-2

Polemikler:

Devrimci

Proletarya'ya

Yanıt

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Emekçilerin gündemi ve 1 Mayıs

Susurluk'tan bu yana emekçi kitleler yoğun bir biçimde sermaye rejiminin gündem saptırma manevraları ile karşı karşıya kaldılar. “İrtica” eksenli gerilim değişik vesilelerle tırmandırılmakta, tümüyle yapay olmadığı ölçüde de, gündem saptırma operasyonu genellikle başarıya ulaşmaktadır. Son olarak “ara rejim” üzerinden gündeme gelen tartışmalar da aynı amaç doğrultusunda kullanıldı. Ordunun darbe sopasını salamada sergilediği pervasızlık, bu çerçevede yayınlanan “muhtıra”, “irtica” gündeminin bir kez daha öne çıkmasını sağladı. Generallerin iktidar dizginlerinin kendi ellerinde olduğunu başbakana teyid ettirmesiyledir ki bu son gerilim sona ermiş oldu.

Geride bıraktığımız yıl içinde ordunun “en büyük tehlike” ilan edip sürekli olarak emekçi kitlelerin önüne sürdüğü bu gündem, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilincinde belli bir bulanıklık yaratmada ve kitle hareketinin yönünü saptırmada yakın zamana kadar önemli bir başarı sağladı. İlerici kitle muhalefetinin bir kesiminin yedeklenmesine, bir kesiminin ise sessizlik içinde izleyici konumuna düşmesine yolaçtı. Bu süreçte sermayenin topyekün saldırısıyla karşı karşıya bulunan işçi sınıfı ve emekçi kitleler kendi gündemleri ile mücadele alanına çıkmayı başaramadılar.

Ancak, sermaye rejiminin kendisi için asıl büyük tehlike olan toplumsal mücadele dinamiklerinin büyümesinin önüne geçebilmek için başvurduğu manevraların, alttan altta birikmiş bulunan mücadele dinamiklerinin kendisini dışa vurmasını engelleyemeyeceği de son dönemin kitle eylemlilikleriyle bir kez daha ortaya çıktı. Toplumun değişik emekçi katmanları son birkaç aydır kitlesel ve militan eylemliliklerle mücadele alanlarına çıkmaya başladılar. “Hukuk terörü”ne yönelen ve faşist çetelerin saldırılarına direnen gençlik, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için günlerce alanlara çıkan ve düzen güçleriyle çatışan kamu çalışanları, 8 Mart kutlamalarında taleplerini haykıran emekçi kadınlar, Newroz kutlamalarında direngen bir tutum sergileyen Kürt emekçileri ve özelleştirmelere karşı eylemleriyle işçi sınıfı...

Emekçi katmanların, gençliğin ve Kürt emekçilerinin büyük bir kararlılık sergilediği eylemliliklerde, her bir kesimin kendi özgün talepleri, çürüyen düzen-çeteleşen devlet gerçekliği ile birlikte, bu ikisi arasındaki bağ kuru-larak haykırıldı. Bu Susurluk bataklığının üstünü örtme operasyonunun yalnızca geçici bir başarı

sağlayabildiğinin, gelişeceğine dair son derece anlamlı işaretler veren kitle hareketinin önü açılabilirdiği koşullarda, düzenin manevra imkanlarının ne denli daralmış olduğunun bir göstergesi oldu.

Emekçi kitlelerin, gençliğin ve Kürt halkının düzenin baskı, terör ve sömürü politikalarına karşı hareketlendikleri bir dönemin 1 Mayıs'ı öncelemesi, bu yılki 1 Mayıs'a ayrı bir anlam ve önem yüklemektedir. Düzenin tüm manevralarına, sistemli baskı ve terör uygulamalarına karşın, gelişen ve militan bir karakter taşıyan bir hareketlilik söz konusu olan. Bu, 1 Mayıs gibi, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesi açısından büyük bir anlamı ve önemi olan bir mücadele gününün, özüne ve içeriğine uygun bir tarzda kutlanabilmesi için büyük bir olanaktır. Dahası, düzen güçleriyle emekçi kitlelerin karşı karşıya geldikleri bu mücadele gününü kitle hareketinde gerçek bir çıkışa çevirebilmek, kitle hareketinin sonraki gelişme seyri açısından da büyük bir önem taşımaktadır. Bu başarılabildiği koşullarda, 1 Mayıs işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesinde yeni mevziler kazanmanın son derece anlamlı bir basamağı olacaktır.

Bugün, hem 1 Mayıs'ı kitle hareketliliğinin yarattığı elverişli zemin üzerinden devrimci bir mücadele gününe çevirme ve hem de gelişmekte olan hareketin önünü açabilmede, devrimci önderlik sorununun taşıdığı özel önem ortadadır. İşçi-emekçi hareketinin yıllardır en büyük handikapı budur. Sendika bürokrasisinin sınıf kitleleri üzerindeki hakimiyeti de temel bir sorun olmayı sürdürmektedir. Yine emekçi katmanların ve sol potansiyelin ileri kesimleri halihazırda reformist ve sosyal-reformistlerin etki ve denetim alanında bulunmaktadır. Devrimci bir önderlik müdahalesi ile karşılanamadığı ölçüde her yeni hareketlilik çok geçmeden geriye düşerek kırılmaktadır.

Kuşkusuz, militan ve kararlı bir çizgide gelişeceğine dair işaretler veren bugünkü hareketlilik emekçi kitleler önündeki reformist barikatları kırabilmenin elverişli bir zemindir. Etkin bir devrimci müdahale için olanaklar bugün çok daha fazla birikmiş bulunmaktadır. Ama bu zeminin ve olanakların varlığı tek başına sorunu çözmeye yetmemektedir. Tüm sorun bu zeminin nasıl değerlendirileceğinde, sunduğu olanakların nasıl başarılı bir biçimde kullanılabileceğinde düğümlenmektedir. Bu noktada, işçi-emekçi kitlelerle birleşmede, eylemlilik içindeki kitlelerden tecrit olmadan ve devrimci bir tarzda varolabilmede gösterilecek mücadele taşıdığı kritik önem karşımıza çıkmak-

tadır. Bu sorun, kitle eylemlerinde nasıl konumlanacağımızdan öte, çok daha önemli ve kapsamlı bir sorundur. Bu, her şeyden önce, her türlü olanağı, her türlü mevziyi esnek ve yaratıcı bir biçimde kullanma, çok değişik araçlardan ve güçlerden etkin bir biçimde yararlanma sorunudur. “İlkeli ve uzlaşmaz tutum”, “devrimci politika” vb. adına ortaya çıkabilen, gerçekte ise hamlık örneği olmaktan öteye gitmeyen sol-sekter tutum ve politikalarından uzak durmak özellikle böylesi dönemlerde büyük bir önem taşımaktadır. 1 Mayıs'ı emekçi kitlelerin damgasını vurduğu devrimci bir 1 Mayıs olarak kutlayabilmek, 1 Mayıs dönemine böyle bir bakışla hazırlanabildiğimiz koşullarda mümkün olacaktır.

Bugün sendikal örgütlenmeler üzerine çöreklenmiş bulunan bürokratlar, sermaye ve onun devleti ile işbirliğini en ileri düzeye tırmandırmış bulunmaktadır. İşçi sınıfının tarihinin en ağır ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılarla yüzyüze kaldığı bir dönemde, onlar sermayeyle kolkola girmekte, düzenin emekçi gündemini geriye itme manevralarının etkin aktörleri olarak hareket etmektedirler. Çete devletinin büyük bir itibar kaybına uğradığı Susurluk sonrası süreçte, “irtica” manevrasına en etkin destek bu sicilli sermaye uşaklarından gelmiştir. ESK ihanetinin gerçekleştiği dönem, sınıfa dönük saldırıların daha da yoğunlaştığı bir dönemdir. Açık destek sundukları MGK güdümlü son hükümet, işçi ve emekçilere yönelik en önemli saldırılardan biri olan özelleştirmelerde aldığı mesafeyi en büyük icraatı olarak sunabilmektedir bugün.

Sendika ağaları işçi sınıfının halihazırdaki tek örgütlülüğü olan sendikalar üzerindeki denetimleri sayesinde böylesine pervasız davranabilmektedirler. Ancak bu hainler de sınıfın saflarında biriken tepki ve hoşnutsuzluğun bilincindedirler. Mevzi direnişler ve özelleştirmelere karşı eylemlerle dışa vuran ve giderek büyüyecek olan mücadele dinamiklerinden büyük bir tedirginlik duymaktadırlar. Sahte bir muhalefet görüntüsü çizmeye çalışmaları, 1 Mayıs'ı değişik kentlerde alanlarda kutlayacaklarına dair daha şimdiden açıklamalar yapmaları bunun bir göstergesidir. Bu hainler denetim altına alınmış ve içi boşaltılmış bir 1 Mayıs hazırlığı içine gireceklerdir. Buradan bakıldığında, sınıf saflarında büyüyen öfkeyi yatıştırma ve alanları devrimci müdahaleye kapatma amacıyla girişecekleri cabalar, hase çıkarmak için tabanda yürütülecek etkin bir siyasal çalışmanın

ve teşhir faaliyetinin taşıdığı önem ortadadır. 1 Mayıs'a yönelik olarak olanaklı olan her yerde sendika bürokratlarının denetimini kırmayı kolaylaştıracak örgütlenmeler yaratılabilmesi, bu doğrultuda harekete geçecek tüm güçlerden yararlanmayı, onlarla iş ve güç birliği içinde hareket etmeyi başarabilmeliyiz.

1 Mayıs sürecinde reformist parti ve örgütlenmeler, sendika bürokratlarıyla da dayanışma içinde, işçi ve emekçi kitleler üzerinde denetim kurma doğrultusunda etkin bir çalışma içinde olacaklardır. Devrimci güçlerin işçi ve emekçi eylemlerinden uzak duruşları, genellikle semtlere kilitlenen çalışmaları, reformistlere bu imkanı fazlasıyla sunmaktadır. Buna düzenin bu legal-reformist yapılanmalara yolaçma politikaları da eklendiğinde, sosyal-reformizmle araya net sınır çizgileri çekmenin ve devrimci politikaları etkin kılabilmenin taşıdığı önem kendiliğinden anlaşılır.

Ancak bu son vurgu doğru anlaşılacak durumundadır. Sosyal-reformizme karşı mücadele ideolojik olduğu kadar pratik-politik bir mücadele olmak durumundadır. Bu, legal konumlanmanın kolaylıkları üzerinden bugün için kendi etki alanlarına alabildikleri sol potansiyelden uzaklaşmamıza neden olacak politik tutumlardan kaçınmayı gerektirmektedir. Sosyal reformistlerle araya koyacağımız sınır çizgileri bu akımlarla yanyana gelmemek üzerinden değil, onların kitle mücadelesini geriye çekici, uzlaşmacı, pasifist politikalarına karşı durmak üzerinden olmalıdır. Kitle hareketinin gelişme ivmesi yakaladığı ve mücadelenin politikleşme dinamiklerinin biriktiği bir evrede bunun ayrı bir önemi vardır. Devrimci politika adına sergilenecek sol-sekter tutumlar, esas olarak mücadele isteği ve kararlılığı ile kendisini ortaya koyan hareketliliğe müdahale olanaklarımızı ortadan kaldıracaktır. İlkelere dayalı politik mücadele ile sol-sekter tutum ve davranışlar arasındaki ayrımı doğru bir biçimde yapabilmeliyiz. İlkeli olduğu ölçüde esnek bir politik tutum sergileyebilmeliyiz. İşçi ve emekçi kitlelerle bağlar kurmayı, onlara müdahaleyi kolaylaştıracak her türlü mevzi ve olanaktan, her türlü güçten yararlanmayı başarabilmeliyiz.

1 Mayıs'a hazırlık sürecine fiilen girmiş bulunuyoruz. Bu dönemi çok iyi değerlendirmek, gelişmeleri yakından izlemek, doğru bir anlayış ve pratik tutumla hareket edebilmek ve nihayet etkin bir pratik hazırlık çalışması ortaya koyabilmek görev ve sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

Sermayenin zindanlardaki “rutinleşmiş” baskıları

Hücre tipi cezaevi yapımıyla beraber, sermayenin devrimcilere ve toplumsal muhalefete dönük baskılarının hangi boyutlara vardığı artık çıplak bir biçimde görülmektedir. Şu an yaklaşık 7 adet hücre tipi cezaevinin yapımı tamamlanmış, birçok cezaevi de hücre tipine dönüştürülmüştür. Faaliyete geçirmek için ise sermaye açısından uygun bir politik ortam kollanmaktadır. Sermaye bu işi o kadar sıkı ve “illegal” tutmaktadır ki, kendi borazanlığını yapan medyaya bile bu konuda sınırlı haberler sızdırmaktadır. O kadar ki, yeni yapılan hücre tipi cezaevleri tesadüfen görülmekte ya da öğrenilebilmektedir. Denizli ve Diyarbakır’da görülen hücre tipi cezaevlerinden sonra Ankara’nın Akyurt mevkiinde hücre tipi cezaevi inşaatı yapıldığı da böyle öğrenilmiştir.

Bu politikaya paralel olarak zindanlarda, saldırı-tecrit ve teslim alma politikaları artarak sürmektedir. Muğla Cezaevi’nde tutsaklar üzerinde zorla itirafçılaştırma uygulanmak istenmektedir. Bunun bir sonucu olarak, müşahadede kalan devrimci tutsaklardan Süleyman Aytaç, daha önce yaptığı 30 günlük süresiz açlık grevi ile Bursa Cezaevi’ne sevk sözü almış, fakat bakanlığın sözünü tutmaması üzerine, 19 Şubat’ta ikinci kez açlık grevine gitmiştir. Bakanlığın, tutsakların yasal sevk hakkını ihlal etmekle yetinmediği, tutsakların bu hakkı kullanabilmek için uzun süreli açlık greviyle yaşamlarını ortaya koymasına en ufak bir duyarlılığı olmadığını, bu olayla bir kez daha sergilemiş oldu. Fakat bakanlıktan herhangi bir umar beklemeyen devrimci tutsaklar, hakları ve özgürlüklerini söke söke almanın yollarını biliyorlar. Süleyman Aytaç da, sevk hakkını söke



söke alabilmek için direndi, kazandı. Son direnişlerin başlamasından iki gün önce Bursa Cezaevi’ne getirildi. Kişisel talebi için bir ayı aşkın süredir açlık grevi direnişi yapmıştı. Bursa’ya gelir gelmez Buca’ya saldırıya yanıt olarak başlayan genel direnişe katıldı.

Muş Cezaevi’nde yurtsever tutsaklar, insani haklarının gasp edilmesi sonucu 2 Mart’tan itibaren süresiz açlık grevi eylemine başlamışlardır. Ceyhan Cezaevinde Newroz’u kutlamak isteyen tutsaklara gardiyanlar tarafından saldırılmış, görüşçüler içeri alınmayarak ziyaret engellenmiştir.

Avukat Kemal Yılmaz, Yozgat Cezaevi’ne mükellefleri ile görüşmeye gittiğinde, bir komplo sonucu tutuklanmış ve cezaevine konmuştur.

Buca, Maraş, Uşak ve Bursa Cezaevleri’nde, ziyaretçiler üzerinde terör estirilerek,

insanlık dışı arama ve uygulamalarla tutsak yakınları yıldırılmaya çalışılmaktadır. Uşak Cezaevi’nde bayan tutsaklara, askerler tarafından mahkemeye ya da hastaneye gidiş-gelişlerde saldırılmakta ve resmi ağızlardan can güvenliklerinin olmadığı “açıklanmaktadır.” Sağlık sorunları olan ya da Süresiz Açlık Grevi-Ölüm Orucu direnişlerinde bulunan hastalıkları-

rahatsızlıkları bulunan tutsaklar, tedavileri yapılmayarak ya da engellenerek ölüme terk edilmektedir. Bayrampaşa, Ankara Merkez Kapalı, Diyarbakır, Bursa, Uşak, Buca, Malatya, Elazığ, Muş Cezaevleri’ndeki tutsaklar, işkence ya da Süresiz Açlık Grevi-Ölüm Orucu sonunda tedavileri yapılmayarak sakat kalmaya-ölüme terk edilmektedirler.

Kitle hareketinin yeni bir yükselme

eğilimi gösterdiği bir süreçte, bir yandan askeri darbe senaryoları sahnelenirken, diğer yandan emekçi sınıflarla buluşmaları engellenmek istenen devrimciler, zindan içinde zindan yaratma politikalarıyla yok edilmeye çalışılmaktadır. Neredeyse “rutin” hale gelmiş bu barbarca saldırıların bir tanesi bile, sermayenin faşizan yüzünü sergilemeye yetmektedir aslında. Kapitalizmin bekası ve sermayedarların “yüce” çıkarları için, cezaevlerinde insanlık barbarca ayaklar altına alınmaktadır.

Emekçi sınıflara faşizmin gerçek yüzünü açıklayalım ve kapitalizmin toplumu insanlığa-emeğe yabancılaştırmasına, saldırıların kanıksanmasına izin vermeyelim. Tarihsel-toplumsal bellek yitiminin yaşanmasına partimizle dur diyelim. Unutulmamalı ki, insanlığın en vahşi uygulamalarına sahne olan Türkiye ve Kürdistan zindanlarında, insanlık onurunun göndere çekildiği direnişler de filizlenmektedir.

**Direnenler de var bu dünyada!
Hücrelere girmeyeceğiz!
Direneceğiz!**

Ankara/SYKB

Cesaretiniz varsa gelin!

Pazartesi günü Buca Cezaevi’nde 11 devrimci tutsak görüş sonrasında alınıp sevk bahanesiyle götürülmüştü. Bu saldırının ardından Ankara, Sakarya, Bergama, Çanakkale ve Ümraniye Cezaevleri’nde barikatlar kurularak direnişe geçildi. Saldırının amacı yıllardan beridir üzerlerinde teslim alma politikaları yürüttüğü devrimci tutsakları hücrelere ya da devrimcilerin olmadığı cezaevlerine koyarak tecrit etmektir. Bu bakımdan bugün Buca’da yapılan saldırı yarın genelleşerek tüm cezaevlerine yönelecektir.

Devrimci tutsaklar bugüne kadar sermaye devletinin zindanlara yönelik politikalarını gerektiğinde bedenlerini siper ederek boşa çıkarmayı bildiler. Bugün de hücre tipi saldırısını yaşama geçirmeye hizmet edecek olan bu saldırıya karşı direniş ateşini yakmış bulunuyorlar. Bazı cezaevlerinde cezaevi görevlilerini rehin alan tutsaklar herhangi bir saldırı halinde karşılık vermekten kaçınmayacaklarını ve eylemin Buca’dan alınan 10 devrimci tutsağın bu cezaevine ya da kendi seçtikleri cezaevlerine götürülene kadar sürdüğünü ifade

ediyorlar. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi’ndeki tutsakların astıkları pankart tutsakların kararlılığını sermaye devletine somutluyor: Cesaretiniz varsa gelin!

Direnişlerin sürdüğü birçok cezaevinde asker, polis ve özel timlerin yığınak yaptıkları ve saldırı hazırlığında olduğu, bazı cezaevlerinde heyetlerin tutsaklarla görüştüğü ve tutsak yakınlarının cezaevi kapısında beklediği bize ulaşan haberler arasında.

Sermaye devleti zindanlarda devrimci tutsakların yarattığı direniş geleneğiyle asla başedemeyecek, ne bugün, ne de yarın onlara diz çöktüremeyecektir. Geri adım atan dün olduğu gibi bugün de bir kez daha sermaye devleti olacaktır.

**Devrimci tutsaklar
onurumuzdur!
Zindanlar yıkılsın, tutsaklara
özgürlük!**

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

31.03.1998



Sermaye devleti zindanlarda bir kez daha baltayı taşa vurdu

Sermayenin devrimci tutsaklara yönelik politikasının özü, bugüne kadar hep boyun eğdirmek, teslim almak ve tutsakların devrimci kimliklerini yok etmeye çalışmak oldu. 12 Eylül'den bu yana sürekli olarak uygulanmaya çalışılan bu politika devrimci tutsakların can bedeli mücadeleleri ile her seferinde boşa çıkarıldı. Tutsak, devrimci ve komünistleri fiziki olarak ezme ve yok etme operasyonlarının hazırlıkları uzun bir dönemdir yapılmaktaydı. Hücre tipine geçme denemesini '96'da deneyip SAG ve Ölüm Orucu gibi genel bir direnişle hüsrana uğrayan sermaye devleti, cezaevlerine tek tek saldırmayı da sürekli bir yöntem olarak uyguluyor. Geçmişte bu yönlü saldırılar Buca ve Ümraniye Cezaevleri'nde ortaya konulan can bedeli bir direniş duvarına çarpmıştı. Devrimci tutsakların kararlı direnişi ve toplum genelinde yükselen tepkilerle bu saldırılar boşa çıkarıldı.

Faşist sermaye devleti bu kez Buca' da benzer bir oyuna girişti.10 devrimci tutsak apar topar hücre tipi cezaevlerine sevkedilmeye kalkışıldı. Hücre tipi uygulamasına topyekün bir saldırıyla geçemeyen devlet anlaşılan sorunu böyle çözeceğini zannediordu. Fakat yanıldığını anlaması için çok zaman geçmesine gerek kalmadı. Bu saldırıya karşı hemen direniş başladı ve direniş diğer cezaevlerine de dalga dalga yayıldı. Buca, Ümraniye, Sakarya, Bergama, Çanakkale, Bursa ve Ankara Merkez Kapalı cezaevlerinde gardiyanlar, müdürler rehin alınıp, barikatlar kuruldu.

“Cesaretiniz varsa gelin!”

Direnişin başlamasıyla Ankara Merkez Kapalı Cezevi önüne polis panzerleri, çevik kuvvet ve sivil polisler, içeriye ise özel tim, jandarma ve sivil polisler tarafından yığınak yapıldı. 4. ve 5. koğuşlarda kalan devrimci-komünist tutsaklar da bu yığnağa astıkları “Cesaretiniz varsa gelin” pankartıyla cevap verdiler. Bunun üzerine koğuşlara girerse neyle karşılaşacağını çok iyi bilen düzenin kolluk güçleri saldırmaya cesaret edemedi. Haberlerin duyulup tutsak yakınları ve basın gelmesiyle beklenmeye başlandı. Tutsak ailelerinden ve İHD avukatlarından bir heyet içeriye devrimci tutsaklarla görüşmeye girdi. Yapılan açıklamaya göre Buca Cezaevi'nde 10 devrimci tutsak görüş esnasında siyasi koğuşu bile olmayan cezaevlerine sevkedilmişlerdi. Temel amaç devrimci

tutsakları, hücrelere koyarak veya siyasi koğuşları olmayan cezaevlerine koyarak arkadaşlarından yalıtımdı. Bu nedenle “Buca, Ümraniye, Sakarya, Bergama, Çanakkale, Bayrampaşa, Bursa, Ankara Merkez Kapalı Cezaevleri'nde 11 tutsağın tekrar Buca Cezaevi'ne getirilmesi talebiyle direnişler başlatıldı” şeklinde açıklamalar yapıldı.

Gece boyunca tutsak yakınları, devrimci, demokrat, duyarlı insanlar cezaevi önünde ateş yakıp, halaylar çekip, sloganlar atarak tutsaklara destek verdiler. Dışarıda oldukça coşkulu bir hava vardı. Tutsak aileleri gelen burjuva basına da “Bu saldırı son bulana kadar buradayız, çocuklarımızı yalnız bırakmayacağız” tarzında açıklamalarda bulundu.

Ankara'da ikinci gün ise yakında yerel seçimlerin olması nedeniyle muhalif kitlelerin gözünü boyamaya çalışan CHP bu direnişi de bir fırsat görüp, cezaevinde tutsak yakınlarını ziyarete geldi. Burada devrimcilerin ve tutsak yakınlarının hiç beklemedikleri tepkisiyle karşılaştılar. Yapmış oldukları “sürekli yanınızda olduk ve olacağız” demagojilerine, tutsak yakınlarının “şimdiye kadar Sivas'ta, Gazi'de, Ölüm Oruçları sırasında yanımızda değildiniz. Burada olmanızın nedeni yakında yerel seçimin olmasıdır” cevabıyla karşılaştılar. Ve amaçlarına ulaşmadan, arkalarına bakmadan gittiler.

Akşama doğru çoğunluğu tutsak yakınlarından oluşan 100 kişi vardı. Sendika ve DKÖ'lerin katılımı çok sınırlıydı. Genel-İş, SES ve Tüm Bel-Sen temsilci düzeyinde desteğe gelmişti.

Biz komünistler olarak direnişin birinci gününden itibaren tutsak yakınlarının ve tutsakların yanında olduğumuzu gösterdik. Yazmış olduğumuz basın açıklamasını sendika, DKÖ'lere fakslayarak, ayrıca buralara giderek cezaevlerine karşı duyarlılığı sağlamaya çalıştık. Direnişin zaferle sonuçlanmasıyla birlikte tüm kitle halaylarla zılgıt sesleriyle ve sloganlarla bu zaferi kutladık.

Direnişin gücü ve sermayenin çaresizliği!

Buca ve Ankara'daki direniş aynı kararlılık ve coşkuyla diğer zindanlarda da yaşandı. Birçok cezaevinde sayım verilmedi. Devrimci tutsaklar, müdür ve gardiyanlardan oluşan Ümraniye'de 11, Ankara'da 4, Bergama'da 12, Bursa'da 11,

Çankırı'da 8, Sakarya'da ise 6 kişiyi rehin aldı. EKİM davası tutsakları bulundukları cezaevlerinde direnişe aktif olarak katıldı. Zindanlarda maltalar işgal edilip barikatlar da kurulduktan sonra sermaye devletinin temsilcileriyle görüşmeler başladı.

Tutsaklar apar-topar sevk edilen 11 devrimcinin derhal Buca'ya ya da istedikleri yere sevkedilmelerini ve bir daha bu veya benzeri bir sevk yaşanmayacağına dair söz verilmesini istiyordu. Hücre tipini uygulamaya yönelik attığı bu küçük adım karşısında bile aniden gelişip bu denli yaygınlaşan direniş karşısında sermaye de medyası da şaşkına döndü. Saldırmak için cezaevlerinin etrafını panzerlerle kuşatan devlet, baltayı taşa vurduğunu anlamakta da gecikmedi. Bunun üzerine “biz aslında müdahale etmek istemiyoruz, sorunu diyalog yoluyla çözmek istiyoruz” edebiyatı başlatıldı.

Görüşmelerde devrimci tutsaklar tok bir kararlılık sergiledi. Fakat tutsakların bu kararlı tutumu ve hızlı geliştirdikleri direniş dışarıdan aynı hızda ve yeterlilikte desteklenemedi. Direniş esnasında ilk elden harekete geçirilebilecek kesimleri harekete geçirebilmeliydik. Cezaevleri önünde oluşturulan basınç az sayıda tutsak yakınıyla sınırlı kalmamalıydı. Zaman sınırlı da olsa emekçileri sürece katabilmeliydik. Bu anlamda temsili düzeyde de olsa Ankara'da sendikaların katılımı önemlidir. Bu bizim direnişten ileriye yönelik çıkarmamız gereken bir derstir.

Devrimci tutsakların kararlılığı ve taleplerindeki ısrarcılığı, saldırıyı başlatan kendisi olmasına rağmen sermaye devletini tam bir acz içinde bıraktı. Sermaye direnişin gücünü ölçüp, tutsakların taleplerini kabul ettiğini ve dolayısıyla yenildiğini açıkladı. Bir kez daha direniş kazanmış ve zalimler kaybetmişti...

Sermaye devleti son dönemde kitle eylemleri karşısında düştüğü acze bir yenisini de zindanlarda ekledi. Kitle eylemlerindeki moral ve dinamizm, sınıf savaşımının temel alanlarından birisi olan zindanlardan gelen dalgayla daha da büyüyecektir. Şimdi önümüzde duran en acil görev tüm toplumsal sorunlarla sınıf hareketi arasında sıkı bir bağ kurup etkin bir propaganda yürüterek bu coşkuyu 1 Mayıs'a taşımaktır.

**Yaşasın zindan direnişimiz!
Yaşasın devrimci dayanışma!
Devrimci tutsaklar onurumuzdur!**

Zindanları ayağa kaldıran olay: Buca'da siyasi tutsaklara saldırı

30 Mart Pazartesi günü sabah saatlerinde görüşe giden aileler, görüşe sadece 5 tutsağın çıktığını, o sırada içeriden sesler gelmeye başladığını, gardiyanların ellerinde sopalar ve demir çubuklarla içeriye saldırdıklarını, görüşteki 5 tutsak ve ailelere de saldırılarak, dövüldüklerini, saçlarından sürüklenerek dışarı çıkarıldıklarını anlatıyorlardı.

Saldırıdan sonra aileler cezaevinin önünde toplandı. Hiçbir aile görüşe alınmadığı gibi, avukatlar da içeri alınmıyordu. Görüş saatinin bitimine kadar cezaevi önünde beklediler. Saat dolduğunda polisler gelerek, “içeride birşey olmadığını, herkesin koğuşunda olduğunu” söyleyip kitlenin dağılmasını istedi. Kimse yerinden ayrılmayınca çevik kuvvet devreye girdi ve kitleyi dağıttı.

Daha sonra cezaevi savcısıyla görüşen İHD Şb. Bşk. Ercan Demir; “DHKP/C davasından yargılanan 11 kişinin idarenin elinde olduğu, bu kişilerin Adalet Bakanlığı'ndan gelecek talimatla diğer cezaevlerine sevkedilecekleri, saldırı esnasında birkaç kişinin yaralandığı” bilgisinin verildiğini söyledi.

İzmir/SYKB

Cesaretiniz varsa gelin!

Sabah saatlerinden itibaren Ankara Merkez Kapalı Cezaevi önünde devlet, özel tim, asker, polis panzerleri ve otoları, sivil polisleri ile yığınak yaptı. 30 Mart Pazartesi günü Buca Cezaevi'nde devlet, görüş sırasında saldırarak 11 siyasi tutsağı, sevk bahanesiyle rehin almıştı. Bu saldırı üzerine, Ankara, Sakarya, Bergama, Çanakkale, Ümraniye cezaevlerinde siyasi tutsaklar barikatlar kurarak direnişe geçti.

Eylemin temel talebi, genelde, sistemin hücre ve tecrit politikasını protesto etmek, özelde de, Buca'daki saldırıyı birlikte göğüslemektir. Direnişteki tutsaklar, eylemlerinin “11 devrimci tutsak geri getirilene ya da istedikleri cezaevlerine götürülene dek süreceğini” duyurdular. Ankara Merkez Kapalı'da bir baş gardiyan, iki gardiyan ve bir müdür rehin alındı. Herhangi bir saldırıda karşılık verileceği açıklandı. “Varsa Cesaretiniz Gelin” yazılı bir pankartı pencerelerin dışına asarak beklemeye başladılar. Saat 14.00'te tutsakların yanına sivil bir heyet (Bir tutsak ailesi, TİYAD'dan bir kişi ve avukattan oluşuyordu) gönderilerek direnişçilerin düşüncesi öğrenilmek istendi. Saldırıları, sürdüğü sürece bu eyleme devam edeceklerini söyledikleri öğrenildi. PKK tutsakları hariç, tüm siyasi tutsaklar eyleme katılmıştı.

Ankara/SYKB

Çürürken çürüten düzen ve sınıfın sorumlulukları

Sermaye sınıfının çürüyen düzeni, kendisiyle birlikte toplumu da çürümeye iten bir dizi soruna kaynaklık ediyor. Kürt ulusal sorunu, cezaevleri, kayıplar, işkence ve infazlar, öğrenci gençliğe yönelik saldırılar, çocuk emeği sömürüsü ve sokak çocukları sorunu, gecekondu yıkımları-konut sorunu, özelleştirme-taşeronlaştırma-esnek üretim saldırıları, kamu çalışanlarının sendikal hak mücadelesinin devlet terörüyle bastırılma girişimleri, bu toplumun yıllardır kanayan yaralarından sadece bir kısmıdır. Bu yaralardan akan kan binlerce cana mal oldu. Emekçi sınıflarda sefalet dizboyu. Hergün daha fazla gencimiz suça itiliyor, vb...

Kürt ulusuna karşı yürütülen sömürgeci imha savaşında, her iki cepheden binlerce gencimiz katledildi. Çünkü ulusal onuru ve özgürlüğü için dağa çıkan Kürt genci de, sömürgeci sermayenin çete devleti tarafından onun üstüne sürülen Türk genci de, işçinin, emekçinin, yoksul köylünün çocuğudur. Çünkü Kürt sermaye sınıfları, esas olarak sömürgeci Türk devletiyle işbirliği içinde ve Kürt ulusal mücadelesinin karşısında yer almaktadırlar. Türk sermayedarlarının çocukları ise, bedelli askerlikle, torpille, öğrenci pasosuyla askerlikten yırtmakta, göstermelik olarak gidenler de, deniz kıyılarında, tatil köylerinde sözde askerlik yapmaktadırlar.

Sömürgeci savaşın emekçi sınıflara tek faturası evlatlarının canı da değil. Bu kirli savaş ücretli emeğe yönelik saldırıların gerekçesi de yapıyor. Kardeş Kürt halkının mücadelesi çocuklarımızın canıyla bastırılmakla kalmıyor, mermi paralarını da ücretlerimizden kesiyorlar. Savaşı isteyen onlar, ama ceremesini çeken biziz.

Bunlarla da yetinmiyorlar, daha

önemlisi, savaşla başbaşa sürdürdükleri ırkçılık bombardımanıya zihinlerimizi iğdiş ediyorlar. Bölücü terör edebiyatıyla gözleri perdeleyip, yürekleri sağırlaştırarak, ormanı, ekini, hayvanı ve insanıyla köyleri yakıp yıkıyorlar. Özgürlük savaşçılarını öldürmekle yetinmiyor, cesetlere işkence ediyorlar, kulak-burun ticareti kuruyorlar. Tüm bu kirli savaş yöntemlerinin gözleri önünde sürmesine seyirci kalmak, bir toplum için ciddi bir çürüme boyutunu gösteriyor. Sermaye sınıfı, kendisiyle birlikte tüm toplumu -onun büyük bir bölümünü oluşturan emekçi sınıfları da- çürütüyor.

Çete devletinin durmadan kanattığı bir başka yara da cezaevleridir. Sorun çok boyutlu olmakla birlikte, gündemden hiç düşmeyen ve sorunu en çarpıcı biçimiyle sergileyen siyasi tutsaklara yönelik saldırılardır. Sermaye düzeni yasalar yapıp emekçilerin her türden hak mücadelesini suç ilan ediyor, her birine yönelik cezalar biçiyor. Bu yasalara göre, bir kimsenin suçu kanıtlanmadıkça suçsuz muamelesi yapılması gerekiyor. Ancak uygulama tam tersidir. Karakola götürülen her şüpheli suçlu muamelesi görüyor, işkenceden geçiriliyor ve pek çok insan karakollardan ölü çıkıyor. Sağ kalıp mahkemeye ve oradan da tutuklanarak cezaevine atılanlar için de durum değişmiyor. Gazete ve televizyonlardan yargıç ve gardiyanlarına, cumhurbaşkanından başçavuşuna kadar düzenin tüm kurum ve kuruluşları tarafından suçlu muamelesine tabi tutulmaya başlanıyor. Yasalar bir suçtan iki ceza kesilemeyeceğini yazıyor. Ama daha mahkemelerce suçları kanıtlanıp cezaları kesilmeden televizyonlar, “terör örgütlerinin mensupları” yaftasını yapııştırıyor. Mahkemeler kanıtla hiç ihtiyaç duymadan, savunmaya izin

vermeden,
polis
fezlekeleriyle
idama,
müebbetle
mahkum
ediyor.
Adalet
Bakanlığı
onlara
tabutuluklar
hazırlıyor. En
sonu,
jandarma,
polis ve
gardiyanlar
demir
çubuklarla
öldürünceye
kadar PDF Kitap
döverek son



cezayı kesmiş oluyor.

Her cumartesi Galatasaray, kayıp analarının öfkeli suskunluğu ve kanayan yürekleriyle kızıla boyanıyor. Kaçırıp-kaybetme sermaye devletinın kontra suçlarının başında geliyor. Emekçi kitleleri ve devrimcileri terörize etmenin, yıldırmanın bir yolu olarak kullanılan kaybetme yöntemiyle bugüne dek onlarca insanımız ortadan kaldırılmış bulunuyor. Devlet çetelerinin kaçırma-kaybetme suçuna, 12 Mart, Maraş, Sivas, Çorum gibi toplu kıyımlar, 1 Mayıs '77 ve '96 gibi sabotajlar ve resmi kolluk güçlerinin işkence ve yargısız infazları ekleniyor. Susurluk'ta geçirdiği kaza devletin kontra ilişkilerini ortalığa saçıyor. Gizli devlet ayan-beyan hale geliyor.

Devletteki çeteleşme-mafyalaşmanın temelinde, sermayenin çürüyen sömürü sisteminin ihtiyaçları yatıyor. Çağını çoktan tüketen sermayenin ücretli kölelik düzeni, ömrünü biraz daha uzatabilmek için kan döküyor. Bunalımlarının faturasını ücretli emeğe çıkarabilmesi, onları devlet terörüyle yıldırabilmesine bağlı çünkü. Çünkü işçi ve emekçiler gönül rızasıyla işsizliğe, açlığa, sefaletle boyun eğmez. Çocukların işkence görmesine, sokağa düşürülmesine, cezaevlerinde-yurtlarda tecavüze uğramasına göz yummaz. Komşusunun gözleri önünde infazına, köylerinin yakılıp yıkılmasına, zorla göçertilmesine izin vermez, vermemelidir.

Ezen ve ezilen sınıflardan oluşan kapitalist toplumun iki ana sınıfından biri, ezilen sınıf olarak işçi sınıfı, tüm bu toplumsal sorunlarla ilgilenmek, onlara çözüm yolu bulmak ve nihayet çözmek zorundadır. Sorunların kaynağı kapitalist sömürü sistemidir. Çözümü bu sistemin iyileştirilmesidir. Kapitalistler ve onların çeteleşen devleti, kendi sömürü

sistemlerinin yıkılmasını “ülkenin ve milletin bölünmesi”, yıkmak isteyenleri de “bölücü terörist” olarak propaganda ediyorlar. Tüm bunlar sermaye sınıfının ömrünü uzatmak için uydurduğu yalanlardır. Onların terörist ilan ettiği komünistler, ücretli köleliğin son bulması için işçi sınıfını kendi bağımsız partisinde örgütlemeye ve iktidara getirmeye çalışan sınıf devrimcileridir.

Bu gerçekler, sistemin azgın sömürüsü altında ezilmiş, horlanmış, cahil bırakılmış milyonlarca işçi ve emekçiye döne döne anlatılmalı, parti ve kurtuluş fikri günbegün yaygınlaştırılmalıdır. Sınıf bilinçli işçi ve emekçiler, çürüyen sisteme ve çeteleşen devlete karşı, sınıfın “birlik-dayanışma ve mücadele”sini örgütleme görevine sarılmalıdırlar.

Sınıf saldırılarının had safhaya çıktığı bir dönemde kutlanacak 1 Mayıs, işçi sınıfına düzendeki çürümenin nedenlerini kavratmanın, “birlik, dayanışma ve mücadeleyi” örgütlemenin en anlamlı vesilesidir. Sınıfın dikkatini kendi fabrika sorunlarının dışına, diğer temel toplumsal sorunlara çekmeli, sorunların kaynağının ücretli kölelik düzeni kapitalizm olduğunu, bu sömürü sistemini ortadan kaldırmanın örgütlü-birleşik bir mücadele ile mümkün olduğunu döne döne anlatabilmeliyiz.

**Kürt halkına karşı yürütülen
sömürgeci imha savaşına karşı,
İşkence, infaz, kaçırma,
kaybetmelere ve tüm çete suçlarına
karşı,**

**Özelleştirme, taşeronlaştırma,
sendikasılaştırma, esnek üretim
saldırılarına karşı,
İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı'nı
örgütleyelim!**

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni,
yaşasın sosyalizm!**



İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ını örgütlemek için işçi platformlarına

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a az bir zaman kaldı. 1 Mayıs sınıflar mücadelesinin seyrinin bir göstergesidir. Sermaye devleti de bunu çok iyi bildiği için 1 Mayıs'a hep özel bir önemle yaklaşmıştır. Adını bile anmak istemediği, anılmasına tahammül edemediği bir dönemin ardından, bunun imkanlarının tükendiği yerde yönünü saptırma, içini boşaltarak sunma yolunu tutmuştur.

Bu yaklaşımın temel ayağından birincisi; 1 Mayıs'ı işçi sınıfına mücadele günü olarak değil, sendikal bürokrasinin kontrolünde "bahar bayramı" ya da içeriği boşaltılmış "işçi bayramı" olarak kutlatmak; ikincisi ise, bu günü devrimcilerle devletin karşı karşıya geldiği ve karşılıklı güç gösterisinde bulunduğu bir gün olarak lanse etmektir.

Sermaye sınıfı, işçi sınıfı mücadelesinin mevzilerini yok edemediği, buna gücü yetmediği yerde onu ehlileştirme yöntemini seçer ve devrimcileri bu mevzilerden soyutlamaya çalışır. Geçmişte bunu başarabilmek için her türlü yönetime başvurmuştur. Yalnızca sendikal bürokrasiyle işbirliği yapmakla yetinmemiş bizzat provokasyonları bu günlerde kendisi hazırlamıştır. Onlarca işçiyi, devrimciyi katletmiştir. Sermaye devletinin 1 Mayıs'ın mücadele günü olarak değil de basit bir bayram olarak kutlanmasını sendikal bürokrasi eliyle sağlamaya çalışmasının temel amacı da bu katliamlarının üzerine sünger çekmektir. Fakat bu yöntem bugüne kadar tutmadı bundan sonra da tutmayacak.

Sermayenin oyunlarını bozmak için 1 Mayıs'ta alanlara akalım!

Çete devleti 1 Mayıs'a yönelik provokasyon hazırlıklarına şimdiden başlamış bulunuyor. Yine binlerce polis yığıp gözdağı vermeye çalışacak. Ve yine işçi sınıfıyla devrimcileri buluşturmamanın her türlü yöntemini deneyecek. Hazırlıklar aslolarak bu minvaldedir. Fakat ne kadar hazırlık yaparsa yapsın sermaye devleti çok zorlanacaktır. Çünkü, krizi derinleştikçe terör mekanizmasını daha çok harekete geçiren devlet, son dönemdeki kitle eylemlerinde acze düşmüştür. Arka arkaya gelen kamu emekçilerinin 4 Mart Kızılay işgali, 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü, 12 Mart Gazi eylemi, öğrencilerin 16 ve 18 Mart eylemleri ve son olarak da 21 Mart Newroz ateşi sermayenin bacasını sarmıştır. Yoğunlaşan devlet terörü tersinden kendisini vurmuştur. Kitle hareketindeki bu dinamizm kendisini 1 Mayıs'ta da

gösterecektir. Şimdi önemli olan bu dinamizmi, korku duvarlarının yıkılması olgusunu başta işçi sınıfı olmak üzere tüm toplumsal alanlara yaymaktır. Ve dahası bu olanağı işçi sınıfının iktidar mücadelesinde en iyi biçimde kullanabilmektir. Bu gün için önümüzde duran görev budur. 1 Mayıs ise önemli bir tarihsel fırsattır.

Sınıf devrimcileri, bunun pratikte nasıl gerçekleştirileceği üzerinde ise her zamankinden daha çok kafa yormak zorundadır. 1 Mayıs'ın gerçek anlamıyla devrimci bir atmosferde geçmesi işçi sınıfının bu güne en iyi biçimde

hazırlanmasıyla, sınıf devrimcileriyle kurduğu bağla mümkündür. 1 Mayıs'a hazırlık için kurduğumuz işçi platformlarında sendikal bürokrasinin ihanetini boşa çıkaracak önlemler almalı ve bu yönde aktif bir çalışma yürütmeliyiz. Bu platformlar çalışmasını 1 Mayıs'ın birlik, mücadele ve dayanışma günü olduğunu en geniş tabana yayma noktasında planlamalıdır. Çünkü; işçi sınıfı gerçek kurtuluşunun kendi iktidarında olduğunu ve bunun ise, sermaye sınıfıyla kavgayı derinleştirmeye, onun ücretli kölelik düzeniyle köprüleri atmaya bağlı

olduğunu öğrenmek zorundadır.

İşçi sınıfının, ücretli kölelik düzenini yerle bir edebilmesi ve kendi iktidarını kurabilmesi için ise çok yönlü bir mücadelenin en iyi biçimde örgütlenebilmesi gerekir. Bu büyük alt-üst oluşu ancak sınıfın iktidar perspektifli örgütü sağlayabilir. Dolayısıyla bugünün en acil ihtiyacı ihtilalci sınıf partisidir. Her zamankinden daha yakın olduğumuz parti düzeyine ulaşmak en yakıcı görevimizdir.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!

1886 yılında ABD'nin Baltimore kentinde toplanan İşçi Sendikaları Kongresi 8 saatlik işgünü talebi için mücadeleyi yükseltme kararı alır. Amerikan işçi sınıfı 8 saatlik işgünü talebine militan şekilde sahip çıkar ve Kongre kararı doğrultusunda Amerika çapında yüzbinlerce işçi iş bırakarak alanları zapteder.

Amerika'da o tarihlerde giderek yükselen sınıf mücadelesinin 1 Mayıs 1886'da geldiği bu nokta, burjuva sınıfını paniğe sürükledi. Provokasyonlar ve şiddet yoluyla bastırılmaya çalışılan işçi hareketi üzerindeki devlet terörü iyice yoğunlaştırıldı. 1 Mayıs'ı takip eden günlerde polis in yoğun saldırısı yaşandı. 3 Mayıs günü işçilerin düzenlediği bir gösteriye saldıran polis bir işçiyi katletti. Ancak işçiler, öfkelerini ertesi gün daha kitlesel ve güçlü bir protesto gösterisiyle ortaya koydular. Polis bu gösteriye de azgınca saldırarak çok sayıda sendikacı ve işçiyi tutukladı. Düzmece iddialarla 4 Mayıs göstericileri yargı önüne çıkarıldı. Verilen siyasi karar sonucu birçok işçi çok ağır cezalar çarptırıldı. Albert Persons, Adolph Fisher, George Engel ve August Spies isimli dört işçi önderi idama mahkum edildi. Bu karar 11 Kasım 1887'de infaz edildi. ABD burjuvazisi bu uygulamaları ile yükselen işçi mücadelesini durdurabileceğini düşünüyordu. Ancak buna en net yanıt, darağacında gözünü kırpmadan ölüme giden işçi önderlerinden geldi. August Spies ölmeden önce "Mezardaki sessizliğimiz,

hayattaki konuşmalarımızdan daha etkili olacaktır" diyordu. Nitekim, burjuvazinin tüm baskı ve tehditlerine, yoğunlaştırdığı terörüne rağmen mücadele yükseldi. 1887'de idam edilen dört işçi önderi sadece ABD işçilerinin değil, tüm dünya işçilerinin sembolleri oldular.

1 Mayıs 1886'dan üç yıl sonra, 14-21 Temmuz 1889'da toplanan II. Enternasyonal 1. Kongresi, 1 Mayıs 1890'da tüm ülkelerde gösteriler yapılmasını kararlaştırdı. Gerek 8 saatlik işgünü talebinin daha güçlü savunusu için, gerekse de 1887'de katledilen dört işçi önderinin anısına birçok ülkede görkemli gösteriler düzenlendi. Dünya işçileri birlik ve dayanışma içerisinde, militan bir ruhla alanlara çıktılar. 1891'de Brüksel'de toplanan II. Enternasyonal'in 2. Kongresi ise 1890 gösterilerinin başarısı üzerine 1 Mayıs gösterilerinin gelenekselleşmesi ve her sene tekrarlanması kararını aldı.

Böylesine zorlu ve can bedelli bir mücadelenin ürünü olan 1 Mayıs, tüm dünya işçilerinin bir sınıf olarak, burjuvaziye karşı kazandıkları bir mevdizdir. 1890'lardan itibaren tekrarlar içerisinde anlamını kaybetmek bir yana, toplumun iki düşman sınıfının, ezen ve ezilenlerin burjuvazi ve proletaryanın karşı karşıya geldiği "sınıf savaşının canlı, tarihsel bir parçası" oldu.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, Türkiye'de de 1900'lü yılların başlarında kitleselleşmeye ve etkinleşmeye başlamış, 1921

yılında özellikle taşımacılık sektöründe iş bırakmalar gerçekleşmiştir. İşçilerin kitlesel gösterileri ve iş bırakarak alanları doldurması karşısında, egemen sınıflar bir yandan 1 Mayıs'ı yasadışı ilan edip emekçi kitleler üzerinde terör estirme, bir yandan da içini sınıfsal kimliğinden soyutlamak amacıyla bu mücadele gününü "Bahar ve Çiçek Bayramı" olarak ilan etme yoluna gitti. Yüzbinlerce sınıf kardeşimizin Taksim'i doldurduğu 1 Mayıs 1977'de, sermaye devleti silah ve panzerle saldırarak gerçek yüzünü ve günümüzdeki ifadeyle "1000 operasyon"ların arkasındaki devlet gerçeğini en açık biçimde ortaya koyuyordu.

Taksim'de 36 şehit verilmesinin ardından, 1989 1 Mayıs'ında Mehmet Akif Dalcı polis kurşunuyla şehit düştü, 1990'da Gülay Beceren polisin açtığı ateş sonucu ağır yaralanıp felç geçirdi ve son olarak 1996'da Dursun Odabaşı, Hasan Albayrak, Levent Yalçın şehit düştüler. Arkasında Susurluk'taki sermaye devletinin bulunduğu tüm bu azgın saldırılara ve baskılara rağmen 1 Mayıs'ın kitlesel ve özüne uygun bir tarzda kutlanılmasının önüne geçilemedi.

Dünya proletaryası 1 Mayıs'ı ağır bedeller ödeyerek kazandı, Türkiye işçi sınıfı ise onu yaşatmak için bedeller ödemekten kaçınmayacak! 1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!

Devrimci 1 Mayıs için alanlara! 1 Mayıs'ta sokağa, eyleme, genel greve!

Son sözü işçiler söyleyecek!

İçinde yaşadığımız günlerde birçok işkolunda, toplu iş sözleşmesi süreci yaşanıyor. Uzlaşmacı/işbirlikçi sendika bürokratizmi aşılamadığı ölçüde, toplu işçi satışları (TİS) şeklinde işlemeye ve sefalet ücretinin, dolayısıyla sefaletin süreklileştirilmesi, “esnek” ama aynı ölçüde vahşi kapitalizmin sömürsünün boyutlandırılması, özelleştirme, taşeronlaştırma, sigortasızlaştırma, eşel mobil, sendikasılaştırma saldırılarının yaşama geçirilmesi süreci olarak işledi, işliyor.

Düzen cephesi bir bütün olarak bu süreci hızlandırmak, engelleri ortadan kaldırmak doğrultusunda seferber olurken; işçi sınıfının örgütlülüklerinin zayıf olması, bunun yanısıra sınıfın siyasal önderlik ihtiyacını karşılayacak bir partiden yoksunluğu bu döneme kadar bu saldırı politikalarının, IMF’nin sömürü paketlerinin etkili bir karşı-koyuşla karşılaşmadan uygulamaya konabilmesini kolaylaştırmıştır. Bunun yanında sendika bürokratizminin ihanetçi çizgisi ve bu çizgide ısrarı, sınıfa reformist önderliklerin düzen

sınırları içinde “demokratik ordu”, “demokratik devlet” gibi yönünü şaşırmış hedefler göstermesi, küçük burjuva devrimcilerinin sınıftan kopuk, ona yabancı ve dayatmacı “öncülük” anlayışları vb., vb... karşı-koyuşun yeterince güçlü olamamasının etkenlerindendir.

İçinde bulunduğumuz TİS sürecinde öncelikli olarak belediye, petro-kimya ve turizm işkolunda TİS görüşmeleri gündeme geldi, grev kararı alınan Lastik-İş’in örgütlü olduğu Brisa, Türk-Pirelli ve Good-Year’de; kimi taşra belediyelerinde anlaşma

sağlanırken, İstanbul Büyükşehir Belediyesi işçileri TİS’te dayatılan saldırılara “geçit yok!” deyip 5000 işçinin katıldığı bir yürüyüşle 4 saat iş bırakarak son günlere damgasını vurdu. Yine Adana’da SASA’da TİS’te dayatılan taşeronlaştırma ve “kapsam dışı” saldırısına karşı grev kararı alındı ve grev fiilen başladı. (SASA’da 2700 işçi çalışıyor ve bu fabrikanın geçmişten gelen mücadele birikimi, geleneği var.)

Metal işkolunda ise grup toplu iş sözleşmesi görüşmeleri Eylül ayında başlayacak. “Esnek üretim” dayatmasıyla tıkanan TİS görüşmelerinin ardından başlayan Cam-İş Makina Kalıp grevi 4. ayına girmiş durumda. Sermayenin özel olarak yüklendiği Makina Kalıp grevinin önemi, sermayenin Makina Kalıp’ı emsal göstererek esnek üretimi metal işkolundaki tüm fabrikalarda, ardından da tüm işkollarında dayatarak uygulamaya geçirecek olmasıdır. Bu nedenledir ki, “Makina Kalıp sınıfı için grevedir.” ve Makina Kalıp’la dayanışmayı örmek, tüm sınıf bilinçli işçilerin öncelikli bir görevidir.

TİS görüşmelerine hazırlık anlamında sendikalarda da bazı çalışmalar yapılmaktadır. Buna bir örnek Birleşik Metal-İş’in fabrikalarda oluşturduğu TİS komiteleridir. TİS komitelerinin amacı hem TİS’in güncelleşmesini sağlamak hem de öteki sorunların çözümüne katkı sağlamaktır. Fabrikalarda varolan fabrika komiteleri ile koordineli bir şekilde çalışmaları planlanmıştır.

TİS komiteleri ve buna benzer çalışmalar öncü işçilerin müdahaleleri ile işlevli olabilecek, etkin çalışabilecektir. Bu nedenle öncü işçilerin müdahaleyi ısrarlı bir biçimde sürdürmesi, bu tür çalışmaları yapmayan sendikalarda ise taban basıncını yaratmak için taban örgütlülüklerini harekete geçirmesi gerekiyor. İşçilerin sendika bürokrasisini ancak sendikalarımıza daha sıkı sarılarak, daha fazla sahiplenerek altedebileceğimizi görmelerini, kavramalarını sağlamak için sınıf çalışmasında her alanda yeni bir düzeyi temsil edebilmeli, sürecin hakkını verebilmeliyiz.

TİS ve grev sürecine ilişkin olarak Petrol-İş Şube Başkanı Refik Deviren ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz:

SYKB: Sasa’da greve uzanan süreci ve son durumu anlatırmısınız?

R. Deviren: Sasa’da greve gidişimizin tek nedeni ücret sorunu. İkincisi ise idari maddeler diye adlandırdığımız temel çalışma koşullarının iyileştirilmesi sorunu. 12 Eylül 1980’den sonra 1988’de 56, 1990 yılında 13 gün olmak üzere iki kez greve çıktık. Şu an 80 sonrasının üçüncü grevini yaşıyoruz ve grevimiz ikinci günde. Sasa işçisi zaten bu konuda engin bir deneyime ve kararlığa sahip. Grev bugün en demokratik haklarımızdan biri ve yeri, zamanı geldiğinde kullanırız.

Son süreç ise şöyle: 1 Ocak ‘98 ile 1 Ocak 2000 yılını kapsayan iki yıllık TİS süreci boyunca şimdiden işverenle görüşüldü. Yaklaşık üç buçuk aylık süreçte iki görüşmeden de sonuç çıkmaması ve sürecin bu kadar uzamasının nedeni ise, 1974 yılından bu yana fabrikada örgütlü bulunan sendikamız Petrol-İş’i parçalamaya dönük patronların bazı girişimleri oldu. Ancak sendikamızın ve işçilerin kararlı tutumları sonucu patronlar şimdilik kaydıyla bu politikadan vazgeçti. Ancak teklif ettikleri ücret tatmin edici olmaktan uzaktı. Bu yüzden greve çıktık.

çıkımlarında işçilerin en büyük silahlarından biri sendikasıdır. Petrol-İş grev sürecinde işçilerde birlik ve mücadele ruhunu geliştirmek ekseninde neler yapıyor ya da neler yapmayı düşünüyorsunuz?

R. Deviren: Bu önemli bir konu. Öncelikle tabii işçilerin bilinçlenmesi gerekiyor. Zaten grev başlı başına bir okuldur. İnsanlar grev sürecini yaşayarak bilinçleniyor. Grevle yeni tanışan arkadaşlarımız var. Bunlar bilinçleniyorlar. Fakat bu kendi başına yetmez. Bu süre içerisinde sendika örgütlülüğümüzü pekiştirmek için, eğitim çalışmaları yapacağız. Bu işi yapacak hocalarımız var. Bu imkanlarımızı işçilerdeki birlik ve mücadele ruhunu geliştirmek noktasında değerlendireceğiz. Ayrıca kamuoyu yaratmaya çalışacağız. Bunun için geçmiş deneyimlerimizden yararlanmayı düşünüyoruz. Bugünden diğer işçilerden, kamu emekçilerinden ve esnaflardan destek yönünde görüşmelerde bulunacağız. Bunun için mahalle birimlerinde hazırlıklarımız var. Ayrıca grev komitelerimiz hazır durumda.

SYKB: Biliyorsunuz, sınıfı eylemde başarıya götüreniz

götürebilecek en belirleyici silahlardan biri sınıf dayanışması. Bu noktada neler düşünüyorsunuz?

R. Deviren: Sermaye, sınıf dayanışmasını engellemek için binbir türlü araç kullanıyor. Fakat istenildikten sonra dayanışmanın araç ve yöntemleri bulunur. Sermaye, meşru durumumuzu sağladıktan sonra pek etkili olamaz. Örneğin dayanışma gazeteleri var. Ancak bunlar ileriki bir sürecin araçları. İleride gündeme gelebilir. Nitekim şu andaki gidişat grevin daha uzun süreceği yönünde. İşçilerin moralini ve direngenliğini ayakta tutmak için dayanışma geceleri ve daha değişik araçların kullanılması gerekiyor.

SYKB: Son olarak neler söylemek istersiniz?

R. Deviren: Türkiye’de sendikal hareket gittikçe zayıflamaya başladı. Bunun en büyük nedeni ise sendikal harekete ve sendikacıya artan güvensizliktir. Bunun kırılması gerekiyor. Bunun için de sendikacıların daha tutarlı davranması, işçilerin haklarının alınmasında daha kuvvetli bir tutum sergilemesi gerekiyor. Bu anlamda biz sendikacılara görev düşmektedir.

SYKB: TİS’ten kazanımla

Adana/SYKB

PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sermayeye diz çöktürmek için

Makina Kalıp grevine omuz ver!

Sermayenin, işçi sınıfı mücadelesi ve örgütlülüğünü dağıtmak için devreye soktuğu saldırıları giderek boyutlanıyor. Bunun en çarpıcı örneği yaklaşık üç buçuk ay önce Makina Kalıp'ta yaşandı.

Makina Kalıp'ta yaşanan sınıfa yönelik giderek boyutlanan saldırılardan en temel önemde olanı esnek üretim saldırısı idi. Bu saldırı kendisini en somut biçimde TİS görüşmelerinde gösterdi. Makina Kalıp işçisinin tamamının bir süre önce Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenmesini bir türlü hazmedemeyen patron, ilk başta sendikalaşmayı engellemeye çalışmıştı. Fakat bu çabası işçilerin fabrikayı işgal edip direnişe geçmesiyle boşa çıkmış, sendikayı ancak bundan sonra kabul etmek zorunda kalmıştı.

Yenilgiyi sindiremeyen Makina Kalıp patronu bu sefer sendikalaşmanın 6 ay sonrasındaki TİS görüşmelerinde esnek üretim dayatmasıyla çıktı işçilerin karşısına. Aklınca bu dayatmayı kabul ettirebilirse, önemli bir mevziyi kendisi ve bir bütün olarak sermaye sınıfı kazanmış olacaktı. Çünkü saldırının içeriği öyle hafife alınacak bir şey değildi. Bir yandan yılların mücadelesiyle kazanılmış haklar yok edilmeye, diğer yandan da sendikal örgütlülük dağıtılmaya çalışılıyordu. Getirilmeye çalışılan "esneklik" ortamıyla; mesai saatleri esnetilip belirsizleştiriliyor, yıllık, sendikal ve sosyal izinler kaldırılıyor, hafta sonu ve bayramlarda çalışma dayatılıyordu. Bu ücretli köleliğin en üst boyutunun dayatılması ve rıza gösterilmesinin istenmesi anlamına geliyordu. Özellikle TİS görüşmesinde gündeme getirilmesi ise, diğer fabrikalar için de örnek teşkil etmesi içindir.

Elbette ki işçi sınıfının kanı ve canı pahasına yüzyılı aşkın bir süredir koruduğu bu haklarının bir çırpıda yok edilmesine Makina Kalıp işçisi izin vermeyecekti. İşte bu nedenle 24 Aralık 97'de greve çıktı Makina Kalıp işçisi, sınıfsal mevzileri savunmak için...

Greve ziyaretler artıyor!

Makina Kalıp işçisi başından beri özellikle kendi yaşadığı sorunları örnek göstererek diğer işyerlerine de esnek üretim saldırısını anlatmaya çalışıyor. İşçiler esnek üretim saldırısına karşı birlikte mücadele edilmesi gerektiğini vurguluyor. Bu çalışma sınırlı olmasına rağmen belli oranda etkisini de gösterdi.

Greve ziyaretler arttı. Geçtiğimiz günlerde General Electric, PDK işçileri ve KESK, grevci işçileri ziyaret etti. Birleşik Metal-İş Topkapı Şube Başkanı Üzeyir Demirtaş ziyarete gelen işçilere yaptığı konuşmada şunları söyledi; "Örgütlenme esnasında 9 arkadaşımız işten atıldı ve direniş başlatıldı. Haklar böyle kazanıldı. Şimdi ise patron, parasal maddelerden önce işçi sınıfının kazanılmış haklarını yok etmeye yönelik esnek çalışmayı dayatıyor. Bu haklar kolay kazanılmadı. Grev çadırlarında canlar verildi. Bu grev sadece Cam-İş Makina Kalıp işçisinin değil hepimizindir.

Bu dayatmalar girmekte olduğumuz toplu sözleşme döneminde hepimizin karşısına çıkacak. Bu dayatmaların arkasında sadece Cam-İş Makine Kalıp patronu yok, Türkiye İşverenler Sendikası (TİSK) var. Eğer bu dayatmalar TİS'den geçirilirse ileride yasalar da buna göre düzenlenecektir."

Makina Kalıp işçisi sınıfı için grevde; bu bilinçle dayanışmayı yükseltelim!

Grev, patronun her türlü baskı ve ayak oyunlarına rağmen üç ayı aşkın bir süredir inatla devam ediyor. Bu, grevin belli bir dinamığa yaslandığının da göstergesidir. Bu dinamik grev komitesinin ve Makina Kalıp işçilerinin her birinin çabalarıyla daha da ileri taşınabilir. Grevin başarıya ulaşmasında bu dinamığın ileri taşınmasının önemi açıktır. Fakat grevin başarıya ulaştırılması, dolayısıyla da grevin coşkusunun, dinamığının artırılması tek başına Makina Kalıp işçisinin sorumluluğu değildir. Bu sorumluluk tüm işçi sınıfıdır. Esnek üretim saldırısının sınıfın tamamını hedefleyen ideolojik bir saldırı olduğu da göz önüne alınırsa bu sorumluluk bir kat daha artacaktır.

Bu çerçevede grev ziyaretleri belli bir önem taşımaktadır. Fakat dayanışma için tek başına yeterli değildir. Dayanışmanın eylemli hale getirilmesi grevin coşkusu arttıracak ve önemli bir katkı sağlayacaktır. Grevin kendisini daha geniş kitlelere duyurabilmesi

ve esneklik saldırısını bu vesileyle işçi sınıfının gündemine sokabilmesi açısından bu gereklidir. Grev işçi sınıfının ve emekçilerin gündemine daha çok girebildiği oranda ise patron üzerindeki basıncını arttıracak ve çözümünü dayatacaktır. Bu ayrıca sınıfın diğer kesimlerinin de esnek üretim saldırısına karşı hazır olmasını sağlayacaktır.

Sermayenin Makina Kalıp üzerindeki hayallerini suya düşürmek için hepimize önemli görevler düşüyor. Bugün bu görevlerimizi yerine getirmesek yarın geç kalmış olacağız.

**Yaşasın işçilerin birliği!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**



Makina Kalıp İşyeri Grev Komitesi çağrı metni

Topkapı Davutpaşa bölgesinde Şişe Cam Holding'e bağlı Cam-İş Makina Kalıp A.Ş. işyerinde patronun dayatmış olduğu kötü çalışma şartlarına karşı işçilerin vermiş olduğu tepki sonucu sendikal örgütlenme gerçekleşmiştir. Söz konusu bu işyerinde patronun ve bağlı bulunduğu TİSK yönetim Kurulu'nun işçilere toplu sözleşmelerinde esnek üretim ve toplam kalite çemberi politikasını dayatmıştır.

Makina Kalıp işçisi genç ve sendikal tecrübeden yoksun olmasına rağmen Türkiye işverenlerinin politikasına cepheden tavır koyarak 24 Aralık 1997 tarihinde greve çıkmıştır. Yaklaşık üç buçuk aydır süren sermayenin çeşitli saldırılarına maruz kalan ekonomik kısıpca rağmen ilk günkü direngenliğini, azmini, mücadele ruhunu sürdürmektedir.

Makina Kalıp'ta işçiler Türkiye işverenlerinin ideolojik saldırılarının sözleşmeye yansımaması için, hem kendi geleceği, hem de işçi sınıfının geleceği için grev kararı alınmıştır. Makina Kalıp işçisi her ne kadar

kararlı ve direngen olsa bile hayatın gerçekleri bellidir. İşveren, işçilerin ekonomik sıkıntılarını fırsat bilerek işçilere açıktan para teklif ederek grevi kırmak istemektedir. Biz Makina Kalıp işçileri olarak patronun teklif ettiği milyarlar yerini işçi sınıfının gönlünden koparak yapacağı dayanışmayı yeğleriz

Bugün Türkiye işçi sınıfı için bir dönüm noktasıdır. Eğer sermayenin saldırılarını buradan püskürtürse TİS'lerdeki düzeni, sınıf ve kitle sendikacılığı adına korumuş oluruz ve bundan böyle de karşı politikalar üretmek için rahat bir nefes alırız.

Makina Kalıp işçileri olarak Türkiye işçi sınıfını ve uluslararası işçileri her yönden maddi ve manevi dayanışmaya çağırıyoruz. Ulusal ve uluslararası dayanışma ağının örülmesinin zamanı gelmiştir. Bizlerin bu dayanışmanın gerçekleşeceğine inancımız sonsuzdur.

**Yaşasın işçilerin birliği!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Makina Kalıp İşyeri Grev Komitesi

GMİS Temsilciler Kurulu toplandı Beklenen eylem takvimi çıkmadı

GMİS Temsilciler Kurulu toplantısı 27 Mart günü sendika konferans salonunda yapıldı. İşçi katılımının fazla olmadığı toplantıya 300 kadar işyeri temsilcisi ve işçi katıldı. Yaklaşık dört sene sonra yapılan (son toplantı tarihi 23 Ocak '94) ilk temsilciler kurulu toplantısı olma özelliği taşıyan bu toplantının nedenleri, katılanların beklentileri ve amaçları, toplantının içeriği ve sonuçları açısından da aydınlatıcı olacaktır.

Madencilerin beklentileri ve GMİS ağalarının manevraları

Bu toplantının yapılma amacı, maden işçilerinin yüzyüze olduğu özelleştirme, taşeronlaştırma, zorunlu emeklilik ve benzeri birtakım sorunlara karşı çözüm yolları ve bir eylem programının belirlenmesi olarak açıklanmıştı. Herşeyden önce maden işçisinin beklentisi bu yöneydi. Zaten son süreçte atıkları adımlarla böyle bir toplantının yapılmasını zorlamışlardı. GMİS'in Temsilciler Kurulunu toplama kararını almasıyla da buradan somut bir eylem programının çıkmasını bekliyorlardı.

GMİS yöneticileri ise tabanın basıncıyla yapılmasını kararlaştırdıkları bu kurulda daha farklı amaç ve beklentiler peşindeydiler. GMİS bürokratları herşeyden önce tabanda biriken öfke ve dinamizmi kontrol etmek, içini boşaltmak ve kendi bürokratik çıkarlarına yedeklemek istiyorlardı.

İlk olarak; sermaye devletinin yıllardır uyguladığı topyekün saldırı politikası, sınıfsal çelişkileri derinleştirmiş, işçi sınıfının mücadele potansiyelini artırmıştı. Bu son süreçte kendini çıkış arayışlarıyla da göstermeye başlamıştı. Sendika bürokratları ise kendi denetimlerinden çıkan bir sınıf hareketinin kendileri için ne anlama geldiğinin bilincindeydiler. Başlayabilecek bu hareketin önü alınmalıydı.

İkinci olarak; yıllardır sınıfın yıkımı anlamına gelen özelleştirme saldırılarına sessiz kalan, çanak tutan ve hatta bu ranttan pay koparmak için çeşitli sermaye grupları ve mafya çeteleriyle işbirliğinden çekinmeyen sendika bürokratları, son süreçte bu çevrelerle rant paylaşımına dönük çatışmalar yaşıyorlardı. Bu durum kendini 12 Ekim'de yapılan GMİS Olağanüstü Kongresi'nde dışa vurmuş, kongre bu çıkar kavgasının

hesaplaşmaya dönüştüğü bir arena haline gelmişti. İşte kongreden sonra da farklı düzeylerde sürmeye devam eden bu çıkar çatışmaları Ş. Denizer ve yandaşlarını maden işçisini yedeklemeye zorlamaktadır. Sendika bürokratlarının diğer bir hesabı da, Türk-İş'te son süreçte giderek alevlenen koltuk kavgasında avantaj yakalamaya dönüktür.

Temsilciler Kurulu toplantısı Ş. Denizer'in konuşmasıyla başladı, dört saatlik toplantının iki buçuk saatini bu konuşma aldı. Türkiye'deki siyasal krizle başlayan konuşma şöyle devam ediyordu: *"Şimdi bu kaos çok daha tehlikeli noktalara çekilmeye çalışılıyor. Kaosa katkısı olmayan ve büyük bir özenle bu işin dışında tutulması gereken, ülkemizin koruyucusu silahlı kuvvetlerimizi bile bu kaosa buluşturabilecek acemilikte siyasi hatalar yapılıyor."* Arkasından seçimin tek çözüm olduğunu belirten Denizer konuşmasında, Türkiye'de uygulanan özelleştirme politikaları ve bunun TTK'daki yansımalarından sözetti, yaşanan durumu vahşi kapitalizm olarak tanımladı. Tabii bu gerçeğin sorumluluğundan kendisini soyutlayarak. Ş. Denizer yaşanan süreci sık sık "Biz mücadele ettik, ama yetersizliklerimiz de olmadı değil"

şeklinde ifade etmek zorunda kaldı. Ş. Denizer'in mücadele dediği hiçtir, sonuç ortadadır. Konuşmasına Veyssel Atasoy'la yaşadıkları çatışma ve Türk-İş'te yaşanan son gelişmelerle devam eden Denizer, artık mücadele etmenin zamanının geldiğini, maden işçisinin hazırlık yapması gerektiğini söyledi.

Bu sözlere salondaki işçilerden hemen yanıt geldi; "Zonguldak'tan ışıık bekleniyor", "Patlamamız gerekir başkan", "Çözüm sokaktan geçiyor". İşçiler kararlılıklarını gösteriyor ve toplantıdan hemen bir eylem kararının çıkmasını istiyorlardı. Denizer bunun üzerine; *"Biz sorunları ikna yöntemiyle çözmeye çalışacağız, bu olmadı sokak diyeceğiz, biz eylemden kaçmıyoruz, ikna olmazlarsa bizler takır takır eylem kararları alacağız"* dedi ve hemen ekledi: "Aranıza girenler olabilir, bunları almayın aranıza".

Ş. Denizer bu sözleriyle bu toplantıdaki gerçek niyetlerini açıkça koyuyordu. Maden işçisinin mücadele isteğinin önüne geçmek, kontrol etmek ve yatıştırmak.

Toplantıdan hiçbir somut karar çıkmadı

Ş. Denizer ve ekibinin eylemden ne anladığı ise toplantının sonuna doğru açıklandı. Toplantıdan çıkan tek somut

"eylem" Nisan ayının sonlarına doğru Yekta Güngör Özden'in vereceği sempozyum oldu.

Ş. Denizer'in konuşmasından sonra söz alan işyeri temsilcileri mücadele kararlılıklarını ve somut eylem önerilerini aktardılar. Sendika bürokratlarının eylem niyetlerinin olmadığını gören bir işyeri temsilcisi de şöyle diyordu; "İşçi arkadaşlar bu toplantıdan kesin eylemler istiyorlar. Önümüzde bayram var, yazın burada bir şey olamıyor. Yani 1,5 ayımız var, bu nedenle en kısa zamanda eylemlere başlanılmalıdır."

Bu önerilerin hiçbir dikkate alınmazken, beklenen eylem kararlarının bilinmeyen bir tarihte toplanacak yönetim kuruluna bırakılmasıyla toplantı bitirildi.

GMİS Temsilciler Kurulu toplantısından maden işçisinin beklediği eylem kararları çıkmamıştır. Maden işçisi artık, sendika yönetiminin harekete geçmesini beklemeden, bağımsız taban örgütlülüklerini ve önderliğini yaratarak harekete geçmeli, diğer yandan sendika bürokrasisine uyguladığı basıncı güçlendirmelidir.

Armutçuk İşyeri Temsilcisi'nin yaptığı konuşmadan...

"(...)

Dünden bugüne TTK'yı bitirmek için çok uğraşıldı. Redevans ve taşeronla verilmeye çalışıldı. İşçi çıkardılar, yeni işçi almadılar, kurumun bütün damarlarını kestiler. Bitkisel hayata soktular. Sendikayı ele geçirmeye çalıştılar, ancak püskürttük. Tabandaki işçinin güveni tamdır. Sendika yönetimi sorumluluğunun bilinciyle projelerini hazırlamalı, hayata geçirmelidir.

Önerilerimiz;

1- Hemen vakit geçirmeden re'sen emeklilik durdurulmalı.

2- İşçi açığı ve yatırım yapılacak yerler belirlenmeli.

3- Bizler hazırlanan bir broşürle taleplerimizi her yerde duyuralım.

4- Bir komisyon oluşturarak siyasal partilere gidilsin, taleplerimiz iletilsin.

5- Hükümete taleplerimizin kabulü için kısa bir süre tanınmalı.

Taleplerimiz kabul edilmezse her gün dozajı artan eylemler yapılsın.

6- Bu da olmazsa 17.000 işçi ile mecliste olalım."

Merkez Atölye İşyeri Temsilcisi Recep Bilge'nin konuşması:

"Bizler bir dizi talebimizi daha önce iletmistik. Şimdi, genel merkez yöneticilerimizin politikalarını ve eylem programlarını öğrenmek istiyoruz.

1- '93 Kasımı'ndan beri uygulanan 13. maddenin önüne ne zaman geçilecektir ve bu uygulamaya nasıl karşı konulacaktır?

2- Küçük sermaye sahiplerine verilen ve bunları palazlandıran redevans uygulamasının önüne nasıl geçilecektir?

3- Alacaagzı ihalesinin geçici olarak durdurulduğunu biliyoruz. Bu konuda Armutçuk şubesinin çalışmalarını ve direnişini çok önemli buluyoruz. GMİS yönetiminin iyi niyetini görüyoruz. Bu bir başlangıç olabilir, ancak buna rağmen ihale henüz iptal edilmiş değildir. İhalenin iptali nasıl gerçekleştirilecektir ve bu konudaki gelişmeler nelerdir?

4- Hizmet alımı ZOTEV'le

kuruma sokulmak istenmekte ve özellikle kurumun can damarı olan Merkez Atölye'de başlatılma çabaları bulunmaktadır. Bu, kurumun içten parçalanması ve yok olması demektir. Hizmet alımının önüne geçmek, işçi çıkarımı ve 13. madde uygulamasının kaldırılması ile mümkün olur. Bu aşamada GMİS yönetiminin kuruma işçi alımı konusunda politikaları nelerdir?

Amacımız üzüm yemektir, bağcıyı dövmek değildir. Amacımız, ekmeğimize, işimize ve geleceğimize sahip çıkmaktır. Amacımız, çocuklarımıza umut dolu günler bırakmaktır. TTK'ya, Zonguldak'a sahip çıkmaktır. Bu amaca ulaşmak sendika-işçi bütünleşmesinden geçer. Şimdiye kadar birçok yanlış yapıldı, ancak bu yanlışlara devam edilemez artık."

Saldırıları devam ediyor, mücadele sürmeli!

Sahte yasa tasarısı askıya alındı, sıra 657 saldırısında

Kamu emekçilerinden aldığı sert yanıtın ardından hükümet, sahte sendika yasası saldırısını şimdilik askıya aldı. Ne var ki, bir cepheden geri çekilirken, hiç zaman geçirmeden bir başka cepheden hücumla geçmiş durumda. Şimdi de 657 sayılı yasa da birtakım değişikliklerle benzer sonuçlara ulaşmaya çalışıyor.

MGK hükümeti tarafından, “irticaya karşı savaş” sosuyla yutturulmaya çalışılan saldırı, işgüvencesini ortadan kaldırıyor. “657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu’nun 125. maddesinde değişiklik yapılması hakkındaki kanun tasarısı”na göre; “boykot, işgal, engelleme, iş yavaşlatma ve grev gibi eylemlere katılmak veya bu amaçlarla toplu olarak göreve gelmemek” devlet memurluğundan çıkarılmakla cezalandırılacak. Görüldüğü kadarıyla olay, doğrudan doğruya kamu emekçilerinin 9 yıllık mücadeleleri sonucu kazandığı fiili-meşru haklarıyla ilgilidir. Bugün için askıya alınmış bulunan sahte sendika yasasının da, 657’de getirilmek istenen bu yönlü değişikliklerin de tek hedefi, kamu emekçilerinin haklı talepler uğruna verdikleri mücadeleyi bastırmak, kazanımlarını gaspetmek, köleliklerini artırmaktır.

Bunu kabul etmek mümkün değildir. “Suskun toplum istemiyoruz!” şiarını yıllardır dilinden düşürmeyen kamu çalışanları, bu yeni saldırıya karşı da kuşkusuz suskun kalmayacaktır. Yasa tasarısının askıya alınmasıyla eylem kararını askıya almak, bu hareketin geleneğine uygun düşmemektedir. Kaldı ki saldırı durmuş da değildir. Düşman bir cephede geriletirken, bir başka cepheden saldırıya geçmiş durumdadır. Burada direniş hattını terketmek değil, tahkim etmek gerektiği açıktır. Son sürecin dersleri tutulması gereken mücadele çizgisini bütün açıklığıyla sergilemektedir. Kamu çalışanları sermaye iktidarının sahte yasa saldırısını direnerek püskürtmüşlerdir. Ezilenlerin tarihinde hak almanın ve korumanın başka yolu keşfedilmemiştir. Saldırıya karşı saldırı! Tek yol emekçilerin devrimci direniş hattıdır. Sermaye sınıfı bunalımının faturasını emekçilere kesebilmek için saldırılarını sürdürmek zorundadır. Görüşmeler, ikna çabaları, uluslararası sözleşmelerden doğan haklarımızın hatırlatılması, vb. sistemin bunalımına

çare olamayacağına göre, saldırıların önünü kesme imkanına da sahip değildir. Çürüyen sistem emek güçlerinin ciğerlerini kullanarak nefes almaya, bunalımını yönetmeye, kısacası kendi ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyor. Bunun emek güçlerine faturası köleliklerinin artmasıdır. Sorun bu faturanın üstlenilip üstlenilmeyeceği sorunudur. Yanıtı açıktır: Krizin faturası kapitalistlere! Bunun yolu ise, 150 yıldır “birlik, dayanışma ve mücadele”dir.

Kamu emekçileri, sanayi işçileri ve tüm ezilenlerle omuz omuza, topyekün saldırıyı birleşik mücadele ile göğüslemek için, işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs’ına yürümelidirler.

Azgınlaşan saldırılar ücretli emeğin tümüne yöneliktir

Tüm gelişmeler kamu emekçilerinin “grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı” talebini döne döne toplumun diğer yakıcı sorunlarına bağlıyor. Kamu çalışanlarının en meşru hak mücadelesini bombalarla bastırmaya çalışan bu devlet; kardeş Kürt halkına yıllardır kan kusturan; öğrenci gençliği paralı eğitim, sivil faşist saldırılar, yargı ve polis terörüyle sindirmeye çalışan; özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim saldırılarıyla işçi sınıfını sendikasıztıran ve sefaletle iten; Ortadoğu halklarına karşı saldırısında ABD’ye maşalık eden, emperyalizm uşağı, CIA patentli bir kontr-gerilla örgütü, halk düşmanı bir suç çetesidir. “Sistem çürüyor, emekçiler yürüyor” sloganında da ifade edildiği gibi, çürüyen kapitalist sömürü sisteminin çeteleşen devletidir. Kamu emekçi hareketine yönelik saldırı, sistemin işçi sınıfına ve tüm ezilen kesimlere yönelttiği topyekün saldırının bir parçasıdır sadece. Sendika hakkının yasal kazanımını, sistemin genel örgütsüzleştirme saldırısından bağımsız düşünmek mümkün değildir. 20 yıla yaklaşan bir saldırılar zincirinin ardından, bugün, sendikalı işçi sayısı bir milyonun altına düşürülmüş bulunuyor. Sendika hakkının sözde anayasa koruması altında olduğu işçi sınıfının tüm sendikalaşma girişimleri devlet terörüyle engellenmeye çalışılıyor. Tuzla Deri, Reslan, Tıbsat, Brandi ve son yılların hemen tüm direnişleri, sanayi işçilerinin sendikalaşma girişimlerinin engellenmesi sonucu ortaya çıkmış ve büyük çoğunlukla da devletin kolluk güçlerinin saldırılarıyla

bastırılmıştır. Demek ki, kamu çalışanlarının sendikal hak taleplerini elde edebilmeleri, işçi sınıfının sendikal haklarını (anayasa korumasındaki bu yasal haklarını) kullanabilmelerinden bağımsız bir gelişme olmayacaktır.

Sendikasıztırma saldırısında sistemin bugün kullandığı en önemli araçlardan birisi özelleştirmelerdir. Özelleştirme öncelikle kamu iktisadi teşebbüslerinde başlatılmakla birlikte, esas olarak sosyal hakların gaspını hedeflemekte, eğitim-sağlık-belediye gibi kamu hizmetlerini öncelikle kapsamaktadır. Türkiye’de bu alanlar zaten yarı yarıya özelleştirilmiş durumdadır. Yıllardır sürdürülen adı konmamış bir uygulama ile, özellikle sağlık ve eğitimde süreç neredeyse tamamlanmak üzeredir. Taşeron sistemi sanayiden sağlığa ve belediyelere kadar tüm işkollarına, tüm işletmelere sokulmuştur. Ücretli emekçiler işçi-memur-sözleşmeli, kapsam içi-kapsam dışının yanısıra bir de taşeron olarak bölünmekte, sınıf içi rekabet durmadan körüklenmektedir.

Sınıfa saldırının bir diğer önemli aracı esnek üretimdir. Esnek üretim, yüzyıllık kazanımları bir çırpıda yok sayan, işgünü, ücret, mesai-bayram-doğum-evlenme izin ve ücretleri vb. tüm sosyal hakları ortadan kaldıran tam bir kölelik sistemidir. Bu uygulama sanayide başlatılmış olmakla birlikte, onunla sınırlı kalmayacaktır. Özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısı gibi esnek üretim de hizmet sektörü dahil olmak üzere ücretli emeğin tümünü kapsayacaktır. Sağlık kesintilerinde olduğu gibi, kamu hizmet sektörlerinde de zaten ilk adımları çoktan atılmış bulunmaktadır.

Saldırıları sermaye ve onun çeteleşmiş devleti tarafından ücretli emeğin tamamına karşı yürütüldüğüne göre, bu topyekün saldırıya birleşik mücadele ile yanıt verme zorunluluğu da bir o kadar açıktır. Kamu çalışanları hareketinin baştan beri şiarlaştırdığı ve dönem dönem öne çıkardığı “İşçi-memur elele!” sloganı, tabandaki birlik isteğine işaret etmektedir. İşçi sınıfı saflarında da bu slogana sahip çıkılmaktadır. Öyleyse sorun, asıl olarak birliğin örgütlenmesindedir. Sağlık, iletişim, enerji, belediye gibi, istihdamın karışık olduğu alanlarda öncelikli olmak üzere, mücadele birliğini örgütlemek için zaman yitirilmemelidir. Böyle işletmelerdeki işyeri grev ve direniş komiteleri, işçi-memur-sözleşmeli ayrımını (sistemin bu

böl-parçala-yönet taktiğini) ortadan kaldırmayı, tüm çalışanları örgütlemeyi hedeflemelidir. Aynı amaçla sendika şubeleri platformları da kullanılabilir. Yakın geçmişte şubeler üzerinden gerçekleştirilmeye çalışılan bu yönlü girişimlerin başarısızlıklarının nedenleri anlaşılmalı, eksikleri giderilerek, hatalardan dersler çıkarılarak, yeniden yeniden denenmelidir. Kimi sendikalarındaki bürokratik engelleri aşmanın en uygun yolu, birliklerin işyerlerinden yukarıya doğru örgütlenmesidir. Nasıl konfederasyonları sendikaların, sendikaları şubelerin basıncı harekete geçirebiliyorsa, şubeleri de üyelerin basıncı harekete geçirecektir. Fakat bunun için de üyelerin işyerlerinde örgütlü olması zorunludur.

Çürüyen düzen-çeteleşen devlete karşı mücadeleye!

Sermaye düzeni çok yönlü yapısal krizini atlatmanın değil yönetmenin planlarını yapmak zorunda kalmaktadır. Zira emekçi yığınları yüklediği krizin faturası geçici olarak soluklanmasına dahi olanak vermemektedir. Düzendeki çürümenin, devletteki çeteleşmenin gerisinde bu vardır. Sermaye devleti krizini daha kolay yönetebilmek için gizli devlet, derin devlet gibi adlar altında emekçi sınıflara karşı yeraltında yeniden örgütlenmektedir. Yeraltındaki diğer suç şebekeleriyle, mafya örgütleriyle kaynaşmakta, hatta onun yerini almaktadır.

İşte kamu çalışanları da içinde olmak üzere tüm ücretli emeğin mücadelesi bu “çürüyen düzen” ve “çeteleşen devlet”e yönelmek zorundadır. Bu sistem tüm emekçileri en azgın sömürüye silah zoruyla razı etmeye çalışmaktadır. Egemenliğini sürdürmenin tek yolunu çeteleşmekte görmektedir. Bu çürüyen düzen yıkılamadığı, çeteleşen devlet ortadan kaldırılamadığı sürece toplumsal gelişmenin önü açılmayacaktır. Ücretli emeğin kölelikten kurtuluşunun tek yolu devrim ve sosyalizmdir. Kamu çalışanları da “memur” sıfatını reddederek girdikleri emek kavgasında daha ileri bir adım atmalı, proletaryanın toplumsal kurtuluş mücadelesinde yerlerini almalıdırlar.

Çürüyen düzen-çeteleşen devlete karşı işçi-memur elele, mücadeleye!

SES Zonguldak Başkanı Dr. Ahmet Tellioglu ile röportaj

Emekçiler, iktidar perspektifli mücadeleye!

SYKB: Kamu çalışanlarının 9 senedir sürdürdüğü mücadelede geline nokta, Kızılay direnişiyle bir doruk anlamına geliyordu. Bu direnişin anlamı ve akabinde hareket içerisinde mücadele çizgisi çerçevesinde yaşanan ayrışma ve gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

A.T.: Kamu emekçilerinin 9 senedir sürdürdüğü mücadelede Kızılay direnişi bir doruk, fakat bu kamu emekçilerinin kendi mücadele potansiyellerini harekete geçirmeleri anlamında bir doruk değil. Kamu emekçilerinin daha çok, mücadele gelenekleriyle uyumlu olarak bir süredir yaşanmayan bir tarzda merkezi olarak devletle karşı karşıya gelmesi ve karşı karşıya geldiği noktada belli bir direnişi göstermesi olumlu bir doruk. Yoksa kamu emekçilerinin kendi potansiyellerinin açığa çıkışı anlamında doruk değil.

Hareket içerisinde yaşanan ayrışma aslında 4 Mart'ın öncesine uzanıyor, kuşkusuz kamu emekçileri hareketinin başlangıcından bugününe kadar olan bir ayrışma söz konusu. Bir yanda sınıfın çıkarlarını, sınıf-siyaset ilişkisini, sınıf-sınıf egemenliği ilişkisini kopartarak, dar bir sendikal düzlemde ele alan ve bugün de büyük ölçüde KESK'e hakim olan bir anlayış. Diğer yandan ise sınıfın çıkarları ile

sınıf egemenliğini birlikte ele alan ve sınıfın kendi hakkını-hukukunu, kendi iktidarını, sınıf perspektifinden ayırmadan sürdürmek gerektiğini ifade eden devrimci bir anlayış. Bu iki anlayış her zaman sınıf hareketi içerisinde olduğu gibi, kamu emekçileri hareketi içerisinde de vardır. Asıl sorun bence sınıfın çıkarları ile sınıfın iktidarını birbirinden ayırmayan böylesi bir devrimci duruşu gösterebilen, göstermesi gereken anlayışların bu son süreçte bunun hakkını verememeleridir.

Temel sorun pratik gereklerde yeterli ayrışmanın olamayışı, fakat en azından anlayış bazında da olsa, kendisini pratikte ifade etmese de 11 Aralık sınıfın nesnelliğini doğru bir önderlikle buluşturarak doğru bir tarzda harekete geçiren o devrimci yaklaşımın, konfederasyon yönetimine rağmen gerçekleştirdiği bir geniş kitlesel eylemdi. Burada kamu emekçileri içinde bulundurdıkları direnişçi nesnelliği bu eylemde gösterdiler. Fakat 11 Aralık ertesinde, bu kamu emekçilerine yönelen, bir bölümü yasa ekonomik ayakları da olan saldırıya karşı hayata geçirilmesi gereken direnişçi eylemler yerine, yönetim daha fazla kamuoyu oluşturmaya yönelik bir eylem programı ortaya attı. Bu eylem planı sürece hakim oldu ve sözünü ettiğimiz kamu emekçileri içerisindeki devrimci

unsurlar, kendi devrimciliklerinin hakkını veren bir duruş gösteremediler. Bunun bazı adımları, özellikle 24 Ocak Ankara Mitingi'nde atıldı, fakat bu mitingi bir direniş dönüştürmeye çalışan, o devrimci çağrı bizzat KESK içerisindeki devrimci unsurların kendi özgüven sorunlarıyla karşılaştı. Kamu emekçileri içindeki devrimcilerin kendine güvenmediği, kendi kitle bağlarına güvenmediği ortaya çıktı ve bu özgüvensizlik, 4 Mart ve ertesinde de daha belirgin bir şekilde görüldü. Bugün

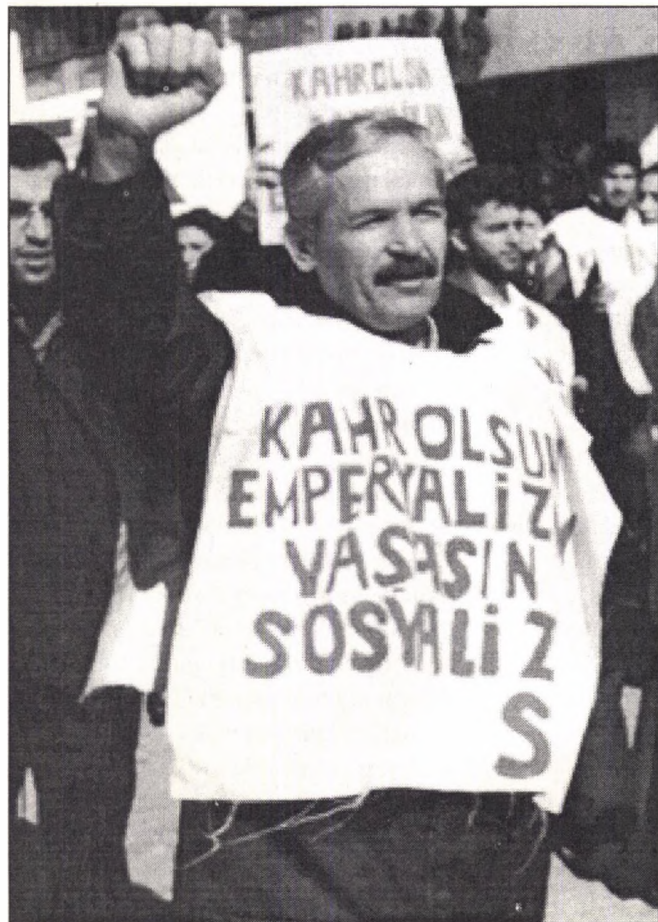


kamu emekçileri hareketi içerisinde yok. 5 Mart günü, 4 Mart'ta ortaya çıkan direnişi kıran konfederasyon, bu tutumu nedeniyle ciddi bir muhalefetle karşı karşıya değil. Dolayısıyla sizin başta ifade ettiğiniz ayrışma anlayışta var ama pratikte somut olarak yok.

Gerek 11 Aralık, gerek 4 Mart, gerekse de 5 Mart; KESK önderliği ile kamu emekçileri hareketinin ayrıştığı noktalar. Fakat KESK önderliği kendisiyle ayrışan ve daha direnişçi bir tavır sergileyen, devletin çok ağır saldırıları karşısında dahi gerilemeyen o kitleyi hemen 6 Mart günü kendi uzlaşmacı çizgisine eklemeli. Niye becerdi? Çünkü hareketin içerisindeki devrimciler, kendi tespit ettikleri nesnelliğin doğruluğunu sınıf hareketinin böylesi bir direniş noktasına geldiğini tespit ettiler fakat, bu tespitin hakkını veremediler, bu tespitin gerektirdiği araçları üretemediler. Sonuçta da bu KESK'e hakim olan reformist/uzlaşmacı anlayış sürece egemen oldu. Eylemsizlik önermedi, fakat geri eylem biçimleri önerdi. 11 Aralık ertesinde de yaşandı. 11 Aralık'ta ortaya çıkan o kitlesel hareket, yine kamuoyu oluşturmaya yönelik daha pasif eylem hattıyla sönümlendirildi. Kamu emekçilerinin kendiliğinden geldiği direnişçi noktayla KESK önderliğinin bu direnişçi noktayı uzlaşma noktasına çekme tavrı arasında bir ayrışma söz konusu. Fakat sınıfın kendiliğinden hareketinin geldiği bu noktanın hakkını verecek bir devrimci önderlik ortada yok. Dolayısıyla sonuçta KESK reformizmi sürece tamamen hakim olmuştur.

bu süreçten sonra nasıl bir mücadele hattı izlemelidir?

A. T: Kamu emekçileri, kendilerinden KESK önderliğinin beklemediği bir direnişi gösterdi. Öyle bir direniş potansiyeli olduğunu herkese kanıtlandı. Fakat bu direniş doğru bir önderlikle buluşamadığı için kırıldı. Bugün geline noktada bu direnişin kırılmasının ardından KESK'in o kamuoyu yaratmaya yönelik eylemleriyle belli bir kamuoyu oluştu. Fakat bugün yasayı askıya alan, bu direniş ve ertesinde oluşan kamuoyu olmaktan çok, siyasal iktidarla, devletin derin çekirdeği MGK arasındaki sürtüşme, bu iki güç odağı arasında yaşanan sorunlar. Öyleyse yarın bu yasa, bugünkü MGK ile siyasal iktidar arasındaki sürtüşmenin nispeten çözümlendiği bir konjonktürde yine kamu emekçilerinin önüne gelecek. İşte geldiği noktada, kamu emekçileri ne yazık ki o konjonktüre başladıkları direnişin kırılmış olmasının anısıyla girecekler. Devletse kamu emekçilerinin kıldığı direnişiyle birlikte, gücünü gösterdiği, kamu emekçilerini gerilettiği bir sürecin anısıyla girecek. Yani 3 Mart'tan daha güçlü bir şekilde girecek. Öyleyse yasa yeniden önümüze geldiğinde, biz eğer bu yasaya ilişkin bir geri adım attırmayı planlıyorsak, devlete 4 Mart ve 5 Mart günü ortaya koyduğumuz direnişçi tavrı, daha kararlılıkla savunan bir muhalefet yürütmemiz gerekiyor. Çünkü devlet, KESK önderliğinin kendisinin bizim 4-5 Mart günü gösterdiğimiz direnişi, kendi eliyle kıldığını gördü. Öyleyse kırılmayacak bir direniş ortaya çıkacaksa çok daha kararlı ve ayaklarını yere basan bir direniş olmalı. Tabii bu da hareket



SYKB: KESK'in önüne koyduğu emekçi talepleri geri çekilmiş durumda. Yani askıya alındı. KESK

içerisindeki devrimci unsurların daha net tavrı koyduğu, KESK'e karşı ısrarcı olabilen bir önderlik tarzıyla mümkün.

SYKB: KESK "grevli-toplusözleşmeli sendika" hakkını kazanmak için yasanın yeniden meclise gelişini mi bekleyecek?

A.T.: Zaten kamu emekçilerinin böyle bir yasa beklentisi içerisine sokulması, bu konfederasyonun buna çanak tutması başından itibaren yapılmış ciddi bir yanıltır. Yasa devletin kendi argümanıdır. Biz devlete "seninle toplusözleşme yapmak istiyoruz" diyoruz, işveren de diyor ki yasa yok. Bu işverenin kendi sorunu. Biz işvereni bizimle toplusözleşme masasına oturacak ölçüde zorlayabiliyorsak hiç merak etmeyelim, o toplusözleşmenin yasasını da o işveren yapmak durumunda kalır. Dolayısıyla bugün kamu emekçilerinin hedeflemesi gereken yasa değil, devleti toplusözleşme masasına oturtmaktır. Mevcut KESK önderliğinin, hareketi devleti toplusözleşme masasına oturtacak bir mücadele hattına sokmasını beklememek lazım. Bu hayalcilik olur. Daha önce de böyle bir tavrı göstermeyeceğini KESK kanıtladı. Devrimci kamu emekçilerinin kendisinden beklenen önderliği yaratması ve KESK'e egemen reformizme rağmen bu mücadeleyi örebilmesi gerekir. Bu olmazsa KESK, yasa tekrar meclise gelene kadar, işte ücret artışı zamanlarında basın açıklamaları yapar.

SYKB: Bu süreçte artık ne tür bir eylem tarzını hayata geçirmek gerekir? Örneğin fiili grevler olabilir mi?

A.T.: Kuşkusuz işçi sınıfının gücü, üretimdeki konumundan kaynaklıdır. Dolayısıyla kamu emekçilerinin kendi hizmet üretimi içerisindeki konumlarını net olarak ortaya serecekleri grevler örgütlemeleri gerekir. Ancak böylesi grevler örgütlersek, biz devleti toplusözleşme masasına oturturuz. Ayrıca yine belirtmek istiyorum, kamu emekçileri olarak yaptığımız grevlerin hak alıcı olabilmesinin koşulu, bu grevlerimizin kendisini hak almaya bağlaması, hak almadan sonuçlanmayacak grevler örgütleyebilmemizden geçiyor. İşte 20 Aralık'ta örgütlediğimiz grevi hak alıcı bir süreçle bağlandırdık, oysa 11 Aralık'ta örgütlediğimiz grevi hak alıcı bir süreçle bağlandıramadık ve bizim için olumlu süreçler doğurmak bir yana, yürüyen olumsuz bir süreci engellemeye de yetmedi.

SYKB: Konuşmanızda sık sık önderlik eksikliğinden bahsettiniz. Nasıl bir önderlik tarzı ve anlayışı



(sendikal ve siyasal olarak) gerekli, mücadelenin önünü açıp, kalıcı sonuçlara ulaştırabilmesi için?

A.T.: Kapitalizm bir sınıf egemenliği sistemi. Dolayısıyla emekçilerin kapitalizm içerisinde yaşadığı olumsuzlukların tamamı bu egemenlik sisteminden kaynaklanıyor. Bu olumsuzlukların herhangi bir bölmesine yönelik mücadeleyi üretirken, emekçilerin bu egemenlik sistemi üzerinde kalıcı gedikler açan bir mücadele tarzına ve örgütlenme anlayışına sahip olabilmeleri gerekir. Bu da açılan her türden gediği, o egemenlik sistemini ortadan kaldıracı bir siyasal iktidar perspektifiyle bağlantılabilmekten geçer. Bu hem örneğin sendikal zeminde yürütülen mücadelenin nasıl yürütüleceği ile ilgili bir sorun olduğu kadar bu mücadelenin hangi örgütsel araçlarla, bu sınıf egemenliği sistemine kalıcı gedikler açabileceği sorunuyla ilgilidir. Öyleyse sınıfın yürüttüğü her türden, ekonomik, demokratik, sosyal mücadeleyi ilerletmenin ve kalıcı kazanımlara ulaşabilmenin yolu aynı zamanda, bu egemenlik sistemine cepheden saldıran bir yüzünün de olması gereken bir siyasal örgütlülüğe, önderliğe sahip olabilmesiyle ilgilidir. Sendikal önderliği yürüten insanların kendilerini böyle bir mücadele tarzıyla ilişkilendirmeleri, aynı zamanda böyle bir siyasal perspektife sahip olup, bunun gereklerini yerine getirmeleriyle ilgili bir sorundur. Kısa vadede ise, sendikal zeminde mücadele eden devrimci unsurların, sınıfın harekete geçmesinin önünde engel teşkil eden sendikalist, uzlaşmacı, reformist yaklaşımlar karşısında belli bir birlikteliği, kısa vadede örebilmeleri gerekir. Ben Türkiye devrimci hareketinin, Türkiye sınıf hareketinde böylesi bir birlikteliğin kısa vadede oluşabilmesi için gerekli gelenek ve birikime sahip olduğunu düşünüyorum.

SYKB: Bulunduğunuz sendikal zeminde böyle bir girişim var mı?

A.T.: KESK içerisinde kendisini

Devrimci Güç Birliği olarak ifade eden ve bu zeminde kendini devrimci sınıf sendikacılığı temelinde ifade eden anlayışların birlikte davranmasını, tavrı almasını hedef olarak koyan bir çalışma var. Bu çalışma, örneğin son süreçte 11 Aralık'la başlayıp 4-5 Mart'a kadar uzanan süreçte sürekli bir direniş çağrısı yaptı, direnişin bir "genel grev-genel direniş"le somutlanması gerektiğini ifade etti. Yine bu DGB "genel grev-genel direniş" hattına kamu emekçilerinin kitlesel olarak katılmasının koşulu olarak öncelikle merkezi bir direniş önüne hedef olarak koydu. Ve bunun somut adımlarını 24 Ocak Kızılay mitinginde attı. Fakat, DGB olarak atılmaya çalışılan bu adım, bizzat DGB'yle beraber hareket eden ya da böyle birşeyi baştan taahhüt etmiş kimi devrimci unsurların kendilerine, kitle bağlarına güvenmemeleri engeliyle karşılaştı ve hedefiyle buluşamadı. Ancak KESK'in 2 Mart'ta kendi 8 Şubat tarihli GYK kararının aksine, yasa genel kurula geldiğinde kamu çalışanlarını merkezi bir direniş çağırması, bu direnişin etkisi DGB'nin bu süreçte çizmiş olduğu hattın ne denli doğru olduğunun somut ifadesidir. DGB bu hattı savundu, KESK'in ilgili platformlarına götürdü. Götürdüğü yerde konfederasyon yönetimine hakim olan reformistler DGB'nin bu önerisini reddettiler. Fakat yumurta kapıya gelince DGB'nin haklılığı, bizzat onu reddedenler tarafından kabul edilmek zorunda kaldı. Ancak, tabii ki, son derece hazırlıksız, arkası önü belirsiz bir direniş ortaya çıktı. Çünkü DGB merkezi bir direniş arkasından bir "genel grev-genel direniş" önermişti. Oysa, sonuçta KESK'in ortaya çıkardığı eylemler ne merkezi bir direniş ne de arkasından genel bir grev ve direniş ortaya çıktı. DGB 5 Mart'ta da önderliğini ortaya koyma olanağına sahipti, fakat baştan sözünü ettiğim özgüven sorunuyla erozyona uğrayan DGB kendini başka anlayışlara endeksledi ve ortaya KESK'in direnişi kıran tavrı dışında bir tavrı çıkamadı.

reformist olarak nitelediğiniz KESK üst yönetiminden ayrılan devrimci kamu emekçileri nasıl bir tavrı almalıydı?

A.T.: 5 Mart günü reformizm tarihsel rolünü oynamış ve kamu emekçileri kitlesinin ortaya koyduğu direnişi türlü bahanelerle kırmıştır. Fakat 5 Mart ve ertesinde devrimci kamu emekçileri bu uzlaşmacı çizgiyle ayrılmayı, yani sokak ortasında, alanda, polis barikatında somut pratik ayrılmayı başaramamışlar, kendi kaderlerinin de KESK reformizmine bağlanmasının önünü alamamışlardır. Esasen 11 Aralık'tan itibaren devrimcilerin KESK reformizmi ile ideolojik-politik ayrılmayı net olarak ortaya koyup bunu eylem süreci içinde ete-kemiğe büründüren pratik bir duruşu gösterebilmeleri gerekiyordu. Devrimcilerin, süreci KESK'in yönlendirmesine izin vermeyip, gerektiğinde KESK'in kararlarını tanımamak pahasına, ayrı, devrimci bir pratiği örgütleyebilmeleri gerekiyordu. 5 Mart'ta bu ihtiyaç yakıcı bir biçimde hissedildi. Fakat 5 Mart günü kitlenin direnişine sahip çıkarak devrimci sendikal önderlik kuşkusuz bir günde oluşamazdı. 5 Mart günü KESK'in "dağılıyoruz" kararına rağmen alanda direniş sürdürülebilirdi. Devrimciler kitleye, KESK'e rağmen bunun çağrısını yapabilmeliydi. Kimi sendikalarda yöneticilik yapan devrimci unsurlar KESK'in kararını tanımadıklarını alanda ifade etmelilerdi.

Çünkü 5 Mart günü kırılan direniş salt kamu emekçilerinin kırılan direnişi değildir. Türkiye işçi sınıfının en diri bölümü devlet tarafından geriletiliyordu. Şimdi devrimci kamu emekçilerine sormak gerekir: Devrimciler 5 Mart gibi bir konjonktürde reformizmle ayrışıp devletle hesaplaşmayı beceremeyecekse, bu ayrışma ve hesaplaşma hangi koşullar altında gerçekleşecek?

Zonguldak/SYKB

Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı



EMEP'ten kopan komünistlerden açıklama ve Proletarya devrimi davasına ve sosyalizme inat Tüm komünist Komünist işçi p

Türkiye'de proleter sosyalizminin tek temsilcisi olan EKİM'in bugüne kadarki bu çabası, girdiği yolda gösterdiği ısrar, sürecin zorlukları karşısındaki büyük sabrı ve dayanıklılığı, tüm bunlar yalnızca onun kendi doğrusal gelişmesini sağlayıp bugün partiyi kurma aşamasına ulaşmasını sağlamakla kalmamış, daha da önemlisi, işçi sınıfı davasını zaferle taçlandırmayı ve sosyalizme ulaşmayı samimiyetle isteyen tüm devrimcilerin isini de hayli kolaylaştırmıştır. Onlara proleter sosyalist seçeneği ideolojik, politik ve örgütsel temelleriyle hazırlamıştır. Bugün artık geleneksel hareketin bünyesinden ileriye dönük niyet ve saiklerle ortaya çıkacak hiçbir arayış alternatifsiz ve çaresiz değildir. Yeter ki bu arayışlara devrimci iyiniyet duygusu ve sorumluluk bilinci egemen olsun.

Geçen yılın yaz aylarında kamuoyuna yayınladığımız bir deklarasyonla EMEP bünyesinden kopan bir grup komünist olarak, komünist hareketin ortaya attığı "Herşey parti için!" şiarına sahip çıkıyoruz ve "Tüm komünistler EKİM saflarına, komünist işçi partisi bayrağı altına!" çağrısına uyarak komünist hareketin saflarına katıldığımızı kamuoyuna ilan ediyoruz.

Devrimci arayışların tek gerçek seçeneği proleter sosyalizmi ve onun temsilcisi olarak EKİM'dir

EMEP bünyesinden fiili kopuşumuz üzerinden yaklaşık 8 aylık bir zaman geçti. Bu süreç geçmişimizle köklü hesaplaşmayı da içeren bir teorik-ideolojik, siyasal ve örgütsel netleşme dönemi oldu bizim için. EMEP'ten bir ön sürecin ve birikimin sonucu olarak kopmuştuk. Bu kopuşa getiren çizginin ideolojik-politik özünü ve esaslarını yayınladığımız ilk deklarasyonda görmek mümkün. Kopuşumuzun ardından yoğun bir araştırma ve inceleme sürecine girdik. Bu, tüm yoldaşlarımız için verimli geçen yoğun ve sistematik bir ideolojik eğitim dönemi de oldu. Geline yerde yeterli bir ideolojik açıklığa, siyasal ve örgütsel niteliğe ulaşmış bulunuyoruz. Artık ufkumuz açık, yolumuz belli, tercihimiz nettir. Bütün güçlerimizle birlikte ve güçlü bir devrimci iddia ile birer sıra neferi olarak komünist hareketin saflarına katılma kararına varmış bulunuyoruz.

12 Eylül'ü izleyen yenilgi sonrası dönemde geleneksel sol grupların (bu arada TDKP'nin) saflarında bugüne dek çeşitli iç ayrılıklar ve kopmalar yaşandı. Ne var ki, EKİM'i ortaya çıkaran kopuş dışında tutulursa, bu kopmalar, başlangıçta hangi nedenlere ya da niyetlere dayalı olursa olsun, sonuçta hep daha da geri bir konuma savrulmayla ve tükenişle sonuçlandı. Daha baştan itibaren geriye dönük bir yönelim içinde olanları bir yana koyuyoruz. Fakat hiç değilse başlangıçta ileriye dönük bir arayış içinde olanlar, kimi durumda devrimci iyiniyet göstergesi belli çabaların ardından, genellikle ilkelere dayalı bir ideolojik kavrayıştan ve ancak bununla olanaklı olabilen kararlılık ve iradede yoksun olmanın kaçınılmaz akibetini yaşadılar, çözülüp dağıldılar, düzen içinde kayboldular.

Geçmişinde devrimci olan ve yeni dönemde reformizme yönelen bir hareketin saflarından kopan bizler bu deneyimleri gözettik ve bunun sağladığı bir bilinç ve sorumlulukla hareket ettik. Onlarla aynı akibeti paylaşmamanın yolu, kendi kopuşumuzun ilkesel ve ideolojik özünü netleştirmek ve amaca uygun davranmak, yani proletarya devrimi davasına ve sosyalizme sadakatle hareket etmektir. Bu önümüzde yeni ufuklar açtı ve bizi zorlanmadan komünist hareketin saflarına katılmaya davet ediyor.

buluşturdu. Bu çerçevede, devrimci kamuoyu ve EMEP saflarında hala da varolduğunu bildiğimiz samimi devrimciler önünde verdiğimiz sözü yerine getirdik. EMEP'ten kopan güçlerin taşıdığı enerjinin bir zerreciğini dahi heba etmemeye özen gösterdik. Bunu başardığımız gibi, bu arada yeni güçlere ulaşmayı ve etki alanımızı daha da genişletmeyi de başardık. Ve gelinen yerde, bütün bu birikim komünist hareketin saflarına aktı. Bugün komünist hareketin saflarını güçlendirmenin ve bu saflarda yer alarak her açıdan güçlenmenin onurunu ve kıvancını yaşıyoruz.

8 aylık yoğun iç eğitim sürecimizi bir kazanım ve sıçrama dönemi olarak görüyoruz. Bizi EKİM ile buluşturan süreç elbette gücümüzün niteliği ve taşıdığımız güçlü devrimci iddia ile de ilgilidir. Fakat belirtmeliyiz ki, bizden önce geleneksel devrimci-demokrat hareketten koparak proleter sosyalist bir harekete dönüşen ve bugün parti kuruluş kongresine hazırlanan EKİM'in 10 yıllık teorik, siyasal, örgütsel ve pratik birikimini hazır bulmuş olmak, bu süreci oldukça sancısız yaşamamızı ve yönelişimizi hızlı bir tarzda netleştirmemizi sağladı. Bizler bugün kendimizi 10 yıllık EKİM'ci hissediyoruz. Proleter sosyalizminin tüm bu birikimini, kolektif emeğin ürünü bu muazzam önemdeki hazineyi sahipleniyoruz. Türkiye'de proleter sosyalizminin tek temsilcisi olan EKİM'in bugüne kadarki bu çabası, girdiği yolda gösterdiği ısrar, sürecin zorlukları karşısındaki büyük sabrı ve dayanıklılığı, tüm bunlar yalnızca onun kendi doğrusal gelişmesini sağlayıp bugün partiyi kurma aşamasına ulaşmasını sağlamakla kalmamış, daha da önemlisi, işçi sınıfı davasını zaferle taçlandırmayı ve sosyalizme ulaşmayı samimiyetle isteyen tüm devrimcilerin isini de hayli kolaylaştırmıştır. Onlara proleter sosyalist seçeneği ideolojik, politik ve örgütsel temelleriyle hazırlamıştır. Bugün artık geleneksel hareketin bünyesinden ileriye dönük niyet ve saiklerle ortaya çıkacak hiçbir arayış alternatifsiz ve çaresiz değildir. Yeter ki bu arayışlara devrimci iyiniyet duygusu ve sorumluluk bilinci egemen olsun. Samimi devrimciler EKİM'in mevcut gücü ve bu gücün niteliği kadar yarattığı imkanlara da önyargısızca ve sorumlulukla bakabilmelidirler. Bu bugünün Türkiye'sinde kaçınılmayacak bir devrimci sorumluluktur.

Artık yeni bir sürecin ve dönemin içindeyiz.

çağrı

nan tüm samimi devrimcilere çağrımızdır: tler EKİM saflarına! artisi bayrağı altına!

Açık bir ideolojik kavrayışa sahibiz. Yenilenmiş güçlü bir devrimci iddia taşıyoruz. İşçi sınıfının haklı davası için, proletarya devrimi ve sosyalizm için savaşıyor olmanın kıvancına ve iç huzuruna sahibiz.

Devrimci kamuoyu, “EMEP Eleştirisi/Bir Sosyal-Reform Partisinin İdeolojik, Politik ve Örgütsel Temelleri” başlıklı kitabımızı 8 aylık dönem içinde ulaştığımız açıklığın ve geçmişimizle ideolojik-siyasal hesaplaşmamızın bir ifadesi olarak algılamalıdır.

Geleneksel küçük-burjuva devrimciliği tükenmiş, iflas etmiştir

Emperyalist-kapitalist sistem uzun yıllardan beri yapısal bir ekonomik bunalım içindedir. İçinde bulunduğumuz dönemde kriz hızla derinleşmekte ve yaygınlaşmaktadır. Bu ise bir yandan sistemin bünyesindeki gerici çelişki ve çatışmaları, emperyalist rekabet ve nüfuz mücadelelerini kışkırtırken, öte yandan da devrimci toplumsal dinamikleri beslemektedir. Bugün dünyanın dörtbir yanında işçi sınıfı ve emekçiler yeniden büyüyen bir hareketlilik içinde. Dünya yeni bir kitle hareketleri ve halk isyanları dönemine girmiş durumda. Bu toplumsal zemin komünist devrimci hareket için de bir yeniden güçlenme zemini oluşturmaktadır.

Emperyalizme göbeğinden bağlı olan Türkiye kapitalist sisteminin durumu da dünya kapitalizminin tablosundan farklı değildir. Farklı olan, Türkiye’de güçsüz ekonomiye son derece istikrarsız bir siyasi yapının eşlik ediyor olmasıdır. Türkiye’nin kapitalist düzeni genel krizi daha şiddetli bir biçimde yaşıyor. Türkiye bereketli bir devrim toprağıdır. Bu toprağın komünistleri tam da bu yüzden yalnızca Türkiye devrimine değil, fakat dünya devrimine karşı da özel bir sorumluluk taşımaktadırlar.

İşçi sınıfı ve emekçi hareketi yeni bir yükseliş dönemine girdiğinin ön işaretlerini veriyor.

İşçi sınıfı ve emekçi hareketinin gelişme seyri ve akibeti devrimci önderlik sorumluluğunun ne ölçüde yerine getirileceğine çok yakından bağlı olacaktır. Bu önderlik sorumluluğunun kritik önemini

Devrim isteminde samimiyetin ve sosvalizme sadakatin bugünkü en temel göstergelerinden biri, proletaryanın ihtilalci komünist partisinin kuruluşuna omuz vermektir.Devrimin samimi takipçileri ve sınıfın öncü kuşağı çağrımıza kulak vermelidir.
Devrimin ve sosvalizmin genel ve güncel sorunlarına ilgisiz kalamazsınız! İşçi hareketinin ve emekçi katmanların ihtiyaç duyduğu devrimci önderlik görevleri karşısında edilgen duramazsınız! Geri programlara ve geleneksel önyargılara mahkum olmak ve öyle kalmak zorunda değilsiniz. Artık proletaryanın devrimci çıkarlarının gerçek ve bilimsel ifadesi bir programa sahibiz. Gün bu program etrafında birleşme, bu programı ortaya çıkaran hareketin saflarında bütünleşme günüdür!

göstermektedir.

Son 30-35 yılın deneyimlerinin de gösterdiği gibi küçük-burjuva devrimci siyasal akımlar, işçi sınıfı ve emekçi hareketinin gereksindiği önderliği karşılayamamışlardır. Karşılayamazlar da. Genel ideolojik-politik perspektifleri ve sınıfsal karakterleri gözetildiğinde bunu başaramazlardı ve bundan sonra da başaramazlar. Bu kapasiteyi ve yeteneği ancak sağlam bir marksist-leninist ideolojik kimliği devrimci sınıf kimliği olarak maddi bir güce dönüştürebilen bir parti, gerçek bir komünist sınıf partisi gösterebilir. Saflarına katılmış bulunduğumuz komünist hareketin tüm üstünlüğü de burada, böyle bir perspektife, buna uygun düşen bir politik-pratik yönelime sahip olmasında yatmaktadır.

Türkiye’nin geleneksel küçük-burjuva sol akımları bugüne dek marksist-leninist olmak ve işçi sınıfını temsil etmek iddiasında oldular. Fakat son 30 yılın reddedilemez bir biçimde gösterdiği gibi, ne marksist-leninist teorinin özünü ve esaslarını doğru kavrayabildiler, ne de doğal olarak teoride ve pratikte işçi sınıfına doğru bir biçimde yaklaşabildiler. Teoride Marksizme pratikte işçi sınıfına uzaklık, hatta bir kısmı şahsında yabancılık, onların temel karakteristik özelliği oldu. Bu akımlar, gerçekte, ‘60’lı ve ‘70’li yıllara damgasını vuran küçük-burjuva sosyo-siyasal hareketliliğin ideolojik-örgütsel yansıması, uygun bir deyimle, kendiliğinden ifadesi oldular. ‘60’lı yılların MDD’ci akımından kök alan bu gruplar, sosyal zeminlerindeki büyük daralmaya rağmen bugün hala küçük-burjuva katmanların

bağrındadırlar. Siyasal bağımsızlık ve siyasal demokrasi hedeflerine dayalı devrim anlayışı ve programı, son tahlilde bu küçük-burjuva sosyal kimliğin bir yansıması ve ifadesinden başka bir şey değil. Bu sorunların devrimci çözümünün proleter devrim stratejisi ile kopmaz bağıni kavrayamayan bu sınırlı platform, bu noktada gerçekte kapitalist düzen ufkunu aşamamanın ifadesi olduğu için, kaçınılmaz olarak sürekli reformizm üretiyor. Devrimci-demokrat gruplar elbetteki mevcut düzene ve iktidara karşı fiili bir siyasal mücadele içindedirler. Elbette ki reformist bir

çizgiye kaymama hassasiyeti gösteriyorlar. Ne var ki bu bir istek ve niyet sorunu değildir. Bugün son 30 yılın toplumsal-siyasal evrimi ve sınıflar mücadelesi pratiğinin belirginleştirdiği gerçeklerle yüzyüzeyiz. Eski devrimci grupların bu kısmı (Devrimci-Yol, Kurtuluş, TKEP, TDKP) ideolojik ve sınıfsal kimliklerinin taşıdığı yapısal zaaflara yenildiler ve reformizm zeminine kaydılar. Öteki bir kısmı ise halen bu süreci yaşıyorlar. Bunun elbette ki nesnel ve öznel bir dizi karmaşık nedeni var. Fakat temel ideolojik kimliğin ve programatik kavrayışın uygun zeminler oluştuğunda bunu bir hayli kolaylaştırdığını, reformizme kayışın kaçınılmaz bir akibet haline geldiğini de biliyoruz. Kapitalist bir toplumda, burjuvazinin siyasal ve toplumsal sınıf egemenliğini tam olarak kurduğu ve pekiştirdiği bir toplumsal düzende, burjuva sınıf iktidarını yıkma hedefine, dolayısıyla proleter sosyalist devrim stratejisine bağlanmamış, bu stratejik çerçeve içinde yerli yerine oturtulmamış bir “demokrasi” ve “bağımsızlık” hedefi, kendi başına devrimci konumu ve perspektifi korumaya yetmez. Bu siyasal istemleri proletarya devrimi stratejisine bağlamayı başaramayanlar, zaman içerisinde “burjuva toplumun tam demokratikleştirilmesi” çizgisine kayıyorlar. Türkiye’nin olduğu kadar uluslararası hareketin deneyimleri de bu açıdan öğretici derslerle doludur. Kapitalist bir düzende küçük-burjuvazinin kendi ufku ortaya devrimci bir program ve strateji koymaya hiçbir biçimde yetmiyor.

Bugün marksist-leninist ideolojik kimliği ihtilalci bir örgütlenme ve ısrarlı bir sınıfla birleşme pratiği içinde ete-kemiğe büründürmeyi başarmış ve komünist partisinin kuruluş kongresini toplama aşamasına ulaşmış bir komünist hareketle yüz yüzeyiz.
Bu konumu ve kimliği ile EKİM,
artık saflarında yeralma onurunu taşıdığımız
komünist hareketimiz.
Türkiye devrimci hareketinin
onlarca yıllık birikiminin en ileri ifadesidir.
Bizler bu yeni kimliği, bu yeni geleneği ve bu yeni kültürü,
devrimci hareketimizin geneli için en büyük kazanım
sayıyoruz.

illegal yayın altyapısı ve pratiğinden yoksun olmak ise bu çerçevede bir başka temel tutarsızlıktır.

Halkçı akımlar geleneksel ve yapısal olarak demokratizm, ekonomizm, kendiliğindencilik ile tüm bunların ortak ürünü olarak tasfiyeciliğin kıskacındadırlar.

Küçük-burjuva demokratizminin kitle hareketine (özel koşullarda sınıf hareketi de olabiliyor) yaklaşımı genellikle kendiliğindencilik olarak ortaya çıkıyor. Bu aynı zamanda kitle hareketinin geri düzeyine uyumu kolaylaştıran bir etken işlevi de görüyor.

Halkçı akımlar işçi sınıfı hareketinin tırmanışa geçtiği '70'li yılların ikinci yarısında bu hareketle bütünleşmek için çaba göstermek yerine, içinden çıktıkları küçük-burjuva katmanların politize olmuş hareketiyle bütünleştirdiler. Böylece sosyalizm ile sınıf hareketini birleştirme gibi bir temel tarihsel sorun çerçevesinde önlerine çıkmış büyük bir tarihsel fırsatı değerlendirme yeteneği gösteremediler. '80'li yılların ikinci yarısından itibaren toplumsal muhalefetin merkezine oturan işçi sınıfı hareketi, küçük-burjuva katmanların yorgun düştüğü koşullarda, bu sosyal zemini büyük oranda kaybetmiş bulunan halkçı akımların yeniden toparlanmasının temel moral kaynaklarından biri olmakla kalmadı, dönemin "sınıf yönelimi" modasını da koşulladı. Ancak demokratizm kavrayışı sınıfa yönelimde bu kez kendini ekonomizm ve sendikalizm platformu olarak ortaya koydu. Kendiliğindencilik ve kuyrukçuluk yönelimlerinin pratik süreçlerini oluşturdu. Küçük-burjuva ideolojik kimliğini değiştirmeden sosyal zemini değiştirme çabası işin özünde bir değişime, herhangi bir gerçek ideolojik kimlik değişimine yolaçmadı. Bu nedenledir ki, büyük çoğunluk kendi geleneksel zeminlerine döndü. TDKP gibi "sınıf yönelimi" ısrarını koruyanlar ise, devrimci kimliği tümünden yitirerek kuyrukçu-reformist akımlara dönüştüler. Yani kendi geleneksel kimliklerini geriye dönük olarak, devrim cephesinden reformizme kayarak "aştılar".

Geleneksel kimliği aşanlar geleceği kucakladılar; EKİM'de temsil edilen komünist hareket bunun ifadesi oldu

Bugün saflarına katılmış bulunduğumuz komünist hareket, EKİM, geleneksel halkçı ideolojik ve örgütsel kimlikle marksist-leninist dünya görüşüne dayalı bir hesaplaşmanın ürünü oldu. EKİM, yeni dönemde, ulusal ve uluslararası alandaki çifte yenilgiden ileriye dönük sonuçlar çıkaran, küçük-burjuva ideolojik-sınıfsal konumu ileriye, proleter

sosyalizmine yönelik olarak aşmayı başaran tek hareket oldu. Devrimci hareketimizin tüm öteki grup ve çevreleri ya bu çifte yenilginin etkisi altında gerilere savrulduklar, ya da geleneksel konuma sarılmanın çaresizliği ve kısırlığına mahkum kaldılar. Sözün başında da belirttik. 12 Eylül yenilgisi sonrasında Türkiye devrimci hareketi sayısız iç bölünme, ayrışma ve kopma yaşamasına rağmen, bunlar içinde ileriye çıkma ve yaşama gücü gösteren tek gerçek hareket EKİM oldu. Bunun bir rastlantı olmadığını, geçmişle ilkelere dayalı bir ideolojik hesaplaşmanın, marksist-leninist dünya görüşüne ve onun pratik

gereklere sıkışıkya sarılmanın bu sonucu yarattığını biliyoruz. Başka türlü ayakta kalamaz, yeni bir hareketi tüm cephelerde inşa etme gücü, iradesi ve kararlılığı gösterilemezdi. EKİM, bunu başardı. Bu başarının her türlü zorluğu ve tasfiyeci basıncı göğüsleme pahasına elde edildiğini, kolaycı ve faydacı tercihler yerine zor fakat doğru olanı seçme iradesi ve kararlılığının komünist hareketi bugüne getirdiğini biliyoruz. Bugün marksist-leninist ideolojik kimliği ihtilalci bir örgütlenme ve ısrarlı bir sınıfla birleşme pratiği içinde ete-kemiğe büründürmeyi başarmış ve komünist partisinin kuruluş kongresini toplama aşamasına ulaşmış bir komünist hareketle yüz yüzeyiz. Bu konumu ve kimliği ile EKİM, artık saflarında yeralma onurunu taşıdığımız komünist hareketimiz, Türkiye devrimci hareketinin onlarca yıllık birikiminin en ileri ifadesidir. Bizler bu yeni kimliği, bu yeni geleneği ve bu yeni kültürü, devrimci hareketimizin geneli için en büyük kazanım sayıyoruz.

Çünkü;

Komünist hareket, ideolojik alanda büyük bir gelişme sağlamış, açık bir başarı elde etmiştir. Marksist-leninist ideolojinin ruhuna sadakat ve devrimci yöntemine sınıksı bir bağlılık ile onun günümüz sorunlarına ve gerçeklerine yaratıcı bir uygulamasını birleştirmiştir. Türkiye sol hareketinin geçmişini her açıdan değerlendirmiş, çok yönlü bir eleştiriden geçirmiş, fakat devrimci bir akımı ileriye taşıyacak tüm birikim ve kazanımları da özenle ve titizlikle sahiplenmiştir. Dünya komünist hareketinin tarihsel deneyimlerini de aynı sorumlu ve devrimci anlayışla ele almış, bundan temel önemde bazı ilk sonuçları çıkarmıştır. Devrimimizin temel sorunlarına, marksist yöntem ve ilkelere sıkışıkya bağlı kalarak, özgün açıklamalar getirmiştir. Komünist hareket tüm bu ideolojik çabasını dogmatizm ve şablonculuğun, popülizm ve demokratizmin, küçük-burjuvazinin demokrasiyi ve yurtseverliği aşamayan dar sınıfsal ufkunun marksist ilkelere dayalı çok yönlü bir eleştirisiyle birleştirmiştir.

Komünist hareket, ihtilalci bir örgütsel yapı ve çok yönlü bir örgütsel birikime sahiptir. Türkiye sol hareketinin ideolojik temellerinden kaynaklı örgütsel zaaflarından sert bir kopuşu gerçekleştirebilmiştir. İhtilalci ideolojik çizgisini ihtilalci örgütsel pratiğiyle birleştirebilmiştir. Yeni dönemde ortaya çıkıp ayakta kalabilen, kendini hep ileriye dönük olarak geliştirebilen tek devrimci örgüt olmayı başarabilmiştir. Ve temel önemde bir nokta: Komünist hareket örgütsel şekillenmesini ve pratik çalışmasını büyük bir sabır ve ısrar eşliğinde sınıf

Geleneksel küçük-burjuva devrimci demokrat akımlar, ideolojik ve sınıfsal konumlarının bir sonucu olarak, marksist dünya görüşünün sınıf özünü ve temelini kavrama başarısını da gösteremediler. İşçi sınıfının mevcut burjuva toplumundaki tümüyle farklı, kendine özgü olan yerini, onun bu çerçevede şekillenen benzersiz toplumsal devrimci rolünü ve tarihsel misyonunu teoride ve pratikte yerli yerine oturtamadılar. Bu grupların bir kısmı bugün bile hala işçi sınıfı önderliğini "ideolojik önderlik" düzeyine indirgiyor, devrimin öncü ve temel sınıfsal gücünün işçi sınıfı olduğunu kabaca yadsıyorlar. Öteki bir kısmı ise söylemde işçi sınıfının kendine özgü toplumsal konumunu ve tarihsel misyonunu anlamış görünmekle birlikte, buna uygun bir politik pratik tutarlılık gösteremiyorlar. 20-30 yıllık anlayış ve alışkanlıklarını sürdürerek, ilk gruba girenlerle aynı davranış ve pratiği sergiliyorlar. Onların yenilgi sonrası yeniden toparlanma döneminde girdikleri sözde "sınıf yönelim"lerinin hiçbir köklü ideolojik yenilenmeye dayanmadığını aradan geçen süreç gösterdi. İşçilerin hareketli, öteki katmanların hala durgun olduğu bir dönemde, kendiliğindenci alışkanlıklarına uygun davranarak sınıfa yönelmişlerdi. Sınıf durgunlaşıp öteki bazı sınıf dışı katmanlar belli hareketlenme işaretleri verince, gerisin geri bu alanlara döndüler. Bugün de ağırlıklı olarak küçük-burjuva katmanların içinde faaliyet yürütüyor, bu bünyeden kan alıyor, buradan güç toplamaya çalışıyorlar. Türkiye'nin son 30 yıllık deneyimi ve derslerine rağmen, küçük-burjuva devrimciliğinin yetersizliklerini ve kaçınılmaz akıbetini gösteren çok öğretici pratik örneklerle rağmen, eski anlayış ve pratiklerde gösterilen bu ısrar, bunun bu akımlarda katılaşmış bir kimlik haline geldiğinin bir göstergesidir. Bu kimlik '70'li yılların bir dizi "güçlü" ve "görmekli" gruplarında hangi sonuçlara yolaçtıysa, aynı kimliğin bugünkü temsilcilerinde de gelecekte aynı sonuca yolaçacaktır.

Geleneksel halkçı akımların demokratizmle sınırlı ideolojik-politik perspektifi aynı zamanda bu akımlarda yapısal bir başka zaaf olan legalizme de temel oluşturuyor. Gizliliği illegalite ile karıştırma ve ilkini ikincisinin yerine ikame etme bu akımların ortak özelliğidir. Oysa illegalite kavramı, ideolojik konum ve programatik hedefler açısından ve doğal olarak bu hedeflere ulaşmayı temel alan politik faaliyet tarzı olarak mevcut sisteme sığamamayı anlatır. Bu nedenle de proletarya partisinin konumlanışı açısından stratejik ve ilkesel bir zorunluluktur. Bu akımlar örgütsel gizlilik sorununun burada yalnızca zorunlu ve bütünleyici bir sonuç olduğunu kavrama yeteneğinden yoksundurlar.

Söz konusu akımlarca illegalite gizliliğe ve bu da pratik bir soruna indirgendiğinden, illegal ve legal biçimler de koşullara uygun olarak her alanda ve her düzeyde organik olarak doğru bir biçimde birleştirilememektedir. Dahası bazıları karşı-devrimin baskı ve terörünün arttığı koşullarda legalitenin erdemlerini keşfedip yasalıcılığın içine boylu boyunca gömülebiliyorlar. Legal yayının eksenli örgütsel şekillenme ve çoğu durumda buna indirgenmiş politik faaliyet üzerinde ise durmuyoruz. Zira bu geleneksel akımların en geleneksel davranış biçimi olagelmıştır. Bugünün Türkiye'si'nde bir yandan kontr-gerilla rejiminden söz edip öte yandan ciddi bir

çalışması ekseninde ele almıştır. Örgütsel kimliğini ve kadrolarını bu çalışma içinde yoğurmaya çalışmıştır.

Komünist hareket, sınıf sorununun marksist devrimci açıdan kavranması ve bu kavrayışa uygun bir pratiğin sergilenmesi alanında açık bir başarı elde edebilmiştir.

Konjonktürel süreçlerden etkilenmeksizin ve dış tazyikleri göğüsleyerek, ısrarla sınıf yönelimini korumuş, sınıf tabanına oturan, sınıf içinde kök tutan proleter bir örgüt olmayı esas almıştır. Böylece partili kimliğin açık göstergelerinden biri olarak sınıf içinde kendini yeniden üretebilecek bir düzeyi yakalamıştır.

Komünist hareket, ihtilalci örgütsel çizgideki ilkeli ısrarı legalitenin etkin bir istismarı çizgisiyle birleştirmeyi başarmıştır. İdeolojik ve pratik açıdan ihtilalci örgütlenmede asgari mevzileri güvenceye almadan legaliteye yönelimin kaçınılmaz olarak tasfiyeciliğe yol açacağı bilinciyle hareket etmiştir. Bu sayededir ki o, illegal örgütün varlığı ve pratik etkinliği temelinde, legalitenin istismarını da başarıyla gerçekleştirmiştir.

Komünist hareket yayın cephesinde de dikkate değer bir başarı çizgisi yakalamıştır. Siyasal yaşamda çok temel bir rol oynayan her ciddi politik hareket için yayın faaliyetinin önemi ve işlevi tartışmasızdır. İllegal ve legal bir dizi yayının düzenli ve işlevli yaşamı, bunu olanaklı kılacak politik ve teknik birikim, komünist hareketin ulaştığı gücün ve yarattığı olanakların bir başka göstergesidir. Yayınların çeşitliliği ve sürekliliği politika pratiğine yeni bir soluk, yeni bir güç kazandırmış, onu ivmelendirmiştir. Bu faaliyetin hangi alanda ya da görevde bulunursa bulunsun mümkün olduğunca tüm kadroların kollektif katkılarıyla sürmesi bir başka üstünlüktür.

Komünist hareket gerçek önderlik kapasitesini gerçek bir kitle hareketinin sinayacağının bilincindedir. O bugün işçi direnişlerine müdahalede güçlü bir politik reflekse, giderek güçlenen ve zenginleşen araçlara, ısrarcı tutuma ve özgüvene sahiptir. Son bir kaç yılın işçi direnişlerini ya bizzat kendi müdahalesiyle başlatmış ya da patlak veren direnişlere devrimci müdahaleye özel bir önem vermiştir. Ancak yine de kitle hareketinin beklenmedik gelişmeleri karşısında gösterilebilecek performansı soyut bir tartışma ve iddia konusu yapmamış, pratikte görülmesi gereken bir süreç olarak ele almıştır.

Komünist hareket bugün genç ve dinamik güçlerle büyüyor. Düşünen, yaratan, marksist teoriye ve proleter dünya görüşüne önem veren, iddia ve ideal sahibi, devrimciliği kendi kişiliğinde gerçekleştirmeye çalışan gençler ve genç işçiler kazanılıyor. Komünist hareket bugün yeni dönemin siyasal yaşama yönelttiği devrimci gençler ve genç işçiler üzerinde hızla büyüyecek bir aşamaya gelmiştir. Komünist hareket, niteliğin en temel unsurlarından biri olan kadro gücünün çok geçmeden niceliği de yaratacağının açık bilincine sahiptir.

Komünist hareket, zor ve kısır bir tarihsel evrede eşine az rastlanır bir başarı elde etmiştir. Komünist hareket, dünyada ve Türkiye’de devrimci yükselişin ve patlamaların yoğun olarak yaşandığı ‘70’li yıllarda değil, üstüste düşen iki ağır yenilginin

Kapitalist bir toplumda, burjuvazinin siyasal ve toplumsal sınıf egemenliğini tam olarak kurduğu ve pekistirdiği bir toplumsal düzende, burjuva sınıf iktidarını yıkma hedefine, dolayısıyla proleter sosyalist devrim stratejisine bağlanmamış, bu stratejik çerçeve içinde yerli yerine oturtulmamış bir “demokrasi” ve “bağımsızlık” hedefi, kendi başına devrimci konumu ve perspektifi korumaya yetmez.
Bu siyasal istemleri proletarya devrimi stratejisine bağlamayı başaramayanlar, zaman içerisinde “burjuva toplumun tam demokratikleştirilmesi” çizgisine kayıyorlar.

olumsuz koşullarında, ‘80’li yıllarda, bir elin parmakları sayısında insanla yola çıkmış, gösterdiği ideolojik, politik ve örgütsel gelişme ile bugün partili kimlik düzeyini yakalamıştır.

Devrimci teori, devrimci sınıf ve devrimci örgüt! Komünist hareket bu üç temel boyut üzerinden bir siyasal örgütsel kimlik oluşturmuş, partileşme sürecini bu cephelerde belirgin mesafeler katederek bugün belli bir yere getirmiştir. Bu üç alandaki gelişmenin organik ifadesi olan bir komünist gelişim süreci, komünist hareketin teorik ve pratik başarısının tartışmasız kanıtıdır. Türkiye’nin son 30 yıllık sürecine önyargısız bakan herkes, bu üç temel niteliğin ilk kez olarak bir hareketin şahsında organik olarak ete-kemiğe büründüğünü görmekte bir güçlük çekmeyecektir. Bu sürecin kendine özgü, kendine uygun düşen bir kültür, bir ahlak, bir değerler sistemi yarattığını belirtmemiz ise gereksizdir.

Bu aynı zamanda geleneksel sol hareketimize damgasını vuran küçük burjuva kimliğe karşı kazanılmış bir başarıdır da. Bu nokta özellikle önemlidir. Bugün hala siyasal yaşamını sürdüren devrimci küçük burjuva akımların saflarında gerçekten işçi sınıfı davası ve sosyalizme gönül vermiş çok sayıda devrimci kadro vardır. Komünist hareketin teorik ve pratik olarak sınanmış kimliği bu kadrolar için de bir çıkış noktasıdır. **İşçi sınıfı davası ve sosyalizm isteminde samimi olan her devrimci şimdi durumunu yeniden değerlendirmek, doğru yerde durup durmadığını sorgulamakla karşı karşıyadır.**

Dürüst devrimciler ve devrimci işçiler;

Geleneksel örgütler hazır bir birikim ve mirası heba ederken, EKİM’in sıfırdan bir örgüt yaratmayı ve bugünkü birikim düzeyine ulaşmayı nasıl başardığı üzerine önyargısızca düşünmek sorumluluğu ile yüzyüzesiniz!

Komünist hareket bugün işçi sınıfı partisinin kuruluş kongresini toplama pratik sürecini yaşıyor. Proletarya devrimci kadrolar, devrimin ve

sosyalizmin samimi takipçileri bu sürece ilgisiz kalamazlar. Devrim isteminde samimiyetin ve sosyalizme sadakatin bugünkü en temel göstergelerinden biri, proletaryanın ihtilalci komünist partisinin kuruluşuna omuz vermektir. Boş böbürlenmelerle, yüzeysel ya da aldatıcı göstergelerle avunmanın değil, proletaryanın komünist partisinden saflarında kavgaya atılmanın zamanıdır. Devrimin samimi takipçileri ve sınıfın öncü kuşağı çağrımıza kulak vermelidir. Devrimin ve sosyalizmin genel ve güncel sorunlarına ilgisiz kalamazsınız! İşçi hareketinin

ve emekçi katmanların ihtiyaç duyduğu devrimci önderlik görevleri karşısında edilgen duramazsınız! Geri programlara ve geleneksel önyargılara mahkum olmak ve öyle kalmak zorunda değilsiniz. Artık proletaryanın devrimci çıkarlarının gerçek ve bilimsel ifadesi bir programa sahibiz. Gün bu program etrafında birleşme, bu programı ortaya çıkaran hareketin saflarında bütünleşme günüdür!

Düne göre sosyalizmin nihai zaferi açısından daha olgunlaşmış bir dünyadayız. Muzaffer bir Türkiye devriminin etkileri elbetteki coğrafyamızla sınırlı kalmayacaktır. Türkiye işçi sınıfının, Türkiyeli komünistlerin ve devrimcilerin sorumluluğu büyüktür. Bu tarihsel sorumluluğu yerine getirebilmenin gerekleri, bunun gerektirdiği tercihler üzerinde iyi düşünmeliyiz. Küçük kaygılar büyük bir kıvancı paylaşmamızın önünü tıkamamalıdır!

Herşey parti için!

Herşey parti kuruluş kongresi için!

Herşey devrimin ve sosyalizmin

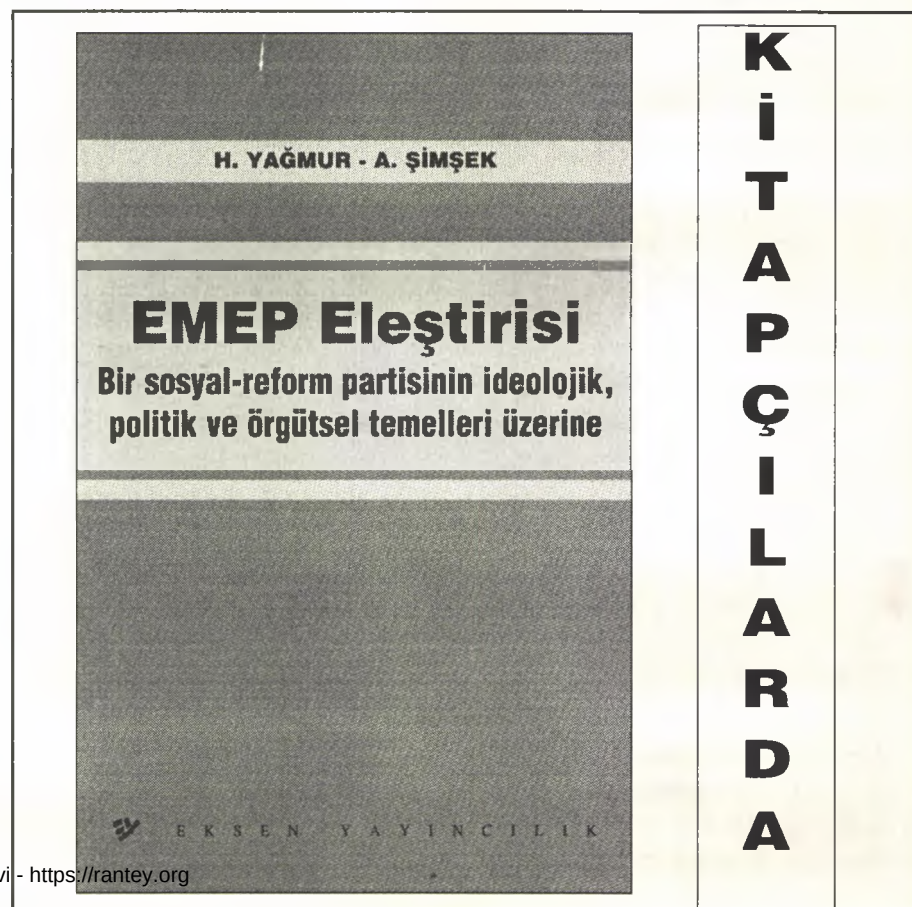
ancak parti ile elde edilebilecek zaferi için!

Tüm komünistler ve sınıfın devrimci öncüleri

EKİM saflarına, komünist işçi partisi bayrağı

altına!

Mart ‘98



EKİM

*İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!*

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:189, 15 Mart '98, Başyazı

Partili kimlik ve birlik sorunu

Bu sayımızda geçen yaz aylarında EMEP'ten kopan bir grup komünistin işçi sınıfı davasına bağlı tüm samimi devrimcilere yaptıkları çağrışı yayınlıyoruz. Bu metin yalnızca içeriği yönünden değil, fakat aynı zamanda komünist potansiyelin tek çatı altında birliğinin yeni bir örneği olması nedeniyle de özel bir önem taşımaktadır.

Konuya ilişkin değerlendirmelerde her zaman vurguladığımız gibi; komünist hareketimiz bir boşluktan değil, geleneksel devrimci hareketin bir kanadındaki iç ideolojik-siyasal çatışmanın içinden, geçmiş devrimci temeller üzerinde aşma kaygısının bir ürünü olarak doğdu. Çıkışımız; proletarya devrimi ve sosyalizm davasına olduğu kadar, o güne kadarki devrimci mücadelenin yarattığı birikim ve değerlere karşı güçlü bir sorumluluk duygusunun da bir ürünüydü. EKİM devrimci mücadele alanına ilk çıktığı andan itibaren gerçek bir iddia ve güçlü bir sorumluluk duygusuna sahipti. Hareketimizin doğuşu, geçmişten, geleneksel harekettten köklü bir kopuşu, ileriye doğru gerçek bir sıçramayı ifade ediyordu.

EKİM'in siyaset sahnesine çıktığı yıllar, geleneksel sol harekette ve onun bir parçası olan devrimci-demokraside, bir iç ayrışma ve yeniden saflaşma dönemi idi. Geriye yönelik bir dizi tasfiyeci-liberal kopuşun yanı sıra ileriye yönelik arayışlar da vardı. EKİM bir ilk çıkışı yapmış, ilk köklü kopuşu gerçekleştirmişti. O dönem bizler bu ilki izleyecek yeni kopuşların ve ileriye yönelişlerin olacağına ilişkin iyimser bir

beklenti içindeydik. Zira işçi sınıfının henüz toplumsal mücadeleye devrimci damgasını vurmadığı bir dönemde, '70'li yılların ikinci yarısında gelişip serpilerek devrimci-demokrat hareket, demokratik eğilim ve özelemlerle sosyalist eğilim ve özelemleri karışık-bulanık bir biçimde de olsa içiçe taşıyordu. Hareketin bu ikili karakteri iyimser beklentimizin maddi temeliydi. Bu eklektik konum ve yapıda gerçekleşecek iç çatışma ve ayrışmaların, yalnızca geriye dönük olarak reformizmi ve liberalizmi değil, fakat tersinden de ileriye dönük olarak sosyalizmi besleyeceğine inanıyor, bunu vurguluyorduk.

Bununla birlikte, hiç de pasif ve kaderciler bir bekleyiş içinde değildik. Biz yönümüzü bulmuş, yolumuzu belirlemiş ve bu doğrultuda ilerleme çabası ve kararlılığı içindeydik. Ve biliyorduk ki, ancak ilk çıkışı yapanlar olarak ilerlemeyi, güç olmayı başarabildiğimiz ölçüde, böylece ileriye yönelik yeni kopmaları da kolaylaştırmış, ileriye yönelik arayışlara kopacak olanlara somut bir seçenek sunmuş olacaktık. EKİM, bir toplumsal devrim hareketi olma bilinciyle yola çıkmıştı. Bu nedenle önüne koyduğu en acil ve öncelikli görev, toplumsal kurtuluş mücadelesinin yönlendirici ve sürükleyici gücü olacak marksist-leninist bir partinin yaratılmasıydı. Hareketimiz daha sürecin başında kendine özgü iddia ve misyonunu açık bir biçimde tanımladı: *"EKİM, geçmişte ve bugün örnekleri hayli çok devrimci çevrelerden bir yenisi olmak istemiyor. Bu kısırlaşma, yozlaşma ve somutta yokoluş demektir. Biz toplumumuzun en ileri, en devrimci sınıfının, Türkiye işçi sınıfının en iyi, en diri, en ileri güçlerini*

bünyesinde toplayan, bu güçlerin birikimini, deneyimini, enerjisini, maddi varlığını en ileri düzeyde kucaklayan gerçek bir proleter sınıf öncüsünün yaratılmasını hedefliyoruz." (Devrimci Harekette Reformist Eğilim, s.58)

EKİM, geleneksel devrimci hareketin saflarında bulunan sosyalist potansiyeli ileriye çekmenin ve böyle bir çıkışın yaşandığı durumlarda, onunla bütünleşmenin özel önemini sürekli gözetti. Sol harekete ilişkin değerlendirmelerimizde de bu konudaki görev ve sorumluluklarımızın üzerinde önemle ve özenle durulmuştur.

Fakat asıl dikkatimizi proletarya hareketinin teorik, taktik ve örgütsel temellerini yaratma çabasına yönelttik. I. Genel Konferansımız bu tutumumuzu, üstelik birlik perspektifi ile organik bağ içinde, şöyle formüle edip gerekçelendirdi:

"Ayrışma ve saflaşma süreçlerinde etkili olabilmenin ve ileriye çıkacak güçlerle birleşebilmenin tayin edici iki faktörü, ideolojik güçlenme ile sınıf hareketiyle birleşmede katedilecek mesafedir. Bu iki faktörün birleşik gücü ve etkisi, birlik sorununu çözenin, marksist potansiyeli partileşme süreci içinde birleştirebilmenin tutarlı ve biricik etkili yoludur. Bu temelde kavranmış bir birlik çabası, ideolojik sorunlarda netlik ve tutarlılık arayan sağlam devrimcilerle, şu veya bu gruba dağılmış devrimci işçileri karşı konulmaz bir biçimde kendi kanalında toplayacaktır." (Partileşme Süreci-1/Perspektifler ve Değerlendirmeler, s.77-78)

Bu sağlam bakış ve bu temel üzerinde gerçekleşen örgütsel-

politik gelişim, EKİM'i "birlik" adına sağlıksız eğilim ve savrulmalardan koruduğu gibi, sonuçsuz birlik girişimleriyle zaman ve enerji israf etmesinin önüne geçen bir sigorta işlevi de gördü. Bu sağlam bakışın ürünü bir yoğunlaşma ve sürece yüklenme sayesinde ki, EKİM bugün proletaryanın öncü devrimci partisini kurabilmenin hemen tüm imkanlarını yaratabilmiştir. Geleneksel hareketin saflarındaki sosyalist potansiyelin ileriye çıkmaya yöneldiği koşullarda, sancısız bir birleşme ve bütünleşme sorununa pratik bir çözüm sunabilmiştir. '94 yılı başında gerçekleşen EKM grubu ile birlik ve bütünleşme, daha sonra Acilciler'den kopan bir çevre ile de sancısız bir tarzda gerçekleşmiştir.

Bugün bunun yeni bir örneği ile karşı karşıyayız. '97 yılı ortalarında EMEP'ten kopan devrimciler ile bugün ideolojik-siyasal temeli son derece sağlam, sancısız ve sorunsuz bir birleşme ve bütünleşme sürecinden geçmekteyiz. Kimi uzun yılların devrimcileri olan bu yeni yoldaşların "biri sıra neferi olarak komünist işçi hareketinin saflarındayız" tanımlamaları, proletarya davasına bağlılığın, komünist harekete güvenin, açık bir iddia ve komünist ahlaka sahip olmanın iyi bir örneğidir. Komünistlerin birliği, pazarlıklara ve hesaplı tutumlara değil, ideolojik ve ilkesel ortaklığa, proletarya davası ve sosyalizme sadakat temeline dayanır. Yeni yoldaşlarımız bunun bilinciyle davranmışlardır ve bugün bu tek doğru davranışın onurunu taşımaktadırlar.

10 yıllık süreç komünistlerin

birlik politikasını sınımış ve doğruluğunu kesin bir tarzda kanıtlamıştır. Hareketimiz, geleneksel hareketin saflarında bulunan sosyalist potansiyelin ileriye çıkışına belli bir iyimserlikle yaklaştı. Yer yer bu iyimser değerlendirmelerde aşırıya da kaçtı (ki bu saflarda sağlıklı bazı eğilimlere de dayanak oldu). İleriye çıkan güçlerle bütünleşebilmek için her türlü çabayı samimiyetle gösterdi. Ama ideolojik ve ilkesel konularda hiçbir pazarlığa girmediği gibi, birlik sorununa zayıfların birbirine dayanması olarak da bakmadı.

Bir zamanlar hareketimizin birlik politikası için “kendini amaçlaştırıyor” diyenler, saflarımızdan kovulduktan sonra kısa sürede siyasal yaşamdan silinip gittiler. Oysa komünist hareketimiz sürekli büyüyüp gelişti. Etkisi günden güne yayıldı. Hareketimizin kollektif bir emek ürünü olan birikimi, bugün yeni arayışlar içindeki dürüst devrimciler için güçlü ve güven verici bir seçenek oluşturuyor.

10 yıllık süreç, komünistlerin geleneksel devrimci harekete ilişkinin tahlillerini de tümüyle doğruladı. Bu 10 yıl boyunca geleneksel devrimci hareketin saflarından ayrılımlar, kopmalar ve yeniden saflaşmalar yaşanageldi. Fakat yazık ki, bunlar genellikle geriye dönük olarak yaşandı. Bu arada geleneksel örgüt ve partilerden devrimci tepkilerle kopanlar elbette oldu. Fakat komünist hareketimizle buluşmayı başaran birkaç örnek dışında tüm ötekiler, devrimci iyi niyetlerini geçmişi ideolojik olarak aşma başarısıyla birleştiremedikleri ölçüde tutunamadılar, ya gerilere savruldular, ya da dağılıp yok oldular. Şunu da belirtmeliyiz ki, komünist hareketin nispeten ağır ve sancılı gelişme süreci de, yeterli güçte ve güvenilirlikte bir alternatif oluşturamaması ölçüsünde, bu sonuçta belli bir rol oynamıştır. Aynı şekilde bu yetersizliğimiz, sosyalist potansiyelin açığa çıkartılarak tek çatı altında toplanmasını geciktiren faktörlerden biri olmuştur.

Geride bıraktığımız 10 yıllık süreç içinden bir dizi grup siyasal

yaşamdan silinip gitti. Bir çoğu yalnızca dergi adlarıyla anılabilecek denli şekilsiz ve gevşek çevreler halinde yaşıyor. Bugün reformist solda daha da geriye savrulmalar ve düzene yamanma, devrimci-demokraside ise belirgin bir gerileme, tıkanma ve yer yer savrulma süreçleri yaşanıyor. Son 10 yıl üzerinden ve nesnel ölçülerle bakıldığında, gelişme çizgisi izleyen tek gerçek hareket EKİM'dir.

Geleneksel devrimci hareket saflarında arayışlar, ayrışmalar ve kopmalar sürecektir. Gelişmesi muhtemel bir devrimci işçi hareketi bu süreci ayrıca hızlandıracaktır. Geleneksel hareketin saflarında gerçekte proleter sosyalizme ait olan anlamlı bir potansiyel halen de bulunmaktadır. Bu nedenle komünist hareketin saflarına akışlar sürecektir. Bu akışın önümüzdeki dönemde hızlanacağını söylemek ise asla bir kehanet olmayacaktır. Önümüzdeki süreç geriye düşüşler kadar ileriye çıkışlara da tanıklık edecektir. İleriye çıkış çabaları artık yönünü bulamadığı için savrulma kaderiyle karşı karşıya kalmayacaktır. Zira, bu arayışlar artık karşılarında kendilerini kucaklayacak ve çıkışlarını proleter sosyalist bir kimlikle bütünleştirmeyi olanaklı kılacak komünist işçi partisini bulacaklardır.

Komünist hareketin teorik-ideolojik ve siyasal birikimi yeterli açıklıkta ortadadır. Bir yoldaşın son derece anlamlı bir saptamasıyla; “Bugün son derece güçlü ve zengin silahlara sahibiz, sıra geldi bu silahları hakkıyla kullanmaya!”

Komünist hareketin toplam birikimi bir dizi sınavdan geçmiştir. Bünyesindeki zayıf ve zaafli unsurlar gelişme süreci içinde gelişmeye ayak uyduramayarak dökülmüşlerdir. Komünist hareket bugün saflarına katılan yeni güçleri de dahil her bakımdan sağlıklı bir bünyeye sahiptir. Son 3 yıl içinde gerçek bir arınma, yetkinleşme yaşanmış ve sınıf devrimcisi kadrolara sağlıklı bir gelişme süreci içinde ulaşılmıştır. Bu durum nicelik gelişme süreçlerimizi belli ölçülerde zayıflatırsa da, ortaya son derece güçlü bir nitelik çıkartmıştır. Aslolan her zaman için niteliktir ve her gerçek nitelik, biraz erken ya da geç, ama mutlaka kendi niceliğini de yaratır. Üstelik kimi durumlarda beklenmedik sıçramalı gelişmeler içinde.

“Devrimci teori, devrimci örgüt ve devrimci sınıf! Komünist Parti’nin

bu üç temel boyut üzerinden bir siyasal-örgütsel kimlik oluşturmuş”tur. Tümüyle maddi gerçekliğe tekabül eden bu olgu, komünistlerin birliğinin gerçekleşeceği adrese de açıklık getirmektedir. Bu, bugün EKİM’in yarın partimizin teorik, taktik ve örgütsel temelleri üzerinde ifadesini bulan platformundan başka bir şey değildir, olamaz.

Tüm komünist potansiyeli aynı ideolojik ve örgütsel çizgide birleştirmek bir tercih değil, fakat değerlendirilmesi gereken nesnel bir olanak ve ihtiyaçtır. Kuruluş kongresi süreci bu açıdan özel öneme sahip bir dönem olduğu gibi, sözkonusu potansiyelin sorumluluk düzeyini ve duygusunu test edecek bir işlev de görecektir. Muhtemeldir ki bu potansiyelin dışımızdaki bir bölümü gelişmeyi tam algılayamayıp zayıf davranacak, partili mücadele sürecine katılması partili yaşam dönemine sarkacaktır. Bu böyle olsa da mevcut potansiyelin en fazlasını partinin kuruluşunun onurunu paylaşmaya ortak etmek sorumluluğu yine de bizim omuzlarımızdadır. Bu ise bir kez daha ideolojik ve siyasal silahlarımızı pratikte başarıyla kullanmaya bağlıdır. Teori sözünü söylemiştir, sorunu siyasal pratik çözecektir!

Devrimci hareketin saflarında saklı duran sosyalist potansiyelin ayrıştırılarak partili mücadeleye çekilmesinin gerekliliği tartışılmaz. Bu ihmal edilemeyecek bir görevdir ve şimdiki yönelişlerin yeni yönelişleri hızlandıracığından da kuşku duyulamaz. Fakat bu birlik alanına ilişkin komünistlerin önündeki görevlerden yalnızca, ama yalnızca birisidir.

Komünistler için birlik sorunu asıl anlamını sosyalizm ile sınıf hareketinin birliğinde bulmaktadır. Çünkü parti, temelde sosyalizm ile sınıf hareketinin örgütlü birliğidir, bu iki ögenin tarihsel kaynaşmasının cisimleşmiş bir ilk birliğidir. Bu kaynaşmayı tüm sonuçlarına götürmenin temel tarihsel aracıdır.

Partileşme sürecinin pratik boyutunun en acil sorunu ise, partimizin programatik görüşlerinde ifadesini bulan marksist-leninist teorik temeli sağlam bir proleter sınıf tabanı ile birleştirebilmektir. Bugünkü örgütsel varlığımızın, proleter sınıf tabanı üzerinde ve onunla sürekli müdahale

sürecinde oluşmuş olması, sosyalizmle sınıf hareketinin bir ilk buluşmasının gerçek manada gerçekleştiği anlamına gelmemektedir henüz. Sosyalizm ile sınıf hareketi henüz ayrı mecralarda bulunmaktadır. Örgütümüz ana gövdesiyle işçi sınıfı içinde konumlanmakla ve saflarımıza proleter kökenli kadro ve militanlar akmakla birlikte, sorun gerçekte henüz çözülmüş değildir. İşçi hareketinin muhtemel bir devrimci yükselişi, bu sorumluluğun yerine getirilmesini bir hayli kolaylaştıracaktır. Fakat böyle bir hareketin ortaya çıkıp çıkmamasından bağımsız olarak, zayıf halkaya tüm gücümüzle yüklenmek bizim için ertelenemez bir görevdir. Bu sorunun çözümünde alınacak mesafe, sosyalist potansiyelin ayrıştırılarak sağlam temeller üzerinde ve partimizin çatısı altında birleştirmesini de kolaylaştıracaktır. Parti kuruluş kongresi bu zayıf halkanın yarattığı sorunları ve buna ilişkin görevleri, muhakkak ki özel bir tarzda ele alıp irdeleyecektir.

Bir dönemin sonu, yeni bir dönemin başındayız. Küçük-burjuva grup ve partilerin devrime önderlik iddiası gerçek bir başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Teorik, siyasal ve pratik bir iflastır bu. Proletaryanın komünist partisi gürbüz bir bünye olarak siyaset sahnesinde yerini alacaktır. Partimizin işçi sınıfı hareketiyle bütünleşmesinin ilk adımları yeni bir dönemin geriye dönülmez biçimde atılmış adımları olacaktır. İşçi sınıfı davasına karşı sorumluluk duyan, devrim ve sosyalizm mücadelesinde samimi olan tüm kişi ve çevreler yaşanan süreci büyük bir dikkatle izlemeli, irdelemeli, kuruluş kongresini olanaklı hale getiren birikime önyargısız yaklaşabilmelidirler.

Parti kuruluş kongresi kararını ilan eden deklarasyonumuzun çağrısını burada bir kez daha yineliyoruz.

**Tüm komünistler
EKİM saflarına!
Komünist işçi partisi
bayrağı altına!**

EKİM

(Bu yazı EKİM’in 15 Mart 1998 tarihli 189. sayısının başyazısıdır.)

Emperyalistler arası rekabet keskinleşiyor

Yağma ve talan savaşı yeni bir boyut kazanıyor

Emperyalist güçler arasında çelişki ve rekabet her bakımdan keskinleşiyor. Bu keskinleşmeye paralel olarak sözkonusu güçler artık birbirlerine açıkça tavır almakta, birbirlerinin geleneksel mevzilerine aleni bir biçimde el atmaktadır. Uluslararası ilişkilerin soğuk savaş sonrası beliren bu yeni karakteristiği her geçen gün yeni örneklerle pekişmektedir.

Bosna-Hersek savaşı ve ona karşı takınılan tavır bu bağlamda ilk örneklerden birini oluşturmaktadır. Bu savaş vesilesiyle emperyalistler arası rekabetin, diplomatik bir kamufleajla da olsa ilk adımları atılmış, provası yapılmıştır. Bu yönelim enine ve boyuna yaygınlaşacak bir başlangıcı ifade etmekteydi. Nitekim pek uzun sürmedi, ardından, patlak veren her kriz bu gerçeği doğruladı. Bu krizlerin başında kuşkusuz Irak sorunu gelmektedir. ABD emperyalizminin haydutluğuna karşı, Boris Yeltsin'in patavatsız tehditlerini saymazsak, son derece çekingen de olsa kendiliğinden bir Rus, Çin ve Fransa ittifacı oluşturulmuş ve Washington uluslararası arenada ilk kez yalnız bırakılmıştı.

Bu saflaşma/kamplaşma dolayısıyla keskinleşen rekabetin diğer bir göstergesini de geçenlerde Moskova'da yapılan üçlü zirve oluşturmaktadır. SSCB'nin dağılmasının ardından Rusya'da iktidara oturan ekip ilk dönemde ABD ile yakın ilişkiler ve sıkı bir işbirliği içinde bulunarak tutunmaya ve kalıcı olmaya çalıştı. Yeltsin iktidarı bu kadar uzun ömürlü olmayı bir bakıma ABD ile bir dönem sürdürdüğü bu yakın işbirliğine borçludur. Ancak yeni Rus iktidarı zamanla bu dostluğun hep Moskova aleyhine yürütülen bir stratejik politikaya endekslendiğini gördü ve rahatsızlığını ifade etmeye başladı. Özellikle NATO'nun Doğu'ya doğru genişletilmesi ve Körfez krizi sırasında Rusya, etkisi tartışılır da olsa, görece net tavır koymak zorunda kaldı. Balkan krizi de bu kategoriye girmektedir.

Rusya ABD emperyalizmi ile başa gūreşebilmek için SSCB'den devraldığı kozların ve mevzilerin esasını kaybetmiş durumdadır. Üstelik büyük ölçekli politik, ekonomik, mali ve sosyal sıkıntılarla başbaşıdır. Bu nedenle Rusya, Washington'ın dorukta seyreden hegemonyasına karşı tavır

almak, politika üretmek için müttefik arayışı içindedir. Rusya'nın bu yönelimi yenidir. Ancak, yeni olmasına karşın uluslararası dengelerin yaşadığı oynak süreç ve krizlerin artan frekansı Rusya'yı atak davranmaya, bağımsız kimliğini kanıtlamaya zorlamaktadır. Çin'le ticari ilişkilerin yoğunlaştırılması, her iki ülke arasındaki politik gerginliğe karşılıklı ziyaretlerle son verilmeye çalışılması, Körfez krizi vesilesiyle Evgueni Primakov'un inisiyatifi sonucu Ortadoğu için takınılan Rus tavrı, Rusya'nın sözkonusu saflaşmada izlediği yeni yönelimin ana boyutlarıdır, daha doğrusu bir ayağıdır.

Rusya diğer bir desteği, bu ittifak politikasının ikinci ayağını Avrupa'da aramaktadır. Moskova, Avrupalılarla birlikte oluşturulacak bir birliğin, ona, ABD ile aynı kategoride görüşme, tartışma, pazarlık etme ve gerektiğinde ona karşı çıkma olanakları sunacağını düşünmektedir. Geçenlerde Helmut Kohl ve Jacques Chirac Moskova'ya bu amaçla davet edildiler. Üçlü zirve, Rus iç politikasının, Yeltsin'in sağlık durumunun ve alışılmış şaklabanlığının azizliğine uğradı ve fiyasko ile sonuçlanarak davetliler açısından turistik bir gezi olarak kaldı. Ancak burada önemli olan sonuç değildir. Dünya ölçeğinde emperyalistler arası böyle kutuplaşma ihtiyacının somut ifadesi olmasıdır. Helmut Kohl Moskova'ya isteksiz gitmiştir. Çünkü iktisadi çekişmeyi tercih eden Alman emperyalizmi politik sahnede şimdilik fazla sivrilmemeye çalışmakta, özellikle ABD'yi karşısına almamaya özen göstermektedir. Bu nedenle Kohl Moskova zirvesine usul yerini bulsun, dostlar alınmasın diye gitmiştir.

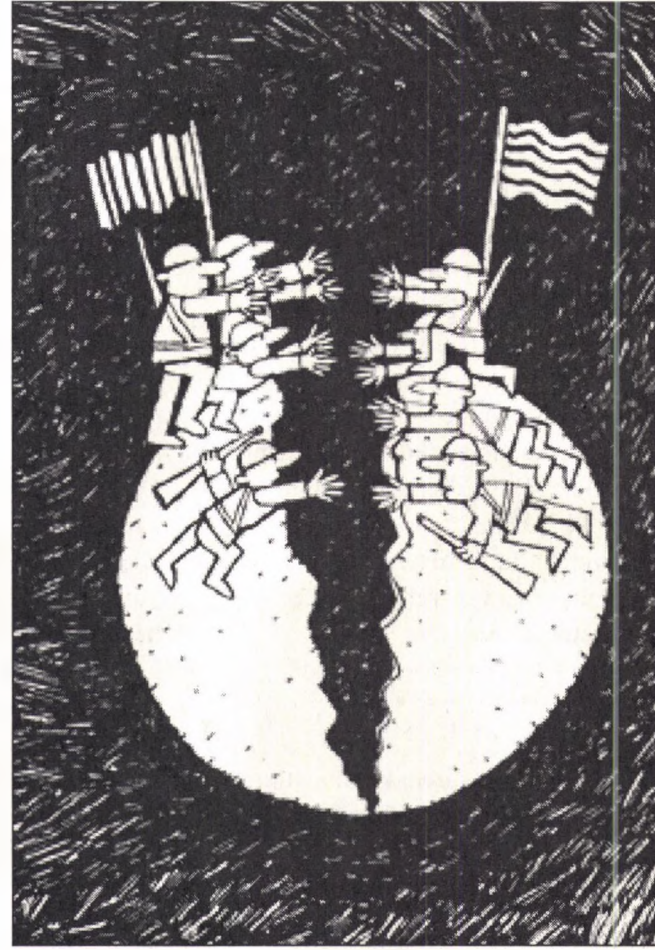
Fakat Fransa açısından bu üçlü zirvenin önemi tümüyle farklı idi. Yani, iktisadi, politik, mali vb. bakımdan tek başına hareket etmenin olanaklarını kaybetmiş olan Fransız emperyalizminin temsilcisi Jacques Chirac Moskova'ya çok daha değişik umutlarla gitti. Çünkü Fransa artık tek başına uluslararası ölçekte ve bağımsız politika yapamamakta, hareket edememektedir. Dolayısıyla, ABD emperyalizminin saldırganlığına karşı en fazla ittifak talebi olan orta ölçekli emperyalist güçlerin başında yer almaktadır. Fransız diplomasisinin

Körfez krizinde Rusya ve Çin'in de desteğini alarak oynadığı rol, bu Fransız gerçeğinin aynasını oluşturmaktadır.

Emperyalistler arası rekabetin ilk kez bu kadar aleni yaşandığı alanlardan birisi Afrika kıtasıdır. Bilindiği gibi bu kıta doğu-batı saflaşması çerçevesinde önemli ölçüde Fransız emperyalizmine dostane bir biçimde terk edilmişti. Afrika kıtası Fransız emperyalizminin bir arpalığı, Fransa ise bu kıtanın jandarması sayılmakta idi. Fransız ordusu bu kıtada komünizme karşı mücadele etme koşulu ile onyıllar boyu dilediği gibi terör estirdi, sayısız entrikalar çevirdi. SSCB ve Doğu Bloku'nun dağılmasıyla birlikte Fransız emperyalizminin bu Afrika misyonu da doğal olarak son buldu. Ruanda katliamı, Mobutu'nun kovulması bu Fransız misyonunun sonunun başlangıcı olan gelişmeler oldular.

Fransız emperyalizminin Afrika'dan adım adım kovulduğu bir ortamda boşalan mevzileri sahiplenmek, yeni ittifaklar oluşturmak gerekiyor. Bill Clinton'ın Afrika gezisi bu bakımdan kıta için tarihsel bir dönemeç oluşturmaktadır. Afrika'nın bu kez Amerikan usulü bir talanı tezgahlanmaktadır. Bu talana önsöz olarak Clinton Afrika halklarından köle ticareti için özür dilemekle söze başladı ve Ruanda katliamında uluslararası cemaatin, yani Fransa'nın sorumluluğu olduğunu kabul etti. Böylece ABD emperyalizmi Paris'in Afrika mevzilerine açıktan el atmış bulunmaktadır. İşte bu nedenledir ki, Jacques Chirac Rusya ile oluşturulacak ABD karşıtı bir ittifaka bu kadar önem vermektedir.

Afrika'daki ABD-Fransa dalaşmasının diğer önemli



sonuçlarından birisi de Paris'in Cezayir politikasının deyim yerinde ise açıklık kazanması olmaktadır. Cezayir hükümetinin yıllardır sürdürdüğü krlı savaşın en yeminli destekçilerinin başında Fransız emperyalizminin geldiği bilinmektedir. Ancak Paris bu krlı savaşın başlangıç tarihinden bugüne kadar Cezayir ile olan ilişkilerini görünürde ölçülü tutmaya özen gösterdi. Aleni ilişkileri askıya aldı. Üst düzeyde politik temaslarda bulunmaktan kaçındı. Böylece kamuoyu önünde; "Sorun bu ülkenin bir iç meselesidir ve biz egemen bir devletin içişlerine karışmayız" intibası verildi. Bu arada elbette Cezayir devletine olan destek gizli, üstü kapalı bir biçimde sürdürüldü. Clinton'ın Afrika gezisi deyim yerinde ise kurdu ormandan çıkmaya mecbur etmiştir. ABD emperyalizminin kıtaya Clinton'ın gezisi aracılığıyla açıktan ayak basmasına Fransa karşılık vermekte gecikmedi. Paris, uşaklarını yalnız bırakmadığını, geline aşamada pahası ne olursa olsun onları açıkça sahiplendiğini kanıtlamak için önümüzdeki günlerde Cezayir'e işveren delegasyonu ve bakan göndermeye hazırlanıyor.

Rusya'da çıkar şebekesi klikler arası çatışma keskinleşiyor

Geçtiğimiz günlerde Rusya'da Boris Yeltsin, hükümeti hırsız kovar gibi kovdu. Rusya gibi dünya ölçeğinde önemli bir ülkede icra ekibinin bu şekilde kapı dışarı edilmesinin sıradan bir politik gelişme olarak sayılması, en azından nedenlerine ilişkin ciddi ve tutarlı bir açıklamanın yapılması gerekirdi. Hiç de öyle olmadı. Konu sanki sıradan bir müsteşar azledilmiş gibi yorumlandı, tepki gösterildi. Yani, dünyanın en önemli ülkelerinin birinde devlet başkanı herhangi ciddi bir gerekçe göstermeksizin, sabahın köründe başbakanı çağırarak, hükümetin görevine son verdiğini açıklamaktadır. Dahası, Boris Yeltsin atadığı yeni başbakanın Duma tarafından kabul edilmemesi, ona güvenoyu verilmemesi durumunda ise meclisi de dağıtacağını ilan etmekte, alışılmış uluorta üslubuyla tehdit savurmaktadır. Bu gelişme, "Acaba işin içinde ne tür bir entrika var?" diye sorgulanmaktadır.

Yeltsin aylardır emekçi maaşlarının ödenmemiş olmasını ve reform politikasının uygulanmasında yaşanan yavaşlığı bu kararına gerekçe gösterdi. Basın ve gözlemciler ise günlerdir Yeltsin'in kararının sırrını çözmek için varsayımlar inşa etmektedirler. Başbakan Çernomirdin kendisini başkan koltuğunda görüyordu, dolayısıyla gölge yapmaya başlamıştı da onun için kovuldu; Yeltsin özelleştirmelere hız vermek için yeni ve dinamik bir ekip oluşturmaya kalkıştı; Yeltsin yaşlanmakta ve hastalığı ilerlemektedir, halef savaşını yatıştırmak için böyle bir karar aldı; Yeltsin 2000 yılında yeniden aday olmayı düşünüyor, yaptığı hükümet değişikliği bu hesabın bir parçasıdır, otoritesini yeniden tesis etmiştir, vb.

Küçük politik hesapları eksen alan bu tür varsayımlar sorunun özünü karartmaktadır. Rusya'da egemen güçlerin değişik klikleri arasında kıyasıya bir mücadelenin olduğu, bunun sokakta bazuka ile hasım infaz etmeye kadar vardığı bilinmektedir. Burjuva gözlemciler de şüphesiz bu gerçeğin bilincindedirler. Ancak sorunu kasten yapay düzlemde, subjektif faktörleri kıstas alıp tanımlayarak, bu ülkenin içinde bulunduğu vahim durumu kamuoyu ve kitleler önünde tartışmayı engellemektedirler.

Rusya sorununun özü yeni düzenin kendisinde, yeni iktidarın karakterindedir. Kenarından köşesinden eleştirilerek, hata ve kusurlar kişilerde aranarak esas tartışılmak, niteliği tanımlanmak istenmeyen yeni düzenin iktidarındır. Çünkü Rusya'daki iktidar sorununun tartışılması bir başka ülkeninkinden farklı olmak, tarihsel bir süreci çağrıştırmak, kıyaslama gerektirmek durumundadır. Sorunun bu yönünün karartılmasına bu kadar önem verilmesinde burjuvazi kendi payına hiç de haksız değildir. Sovyetlerin ülkesi,



sosyalizmin anavatanı bugün sabıkalı bir hırsız şebekesinin, bir gangster çetesinin elinde bulunuyor! Bunun ne tartışması göze alınabilir, ne de savunması yapılabilir. Üstelik kapitalist vurgunculuğun taş üstünde taş bırakmadığı bir ortamda.

Yeltsin'in veya başkalarının entrikaları, kurnazlıkları, çevirdikleri dolaplar enine boyuna yorumlanırken, aslında Rus politik yaşamına klasik burjuva demokrasisinin renkliliği, cıvılları atfedilmek istenmektedir. Oysa Rus proletaryası ve halkları toptan bir trajedi yaşamaktadır. Dolayısıyla bu durum herşeyden önce Rusya'nın içinde bulunduğu çukurun derinliğini göstermektedir.

Yeltsin'in hükümeti kovması, yeni başbakana güvenoyu verilmemesi durumunda Duma'yı dağıtma tehdidini savurması, halef-selef tartışmasının amacı, ülkenin politik yaşamına çeki düzen vermekte ve toplumun sorunlarına çözüm bulmakta daha yetkin bir ekibi işbaşına getirme arayışından kaynaklanmamaktadır. Yeltsin'e atfedilen bu niyetlerin işlevi ormanı gölgeleyen ağaçların işlevini görmektedir.

Rusya'da mevcut düzenin omurgasını birbirlerine rakip aferist klikler ve onların yan kuruluşları gibi hareket eden mafya kolları oluşturmaktadır. Mali, sanayi ve medya kurumlarını aralarında paylaşmış olan bu türedi kapitalist şebekelerin her birisinin iktidarın kilit mevkilerine yerleşmiş politik temsilcileri mevcuttur. Yeni Rus burjuvazisi -bir avuç insandan oluştuğu için Rus oligarşisi diye tanımlanıyor- klasik anlamda kapitalist girişimci, işletmeci bir geçmişe sahip değildir. Bunun tarihsel nedenini açıklamak gerekmiyor. Bunların sosyal kökeni politik sorumlu ya da devlet memuru olmaktır. Varlıklarını, sermayelerini kapitalist restorasyonun hızlandığı dönemde vurdukları vurguna borçludurlar. Daha doğrusu herkes başında bulunduğu işletmeyi kendi zimmetine geçirerek, yüceltmiş bir zenginliği çalarak, gaspederek işveren,

sanayici, banker vb. olmuştur.

Bunların en ünlülerinden birisi devrik başbakan Viktor Çernomirdin'dir. O enerji lobisinin politik temsilcisidir. Dünya doğalgaz üretiminin %20'sinden fazlasını kontrol eden Gazprom'un hisse senetlerinin %1 ile %5 arasında olduğu tahmin edilen payının Çernomirdin'in zimmetinde olduğu söylenmektedir. Bundan ötürü de yüzlerce milyar dolar tutarındaki şahsi serveti ile Çernomirdin ülkenin en büyük zenginleri arasında yer almaktadır. Çernomirdin başbakan olduğu sürece onun nüfuzu sayesinde Gazprom hissedarları, yani başbakanın ortakları vergiden muaf tutulmuşlardır. Buna karşın devletin kasaları tamtakır, emekçilerin ve emeklilerin aylar boyu maaşları ödenmemektedir. Zaten Çernomirdin görece uzun politik yaşamını Gazprom'un desteğine borçludur.

Kremlin'i ve devlet mekanizmasının kilit noktalarının her birisini Çernomirdin-Gazprom koalisyonunu çağrıştıran başka çıkar şebekeleri tutmaktadırlar. Petrol mafyası, banka mafyası, silah sanayisi mafyası, ulaşım sektörü mafyası, iletişim sektörü mafyası, vb... Kısacası Rus ekonomisinin yarısından fazlası yani kaymak tabakası on civarında grubun, daha doğrusu Anatoli Çubayis, Boris Berezovski, Vladimir Potanine, Alfred Kokh, Vladimir Gousinski, Boris Nemtsov, Anatoli Kulikov gibi mafya babalarının kontrolünde bulunuyor.

Bunların tek tek uzmanlık alanlarını detaylandırmak gereksizdir. Çernomirdin'in konumunun ve fonksiyonunun kısa özeti genel atmosfer hakkında bir fikir sahibi olmaya yetmektedir. Her politik sorumlunun esas fonksiyonu kendi yetki alanına giren kamu zenginliklerini, işletmeleri en kısa yoldan kendisinin ve ortaklarının zimmetine geçirmektir. Yine de kısa bir örnek daha verelim. 37 yaşında bir delikanlı olan Vladimir Potanine birkaç yıl dış ticaret bakanlığında dirsek çürütmesi sonucu önce Oneximbank yöneticisi, ardından da Rusya'nın en büyük iş bankası olan

MKF'yi kurmayı başarabildi. Bu arada bir dönemler özelleştirme bakanı olan Anatoli Çubayis'le yaptığı pazarlık ve anlaşma sonucu Sviazinvest adındaki bir telekomünikasyon işletmesini özelleştirme adı altında gaspetti. Dahası aynı Vladimir Potanine geçen yaz özelleştirilen Nickel Norilsk işletmesini zimmetine geçirdi. Nickel Norilsk işletmesi nikel üretiminde dünya sıralamasında birinci bulunmaktadır.

Bu değişik mafya gruplarının, çıkar şebekelerinin arasında kıyasıya bir mücadele sürmektedir. Çünkü Rusya'nın talan edilecek, paylaşılacak, özelleştirilecek uçsuz bucaksız zenginlikleri mevcuttur. Hemen eklemek gerekir ki, bu zenginliklerden pay almak yerel düzeyde, ulusal ölçekte servet sahibi olmak anlamına gelmemektedir. Rusya'da kaşla göz arasında vurulacak bir vurgun failinin hemen dünyadaki elektüstü zenginler kategorisine girmesini sağlamakta, ona çokuluslu tekellerle işbirliği olanakları sunmaktadır. Örneğin Sovyet hava ulaşım filosu Aeroflot zamanında dünya sıralamasında ilk yeri tutmakta idi. Bu dev işletmenin yarısı Ekim 1996'da Güvenlik Konseyi İkinci Sekreterliği'ne atanan Boris Berezovski tarafından gaspedildi.

Yeni yetme burjuvaziyi oluşturan bu karanlık çıkar gruplarının arasındaki denge hassaslığını korumaktadır. Talancılar arasında yaşanan saflaşma ve kamplaşmalar kalıcı olmamakta, değişik gruplar arasında birisinin ya da bir bölümünün diğerleri karşısında baskın çıkamamaları kronik politik istikrarsızlığın, Kremlin'in başvurduğu sistematik azletmelerin temel nedenini oluşturmaktadır. İşte bu it dalaşında Boris Yeltsin'in önemi ve rolü anlaşılmaktadır. O, değişik gruplar arasında denge sağlamanın, hakemlik etmenin memurluğunu yapmaktadır. Boris Yeltsin değişik mafya gruplarının başı sıfatıyla onların arasındaki dengeyi sağladığı, hakemliği başardığı ölçüde politik ömrü uzamakta, otorite ve güç sahibi olmaktadır.

Boris Yeltsin'in hükümeti toptan azletmesinin esas nedeni, bu kliklerden birisini ötekilerine göre daha iyi mevzilendirmektir. Daha doğrusu, düzen içi çatışmaların seyrini bir kesimin lehine yönlendirmek, ona üstünlük sağlamaktır. Aylardır ödenmeyen emekçi maaşlarının bu düzen içi operasyona gerekçe gösterilmesi popülist bir demagojiden ibarettir. Yeni atanan başbakan Sergei Kirienko bu mevzi yarışında bir piyon işlevi görmektedir. Esas ağır toplar arka planda durmaktadırlar. IMF Sergei Kirienko'nun başbakanlığa atanmasını iyi karşıladığına göre, büyük ihtimalle onun arkasında ekonomik işlerden sorumlu başbakan yardımcısı Anatoli Çubayis gibi ultra liberaller saklanmaktadır.

Afrika'da ABD karşıtı gösteriler

“Mr. Clinton defol!”

Beraberinde götürdüğü tekелci grup temsilcileriyle kıtada bir çeşit ilhak seferberliğine çıkan Clinton, gittiği tüm ülkelerde emekçi kitlelerin protestolarıyla karşılaştı. Clinton'ın önünde secdeye duran devlet başkanları “büyük misafir”in ziyareti sırasında rahatsız olmaması için her türlü güvenlik önlemini aldılar. Devlet denetimindeki medya büyük bir titizlik içinde sadece başkanla kucaklaşmaları yansıttı.

Gezisinin ikinci gününde, Uganda'nın başkenti Kampala'da bir köy okulunda köle ticaretiyle ilgili sorularla karşılaşan Clinton, Avrupa kökenli göçmenlerin köle ticaretine başvurmalarının yanlış olduğunu belirtmek zorunda kaldı. “Demokrasinin sözcüsü” pozlarına girerek, soğuk savaş döneminde sadece komünizme karşı oldukları gerekçesiyle Afrika'daki “totaliter” rejimlerin desteklenmesinin doğru olmadığını vurguladı. ABD'nin uzun dönem Afrika'nın sorunları karşısında duyarsız davrandığı için üzgün olduğunu belirterek, artık ilişkilerde yeni bir dönemin başladığını ve bu ilişkilerin karşılıklı “saygı” içinde gelişeceğini belirtti.

Clinton'ın bu açıklamaları gezisi sırasında bazı kentlerde gelişen gösterileri “yatıştırma”ya yönelikti. “Demokrasi”, “insan hakları” vb. demagojik söylemlerle Clinton, ABD'nin kıtada yarattığı tahribatın, gerçekleştirdiği talanın ve sergilediği vahşetin üstünü örtmeye ve halkların belleğinden silmeye çalışsa da, bunu başaramadı. Uganda'da yapılan açıklamalarda Clinton'ın Afrika halklarından özür dilemesi istendi ve gezi yeni bir işgalin başlangıcı olarak nitelendirildi.

Clinton'ın ziyaret ettiği bütün ülkelerde egemen güçler büyük bir ekonomik ve politik istikrarsızlıkla yüzyüzedirler. ABD'nin övgüyle sözettiği bu ülkeler “siyasal bağımsızlık”larını kazanmış olsalar da, ekonomik yaşam hala sömürgecilik sürecinde yerleşen beyaz oligarklar tarafından denetlenmektedir. Ve bu oligarkların arkasındaki esas gücün ABD emperyalizmi olduğu bilinmektedir.

Güney Afrika'da kitlesel gösteriler

Clinton'ın gezisine en büyük tepki Güney Afrika emekçilerinden geldi. Resmi tören çerçevesinde Clinton, parlamentoda bir konuşma yaptı. 20 dakika süren konuşmada güçlü bir Güney Afrika ihtiyacından, bu ülkenin gerçek demokrasi, barış ve pazarların açılması ile ABD'yle aynı değerleri paylaşacağından sözetti.

Clinton parlamentoda konuşurken pek rahat değildi. Zira gezi öncesinde Güney Afrika'nın birçok kentinde güçlü gösteriler meydana geldi. Clinton'ı korumak için adeta etten duvarlar oluşturuldu. “Kahrolsun ABD emperyalizmi!” sloganları ve dövizleri gezi süresince

başkent duvarlarını süsledi. Güney Afrika emekçilerinde anti-emperyalist bilinç diğer Afrika ülkeleriyle karşılaştırılamayacak ölçüde güçlüdür. Bu ülkedeki dev işçi sınıfı, Apartheid rejimini sarsan ve Mandela hükümetinin izlediği ekonomi politikaları birçok kez boşa çıkartan zengin bir mücadele deneyimine sahiptir.

Diğer Afrika ülkelerinde gördüğü “ilgi”yi Güney Afrika'da göremeyen Clinton ve beraberindekiler tedirginlik içinde dolaştılar. Birçok kentte büyük kitlesel gösteriler gerçekleştirilerek ABD bayrakları yakıldı.

Clinton'ın Güney Afrika'ya ayak bastığı gün kendisini sosyalist olarak tanımlayan bir partinin kuruluşu ilan edildi. Aynı gün “Clinton'a açık mektup” yayımlanarak defolması istendi. Siyahların kurtuluşunu politik platformunun temeli yapan bu partinin Kuruluş Kongresi'nde özellikle ANC eleştirilerek mevcut partilerin siyah emekçilerin çıkarlarını savunmadıkları vurgulandı. Clinton'ın gezisinin yeni bir işgal hareketi olduğu belirtilerek, buna karşı mücadele çağrısında bulunuldu.

Yayımladıkları açık mektup “Başkan Clinton hoş gelmediniz” sözleriyle başlamaktadır. Özet olarak şunlar söylenmektedir: Zira Clinton Afrika'ya, ordularını Körfez'e yığdıktan, Irak halkını cezalandırdıktan, ambargo altında ezdikten sonra gelmektedir. O, Afrika'ya orduları birkaç yıl önce Somali'yi talan ettikten sonra gelmektedir. Somali'nin ekonomik rezervleri ABD tekellerinin egemenliği altına alındıktan sonra şimdi sıra Afrika'dadır. Afrika'yı yağmalamak, ABD firmalarının denetimine vermek için gelmektedir. Gezi ABD Kongresi tarafından da desteklenen yeni bir ABD işgalini amaçlamaktadır. IMF ve Dünya Bankası, onun projeleri tümüyle egemen kılınmaya çalışılmaktadır. Bu ülkelerin ulusal ekonomileri, ulusal bağımsızlıkları artık bir düş olmaktan öteye gitmeyecektir. Ayrıca bizden Apartheid rejiminin borçları istenmektedir. Siyah emekçiler yeni bir emperyalist boyunduruk altında ezilmeye çalışılmaktadır. Bunun gerçekleştirilmesi için bütün kamu işletmelerinin özelleştirilmesi, sağlık ve eğitimin talan edilmesi istenmektedir.

Ayrıca dağıtılan bildirilerde, ABD tekellerinin Afrika'yı yeniden köleleştirme seferine çıktıklarına dikkat çekilerek, Clinton'ın kendi ülkesinde de olduğu gibi çoğunluğunu siyah nüfusun oluşturduğu yoksullara saldırılarıyla tanındığı vurgulanmaktadır.

Clinton'ın gezisi boyunca Afrika emekçileri tepkilerini ortaya koydular. Bunun finali Güney Afrika'da yaşandı. “Demokrasi” havariliği üzerinden sergilenen ikiyüzlülükle kıta halklarını aldatmak mümkün olamayacaktır. Tersine, kıtada ABD emperyalizmine karşı anti-emperyalist mücadelelerin hızla kazanacaktır.

Ukrayna'da Komünist Partisi'nin seçim başarısı

Ukrayna'da 29 Mart'ta yapılan seçimlerde Komünist Partisi %14 oranında oy alarak en önemli politik güç olmayı başardı.

Daha önce de Moldavya'da yapılan seçimlerde emekçiler kapitalist mafyanın özelleştirme programına ve politik saldırılarına karşı Komünist Partisi'ne oy vererek tepkilerini ortaya koymuşlardı. Ekonomik çöküntü, geniş emekçi kesimlerin yaşamındaki sürekli kötüleşme, ödenmeyen ücretler, çığ gibi büyüyen işsizlik ve rüşvet Moldavya'da kapitalist kastı yönetimden kovdu. Komünistlerin seçim programı devlet kontrolünün artırılması, özelleştirilmeye son verilmesi, tarım reformunun durdurulması önlemlerini içeriyordu.

Ukrayna'da seçim tam bir politik çatışma içinde geçti. Liderliğini Petr Simonenko'nun yaptığı Komünist Partisi, Sosyalist Parti ve Köylü Partisi'nin oluşturduğu blok seçim öncesindeki tüm saldırılara karşın önemli bir başarı elde etti.

Batılı emperyalistlerin, özellikle de ABD'nin Bağımsız Devletler Topluluğu içinde bir truva atı rolü üstlenen Ukrayna hakim sınıfları sisteme karşı her türlü muhalefete acımasız davrandılar. Odessa Seçim Komisyonu Başkanı seçilen muhabir Leonid Kapeluşini seçimden üç gün önce silahlı saldırıya uğradı. Bu olaydan birkaç gün önce Sosyalist Partisi'ni desteklediğini açıklayan işletme sahibi Abram Tabashnik sokak ortasında kurşunlanarak öldürüldü. Kırım'da vali yardımcısı Aleksander Safonzev “kimliği belirlenmeyen kişiler” tarafından katledildi. Doneç Bölgesi Belediye Başkanı Viktor Şeludko güpegündüz öldürüldü.

Ukrayna egemen sınıfları uzun bir dönemdir eleştiri ve tepkiler karşısında büyük bir korkuya kapılmaktadırlar. Halkın ekonomik durumu tam bir yıkımı andırmaktadır. Mutlak yoksulluk halkın önemli kesimlerini kapsamış bulunmaktadır. Yoksulluk-zenginlik uçurumu son yıllarda hızla büyümüştür. İşsizlik oranı %20'nin üzerine çıkmıştır. Kamu mülkleri ABD tekellerine peşkeş çekilmiştir. Ukrayna'nın ödenmesi için Kiev'de parlamento binası önünde her ay

eylem yapan işçilerin üzerine silahlı güçler sürülmüştür. Bu gelişmeleri eleştiren muhabirlerin bazıları katledilirken, bir kesimi de yargılanarak cezaevlerine konulmuştur. Yargıçlar hükümetin parti bürolarının sekreterleri gibi çalışmaktadırlar. Devlet Başkanı Leonid Kutçma ve Başbakan Valeri Pustovoitenko Ukrayna'yı tam bir krallık gibi yönetmektedir. Seçimlerden önce muhalif gruplara ait gazeteler hiçbir gerekçe gösterilmeden yasaklanmıştır.

Komünistler yüzyüze kaldıkları sistemli baskılara rağmen seçime katılan 30 parti içinde en önemli politik güç olmayı başardılar. Buna rağmen egemen sınıfın bu sonucu kabullenmesine kuşkuyla bakılmaktadır. Bütün olgular egemen sınıfın seçim başarısına rağmen muhalefete karşı yeni bir terör dalgası başlatacaklarını göstermektedir. Zira emperyalist merkezler Ukrayna'nın politik süreçlerinde doğrudan etkili olmaya devam etmektedirler.

51,8 milyon nüfusu olan Ukrayna 600 bin kilometrekarelik yüzölçümü ile Bağımsız Devletler Topluluğu'nun üçüncü büyük ülkesidir. Sovyetler Birliği içinde Ukrayna her zaman önemli bir politik ve ekonomik rol oynadı. Sovyetler Birliği bünyesinde Rus olmayan en önemli güç durumundaydı ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasında önemli bir rol oynadı. Bugün de BDT varlığını korumada küçümsenemeyecek bir rolü vardır. Ukrayna Doğu Avrupa'ya uzanan köprü rolüyle emperyalistler için iştah kabartan bir alan oldu. Sınırları Rusya, Beyaz Rusya, Moldavya, Romanya, Çek ve Slovakya, Polonya'ya dayanan Ukrayna Orta, Doğu ve Güneydoğu Avrupa üçgeninde stratejik bir konumda bulunmaktadır. Gorbaçov'un programı çerçevesinde 16 Temmuz 1990 yılında bağımsızlığını ilan eden Ukrayna emperyalist ülkelerle yoğun bir işbirliğine girdi. 24 Ağustos 1991'de Komünist Partisi dağıtılarak illegal ilan edildi. Emperyalist ülkeler Ukrayna'yı Rusya'ya karşı oynayacağı rol nedeniyle ekonomik, politik ve askeri olarak sürekli desteklediler. Bugün emperyalistler için Ukrayna Rusya'nın terbiye edilmesinde önemli bir baskı etkenidir.

Junge Welt'in 28/29 Mart '98 tarihli sayısından çevrilmiştir

Brzezinski:

Eski yoldan gelecek yüzyıla yürüyen bir emperyalist strateji uzmanı

Zbigniew Brzezinski'nin memnun olması gerekiyor. Üçlü Komisyon'un Almanya oturumunda ikinci kez konuşuyor. Politikadan, ekonomiden ve bilimden 360 seçkin kişi Bonn'daki şışmanın açılış konuşmasından sonra Berlin'de üç gün ardarda dünya politikasının önemli sorunlarını tartıştılar.

ABD müdahalesi Güneydoğu Asya'da 1973 yılında bir yenilgi yaşarken, üç güçlü kapitalist merkezin ortak işbirliği fikri geliştirildi. Büyük kapitalist ülkelerin (ABD, Batı Avrupa ve Japonya) güçlerini koordine etme konseptinin fikir babası ABD akademisyeni Prof. Brzezinski'ydi.

Amerikalı birçok meslektaşının tersine, Zbigniew, Vietnam yenilgisine rağmen ABD'nin dünyanın bir numaralı gücü olma rolünü öne çıkarmalıydı. ABD hegemonyasının pekiştirilmesinin dünya bazında sağlanması gerekiyordu. Bu amaç doğrultusunda Brzezinski büyük finans kapitalisti David Rockefeller'in büyük desteğiyle Üçlü Komisyon'u oluşturdu.

Brzezinski dönemin Georgia Valisi ve daha sonraki ABD Başkanı Jimmy Carter'ı bu fikre kazanmayı başarabildi. New York Times muhabiri şu tespiti yapıyordu: "Prof. Brzezinski Carter'ı ciddiye alan ilk kişi oldu. Zamanını onunla geçiriyor, ona kitap ve makale gönderiyor, onunla tartışıyor, yani onu eğitiyordu". Üçlü Komisyon'un en etkili üyeleri; medya patronları, silah sanayinin menajerleri ve sendika şefleri Carter yönetiminin işbiricileri oldular. Brzezinski, Carter'ın güvenlik danışmanı olarak, ABD'nin güvenlik ve askeri politikasının temel ilkelerini biçimlendiriyordu.

Dış politikada Brzezinski anti-sovyetik bir fikri temsil ediyordu. Bu bağlamda Carter yönetiminin Çin ile ilişkilerini normalleştirmesini önemli bir adım olarak gördü. Vietnam'ın Kamboçya'ya müdahalesinin mahkum edilmesi bu adıma bağlı olarak ele alındı. 1979 yılında Çin Vietnam topraklarına girdiğinde ABD yönetimi dikkat çekecek biçimde çekimser davrandı. On yıl sonra dönemin ulusal güvenlik uzmanı Zbigniew Brzezinski haftalık Time dergisinde şöyle diyordu: "Ben Çinlileri Pol Pot'u desteklemeleri için cesaretlendirdim".

(...)

Brzezinski göçmen aristokrat bir Polonyalı diplomatın çocuğudur. Bu durum onun gelişmesi üzerinde etkili oldu. Babası Kanada'da Polonya diplomatı olarak görev yapıyordu. 1945 yılında faşizmin yenilgisi ve Polonya'da yaşanan iktidar değişikliğinden sonra Polonya'da geleceğinin olmadığına karar verdi. Brzezinski'nin Polonya'ya karşı sevgisi bu ülkenin Varşova Paktı içinde oynadığı özgün role ilişkindi. "Polonya ne ekonomik ne de ideolojik olarak komünizmi yüzdeyüz gerçekleştirmeyi". Özellikle "marksist" öğretiyi katı bir biçimde reddeden Katolik kilisesinin rolüne dikkat çekildi. Bu kilisenin Rus-Ortodoks kilisesinden daha etkili olması önemseniyordu.

Bu dönemde Polonya kilisesinin etkinliğini artırmak amacıyla ABD ve Vatikan arasında gizli bir antlaşma yapıldı. 1981 yılından, yani Polonya'da sıkıyönetimin ilan edilmesinden sonra ülkeye tonlarca basım kağıdı, faks, telefon ve bilgisayar sokuldu. Bu gizli operasyonun boyutu ilk defa 1992 yılında Time dergisi tarafından açıklandı. Yazar Brzezinski'nin kendi açıklamalarından aktarıyordu.

"Yeraltındaki bir hareketi desteklemek için takviye kanalları, ilişkiler zorunludur. Bu amaç doğrultusunda Dayanışma'nın yapılarına dokunulmadı."

Ayrıca bu planın pratik uygulanışını dönemin CIA şefi Casey üslendi. Brzezinski Casey'den övgüyle sözeder. "O, oldukça ufku geniş ve zeki biriydi. Bürokratik değildi. Birşeyin halledilmesi gerekiyorsa anında yapardı".

Brzezinski "danışmanlığının" sonuçlarını 1993'te yayımladığı "İktidar ve Moral" adlı kitabında topladı. "Komünist yayılcılık önlendikten sonra mücadele sistemin kendi içinde günlük olarak sürdürüldü. Burada temel insan hakları konusunda komünizmle ilintili içgüdüsel bir bilinç, "normal", maddi açıdan çekici bir yaşam özendirildi".

Kissinger ve Schlesinger gibi Brzezinski de öğrenimini Harvard'da yaptı ve aynı yerde ders verdi. Daha sonra Kolombiya Üniversitesi'nde Sovyet Araştırmaları Enstitüsü kurdu.

Bu tür sorunları seminer odalarında konuşan meslektaşlarının tersine, bu

üç entelektüel başından itibaren politik güç sağlama amacını güttüler. Düşünce konseptinin temelini totalitarizm doktrini oluşturdu. Komünizm eşittir faşizm; bunlar bütünüyle geçmişe aitti.

Brzezinski'ye göre soğuk savaş kazanılmış bulunuyor. Fakat Rusya ile kavga hala devam ediyor. Ona göre Rusya'nın komşu ülkelerinin politik bağımsızlık sağlamaları, "Rusya'nın Avrupa-Atlantik Birliği'ne entegre edilmesinde" belirleyici bir baskı unsuru olacaktır. Burada özgün bir rolü Ukrayna üslenmektedir. "Rusya'nın Ukrayna'ya karşı tutumu Batı'nın ekonomik, politik ve güvenlik entegrasyonunun temelini oluşturacaktır".

Anlaşıldığı kadarıyla Brzezinski Amerika-Ukrayna Ortak Danışma Komitesi'nin üyesidir. Bu komite Ukrayna'ya karşı izlenecek politikayı koordine etmektedir. Şubat 1994 yılında ABD Ukrayna'ya yapılan yardımı iki katına çıkartmaya hazır olduğunu duyurdu. Aynı yıl içinde Ukrayna NATO komutası altındaki "barış için işbirliği"ne katıldı. Bunun karşılığında Dünya Bankası 500 milyon dolar, IMF 2 milyar dolar acil kredi desteği açarak Ukrayna'yı ödüllendirdi. NATO'nun doğuya açılımının, yani Polonya, Macaristan ve Çek Cumhuriyeti'nin askeri aygıtlarının entegrasyonunun açıklanmasının ikinci gününde Ukrayna Devlet Başkanı NATO ile işbirliğini imzalayarak genel sekreterle poz vermekte gururlandı.

Brzezinski'nin tezleri sürekli ABD'nin zayıflıklarının sıralanması ve sistem içi eleştirilerle bağlantılıdır. 1994'te Almanca yayımlanan "İktidar ve Moral" kitabında şöyle demektedir:

"Batı'nın ekonomik zorlukları, büyüyen işsizlik ve sistem dışına düşen insanların sayısındaki artış (örneğin Amerika'daki siyah nüfusun büyük kesimi) varolan zenginliğin paylaşımı için militan bir talep yükselmektedir. Pastadan bir parça almak, gerekirse zorla, bütün ahlaki normlar bir yana bırakılarak elde edilmeye çalışılmaktadır".

Ama sosyal ve politik direniş fırına el koyma talebiyle harekete geçtiğinde Profesör'ün nasıl davranacağı doğrusu merak konusu.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı .175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim . . 400 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) . . .250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi . . . 450 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak,(Tükendi) (Roman: O. İyiler) .1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi .700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler . . 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler . . 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler . . 650 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) . 450 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine. 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt . . . 650 000 TL.

Karadeniz: Bir halklar mozaiği-2

Habip Gül

On yıllardır kirli savaş yöntemleriyle Kürdistan'ı
kontra örgütler ve uyuşturucu
bataklığı haline getiren
sömürgeci devlet bugün de
Karadeniz'i bir uyuşturucu ve
kontr-terör yuvasına
dönüştürmek istiyor. Bu
sayede Karadeniz'deki
devrimci potansiyeli de
boğmayı hedefliyor.
Kirli emellerinin ürünü bu
kirli savaş yöntemleri
sermaye devletinin bataklığı
olacaktır. Tarih Kürdistan
örneğinde de göstermiştir ki,
zulüm ve zorbalığın ürettiği
tek şey öfke ve isyandır.
Karadeniz halkı yüzyıllarca
aynı egemen güçlerin zulmü
altında aynı kaderi paylaştığı
Kürt halkının özgürlük
coşkusunu paylaşacaktır.
Zulme karşı isyanı kurtuluş
yolu olarak seçecektir.

**Osmanlı'dan Türkiye
Cumhuriyeti'ne...**

Osmanlı tarihine baktığımızda, zulme karşı gelişen ilerici halk ayaklanmalarının önemli bölümünün ya Karadeniz'de başlayıp Kürdistan'a yayıldığını, ya da Kürdistan'da başlayıp Karadeniz'de yankı ve katılım bulduğunu görüyoruz. Bu bir tesadüf değildir. Bunu besleyen tarihsel, coğrafi etkenler ve halkların kader ortaklığıdır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Karadeniz'in dünya deniz ticaretinde tuttuğu stratejik yer, Karadeniz'in ve

Kürdistan'ın içiçe geçen coğrafyasının ipek ve baharat yolu, dolayısıyla Doğu ticareti için taşıdığı önem nedeniyle bu bölgeler tarihin her evresinde yayılmacı imparatorluk ve devletlerin özel ilgi alanı olmuş, ilk koloniler bu bölgede oluşmuştur. Bu durum ise servet-sefalet farklılaşmasının daha hızlı derinleşmesini getirmiştir. Birçok ayaklanmanın Karadeniz'de (Lazika ülkesi) yankı bulmasının ardındaki gerçeklik budur.

Lazlar özellikle Osmanlı egemenliği altında ulusal kimlik, kültür ve değerleriyle tam bir parçalanma ve giderek yokoluş süreci yaşamışlardır. Osmanlı ve Türk devletinin belli dönemlerdeki nüfus sayım sonuçları bu konuda yeterli bir fikir vermektedir.

Osmanlı istatistiklerine göre, Trabzon eyaletinin toplam nüfusu 1897'de 1 milyon 164 bindir. Bunun 856 bini Müslüman 155 bini Rum, 42 bini Ermeni, 1500'ü ise Katolik ve Yahudidir. 1905-1906 nüfus sayımında ise Trabzon eyaletinin toplam nüfusu 1 milyon 342 bindir. 1 milyon 61 bini Müslüman 205 bini Rum, 50 bini Ermeni 1500'ü Katolik ve Yahudi 2450'si Protestandır. Bu rakamlar, Hristiyan Lazların Osmanlı döneminde müslümanlaşması ve Türkleşmesinin boyutlarını vermektedir. Türkiye Cumhuriyeti döneminde ise azınlık uluslar aleyhine çok daha hızlı bir değişim yaşanmıştır.

1927 yılındaki nüfus sayımının sonuçlarını veren yukarıdaki tablo, aynı zamanda Karadeniz Bölgesi'nde yaşayan değişik din ve mezheplere mensup halklara yönelik baskı, zulüm ve kırım politikalarının sonuçlarını yansıtmaktadır. Uzun yıllar Hristiyan olarak yaşamış, kendine has bir kültür ve değerler yaratmış olan Lazların yaşadığı dinsel ve ulusal kimlik değişiminin ardındaki gerçek zora

dayalı asimilasyon politikalarıdır. Daha önce aktardığımız misyoner Lui Grancerios'un kaleme aldıkları da bunu doğrulamaktadır. Karadeniz Bölgesi'nde nüfusun çoğunluğunu oluşturan Laz, Rum, Ermeni ve diğer ulusal kimlik ve dinsel inançlara mensup halkların ulusal kimliklerinden ve dinsel inançlarından ödün vermeyen kesimleri kıyımdan geçirilmiş, sürgün edilmiş, mülkiyetine el konulmuş ya da ağır vergilere tabi tutulmuşlardır. Bu baskı ve katliamı göğüsleyemeyenler ise ya Türkleşmek ya da kimliklerini gizlemek zorunda kalmışlardır.

TC devletinin kurulmasıyla birlikte de baskı, zulüm, katliam ve farklı kimlikleri reddetme politikaları çıplak bir biçimde hayata geçirilmiştir. Cumhuriyetin ilk kuruluş yıllarında Rumlara ve Ermenilere karşı yürütülen soykırım ve sürgünler bilinmektedir.

Kemalist rejim cumhuriyetin kurulduğu ilk yıllarda iktidarının harcını halkların kanlarıyla karmıştır. Birçok katliam, sürgün ve soykırımın yanısıra oluşturduğu terör çeteleriyle değişik ulusları sürekli bir baskı, sindirme, katliam ve asimilasyona tabi tutmuştur. Kazım Karabekir celladı ile Kürtlere zulüm uygularken, Yahya Kaptan ve Topal Osman'la Karadeniz'i terör ve zulüm yuvasına çevirmiştir. Yahya Kaptan kemalist rejim tarafından kendisine tanınan yetki ve ayrıcalıklarla bölge halkını haraca kesip zulüm estirirken, Topal Osman ve çetesi bölgede terör estirip halkı sindirmiştir. Bölgedeki ulusal, dinsel-mezhepsel farklılıkları kendi sömürücü ve sömürgeci emelleri için kullanan kemalistler, Yahya Kaptan ve Topal Osman eliyle estirdikleri terörle yetinmemişler, halkları da birbirlerine kırdırmışlardır. Özellikle Rum ve Ermenilerin evlerini tespit ederek saldıran, talan eden, katleden, zulüm

estiren Topal Osman yer yer bu saldırılara halkı da katmayı başarmıştır. Selçuklu'dan Osmanlı'ya onlarca kez egemen güçlere başkaldıran bu halklar mozaiği Karadeniz'i gericilik ve şovenizmin kalesine dönüştürmeyi başardığı için, kemalist rejim Topal Osman gibi bir halk celladını muhafız alayı komutanı yaparak ödüllendirmiştir. (Mustafa Suphiler'in katilleri de olan bu iki celladını -Topal Osman ve Yahya Kaptan- daha sonra M. Kemal kendisi öldürtmüştür.) Bütün bunlar kemalist rejimin nasıl bir zulüm ve barbarlık üzerinde yükseldiğini gösteriyor.

Sömürgeci Türk devletinin üzerinde yükseldiği zemin ve halklar üzerindeki gerici emelleri

20. yüzyılın başında "ulusal kurtuluş" talebiyle sahneye çıkan Türk burjuvazisi kısa sürede Osmanlı ve Avrupa emperyalizminin boyunduruğunda bunalmış Türk, Kürt, Laz, Çerkez, vb. Anadolu'da yaşayan birçok ulus ve azınlığın desteğini alarak Kurtuluş Savaşı'nı kazandı ve "Misak-ı Milli" sınırlarını oluşturdu. Cumhuriyetin ilk kuruluşunda "Bu Kürtlerin ve Türklerin parlamentosudur" diyen M. Kemal, çok geçmeden, "Ne mutlu Türküm diyene!", "Bir Türk dünyaya bedeldir" şiarlarıyla cumhuriyetin şovenist kimliğini ortaya koydu. Oysa üzerinde devlet kurdukları bu coğrafyanın önemli bir bölümünde Kürt, Ermeni, Laz, Gürcü, Çerkez, Abhaz, Süryaniler vb. yaşamaktaydı. Türk devleti onları yok saymakla kalmadı, yüzyıllarca beraber yaşamış bu kardeş halklar arasındaki ulusal, dinsel, mezhepsel kimlik ve kültür farklılıklarını kendi gerici ve sömürgeci emelleri için de kullandı. Daha cumhuriyetin ilk yıllarından başlayarak

Kent	İslam	Katolik	Protestan	Ortodoks	Ermeni	Hır.	Musevi	Sair
Ordu:	202.083	9	16	120	15	2	4	1
Giresun:	164.967	37	72	2	11	6	1	-
Trabzon:	289.996	55	30	77	99	25	3	10
Rize:	171.647	3	2	1	-	2	-	-
Artvin:	90.011	9	2	30	-	7	2	5
Tokat:	261.803	39	1	25	103	55	92	14
Gümüşhane:	122.222	1	1	-	3	-	1	-
Samsun:	273.369	156	41	109	183	82	95	1
Toplam:	1.776.125	303	126	384	424	177	198	31

Müslümanı Hristiyanı, Sünniye Aleviye, Türkü Kürde ya da farklı halklara karşı kışkırtarak, değişik ulus ve halklar üzerinde zulüm estirdi.

Merkezi otoritelere ve zulme karşı ayaklanma geleneğinin güçlü olduğu Anadolu topraklarında Osmanlı'dan egemenlik devralmış olan genç Türk burjuvazisi, ancak halklar arasına düşmanlık tohumları ekerek otoritesini sağlayabilir, gelececek muhalefeti ancak böyle ezebilirdi. Osmanlı'dan devraldığı bu politikalar sayesinde ki, başta Kürt halkının olmak üzere gelişen onlarca isyanı kanla bastırmayı başardı. Ermeni ve Rumlara yönelik sürgün ve soykırım sırasında diğer ulus ve dinlere mensup halkların belli bir kesiminden destek bulması, halklar arasına ekilen düşmanlık tohumlarının ürünüdür. Alevilerin Sünnilere katlettilirilmesi, Kürtlerin isyanını bastırmak için Lazların kullanılması vb...

Özellikle SSCB'ye sınır olan Kürdistan ve Karadeniz'e yönelik gerici politika ve kurumlaşmalara büyük bir önem verilmiştir. Türk burjuvazisi, sosyalizmin etkisinden korunmak için, Sovyetler Birliği'nde yaşayan Laz, Çerkez, Ermeni vb. aynı etnik kökenli halklarla ilişkileri yasaklamış, anti-komünizm propagandası ile halklar arasına düşmanlık tohumları ekmiştir. Resmi ordu birliklerinin yanı sıra en gelişkin ajan ağı ve kontra örgütlenmeler Kürdistan'da ve Karadeniz'de oluşturulmuştur.

Coğrafi olarak bitişik olan bu iki bölgenin -Kürdistan ve Lazistan- halkları tarih boyunca komşu olmanın kederini ve sevincini beraber yaşamışlardır. Aynı imparatorluklar tarafından sömürgeleştirilmişler ve gerici emellerinin yaşam bulduğu alanlar olmuşlardır. Bugün de bu iki halk aynı sömürgeci gücün egemenliği altında benzer bir kaderi paylaşıyorlar. Tüm zulme ve vahşete rağmen bastırılmayan Kürt halkının özgürlük özlemi sömürgeciliğe karşı başkaldırıya dönüşmüş, bu başkaldırı ezilen halkların sempati ve desteğini kazanmıştır. Kürdistan'da tutuşan bu özgürlük ateşinin Karadeniz'i etkilememesi düşünülebilir mi?

Kirli savaş güçleri neden Karadeniz'de konumlanıyor?

Sömürgeci sermaye devletinin Kürdistan'da yıllardır yürüttüğü kirli savaşın tecrübe ve deneyimini olduğu gibi Karadeniz'e taşıması gerçekten PKK'nin birkaç gerilla birliğini Karadeniz dağlarına kaydırmasından dolayı mıdır? Bu da bir neden olmakla birlikte asıl neden değildir. Aynı dağlarda kaç yıldır TİKKO ve DHKP-C gerillaları da bulunuyor, zaman zaman karakol baskınları vb. eylemler gerçekleştiriyorlardı. O halde bölgede neden dün değil de '97'den itibaren kirli

savaşın ihtiyaçlarına göre bir konumlanma gerçekleştiriliyor? Sermaye devletinin Karadeniz'deki konumlanış tarzına bakıldığında, bu sorunun yanıtını bulmak kolaylaşacaktır.

Susurluk'ta gün yüzüne çıkan çete devletinin "saygın" isimlerinden Tuğgeneral Veli Küçük Karadeniz Bölge Komutanlığı'na getirildi. Uzun yıllar Şırnak'ta Kürt halkına kan kusturan Mustafa Malay Ordu'ya vali olarak atandı. Daha önce Diyarbakır'da valilik yapan İbrahim Şahin Giresun'a, askerliğini Hakkari'de komando olarak yapan Bayram Ali Köse Ordu'nun Mesudiye ilçesine kaymakam olarak atandı. Tokat'ın Almus ilçesi kaymakamı Ahmet Aydın ve Giresun'un Pirapaz, Espiye, Tirebolu ilçelerine atanan kaymakamların hepsi uzun süre Kürdistan'da görev yapmış unsurlardır. Bunların yanı sıra Kürdistan'dan Karadeniz'e kaydırılan özel hareket timleri, komando taburları ve jandarma birliklerine ise hiç değinmiyoruz. Aynı dönemde (1997) Susurluk'un diğer kahramanı Mehmet Ağar DYP'nin Karadeniz Bölge Örgütlenme Sorumluluğu'na getirildi. Aynı süreçte yaşanan diğer bir önemli gelişme de Türkiye cumhuriyetler ve Avrupa ticaretinde stratejik öneme sahip olan Samsun, Ordu, Sinop ve Hopa limanlarının ihalesinin Mehmet Ağar'ın has adamı olarak bilinen Turgay Ciner ve Muammer Çakıroğlu'na verilmesi ve limanların özel tim tarafından korunmasıdır. Bu listeyi uzatmak mümkün, ancak bu kadarı bile özel savaşın konumlanışı hakkında bir fikir vermektedir. İsimlerini saydığımız vali, kaymakam, ordu komutanı, özel tim, komando taburları ve karakol komutanlarına kadar istisnasız hemen hepsi Kürdistan'da görev yapmış, kirli savaş içerisinde sivrilmişlerdir ve ortaya çıkan devlet çetelerinin baş aktörleridir.

Diğer dikkat çekici bir durum da özel savaş birliklerinin Karadeniz'deki coğrafi konumlanışıdır. Bu da sömürgeciliğin Karadeniz çıkartmasının çok yönlü amacını gösteriyor.

Limanların tutulmuş olmasının iki nedeni vardır. Birincisi; Türkiye, Avrupa ve Türkiye cumhuriyetleri arasında deniz ticaretinde, özel olarak ise silah kaçakçılığı ve uyuşturucu ticaretinde tuttuğu özel yerdir. İkincisi; sömürgeci Türk devletinin Türkiye cumhuriyetler üzerindeki tarihsel yayılmacı emelleridir.

Özel savaşın Karadeniz'in hangi il ve ilçelerinde konumlandığına baktığımızda, tablonun tamamlandığını görüyoruz. Sömürgeci savaş aygıtının konumlandığı hat oldukça önemlidir. Konumlanılan il, ilçe ve köylerin neredeyse tümü Alevidir. Gerek '80 öncesinde gerekse bugün devrimci potansiyelin en yüksek olduğu, gerilla savaşının ve devrimci çabaların en zorlanmadan taban bulacağı bir alandır.

Kürdistan illeriyle sınır olması ve dağların gerilla mücadelesine elverişliliği de, bu güzergaha yığınak yapılmasının nedenlerinden biridir. Ama başta da belirttiğimiz gibi, bu sadece bir nedendir. Sömürgeci devlet Karadeniz'e de yığıldığı kirli savaş aygıtını meşrulaştırmak için bu durumu bir vesile olarak değerlendirmektedir. Bütün bu yığınak ve konumlanış Karadeniz ile Kürdistan arasındaki bu hattın silah ve uyuşturucu ticareti yolu olarak kullanılmasına uygun bir tarzda gerçekleştirilmiştir.

Kirli savaşın kirli yöntemleri

Kurulduğundan bu yana halklar arasında etnik, dinsel, mezhepsel farklılıkları kışkırtan sömürgeci Türk devleti bu kirli yüzünü Karadeniz'de bir kez daha gösteriyor. Kürdüyle, Türkmeniyle, Lazıyla, Çerkeziyle, Rumuyla ve Ermenisiyle onlarca ulustan halkın yüzyıllardır kardeşçe yaşadığı Karadeniz, bugün şovenizm ve ırkçılığın hortlatılmak istendiği bir alana çevrilmiştir.

Sömürgeci devlet Karadeniz'e yaptığı özel savaş yığınının hemen ardından köylülere yaylaları yasakladı. Böylece onları ekonomik olarak çökerterek koruculuğu "ekmek kapısı" haline getirmenin zeminini döşedi. Sonra Mesudiye'de özel tim tarafından katledilen iki çocuğun PKK'liler tarafından öldürüldüğü propaganda edildi. Ancak aynı katliamdan sağ kurtulan bir çocuk abilerinin özel tim tarafından öldürüldüğünü açıklayınca, bölge halkının öfkesi özel time yöneldi. Çete devleti iki özel tim elemanını suçlu bularak görevden almak zorunda kaldı. Peşinden Almus'ta özel tim bir eve gerilla kıyafetiyle baskın düzenleyerek katliam yaptı. Bunu da PKK'nin yaptığı propaganda edildi. Ancak yine ters tepti. Çünkü hem ailenin devrimcilere yakınlığı biliniyordu, hem de sağ kurtulan aile bireyleri katliamı özel timin gerçekleştirdiğini açıkladılar. Buna benzer onlarca yol kesme ve

katliam gerçekleştiren özel tim, tüm bunları PKK'ye malederek şovenizm ve ırkçılığın tohumlarını ekmeye çalışıyor.

Özel timin ERNK imzasıyla evlere gönderdiği mektup ve bildiriler de bunu tamamlayan diğer bir kirli savaş yöntemidir. Mektup ve bildirilerde; "10 gün içinde köyleri boşaltıp batıya Türklerin bölgesine göç edeceksiniz. Aksi halde sizlere dünyayı zindan edeceğiz. ... Zaza, Azeri, Türkmen, Boşnak, Alevi, Şafi demeden bütün Türk piçlerini bu topraklardan çıkaracağız. Sizlerin yerine buradan sürgün edilen Ermenileri yerleştireceğiz. Mücadelemiz büyük Ermenistan'ı kurana kadar devam edecektir. Başkanımız Abdullah Öcalan da Ermeni asıllı bir Kürttür." (Ülkede Gündem, 30 Eylül '97)

Osmanlı'dan bugüne egemen sınıfların tarihsel düşman olarak andıkları Ermeniler ve Kürtlerin birarada anılmaları ve PKK'nin bir Ermeni örgütü, Abdullah Öcalan'ın da "Ermeni asıllı bir Kürt" olarak gösterilmesi, şovenizmin Karadeniz'de tezgahtığı kirli oyunları tüm açıklığıyla ortaya sermektedir.

Bugün Karadeniz'de kimi yerlerde zorla, kimi yerlerde ise gerici-şovenist unsurlara dayanılarak koruculuk kurumlaştırılmaya çalışılıyor. On yıllardır kirli savaş yöntemleriyle Kürdistan'ı kontra örgütler ve uyuşturucu bataklığı haline getiren sömürgeci devlet bugün de Karadeniz'i bir uyuşturucu ve kontr-terör yuvasına dönüştürmek istiyor. Bu sayede Karadeniz'deki devrimci potansiyeli de boğmayı hedefliyor.

Kirli emellerinin ürünü bu kirli savaş yöntemleri sermaye devletinin bataklığı olacaktır. Tarih Kürdistan örneğinde de göstermiştir ki, zulüm ve zorbalığın ürettiği tek şey öfke ve isyandır. Karadeniz halkı yüzyıllarca aynı egemen güçlerin zulmü altında aynı kaderi paylaştığı Kürt halkının özgürlük coşkusunu paylaşacaktır. Zulme karşı isyanı kurtuluş yolu olarak seçecektir.

Yaşasın halkların kardeşliği!

EKİM 3. Genel Konferansı

Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

Bir roman: Çarkent (Aleksandre Zinoviev, Ümit Yayıncılık)

İhanete karşı tomurcuklanan özlem

"Batı bize, Ruslara, yalnızca kendi tarihinin değil, bizim, kendi tarihimizin de yorumunu dayattı. Batılılar, Amerika kızılderililerine nasıl davrandıysa, bize de öyle davrandılar. Tapon mallar vererek bizi satın alıp kötü yanlarını bulaştırdılar. Ciklet kaşılığında, blucin, rock müziği, kendini orospulaştırma özgürlüğü ve kendi halkını talan etme olanağı karşılığında devrimimizin ve Sovyet tarihinin gerçekleştirdiği büyük şeylere ihanet ettik."

Bu sözler Çarkent adlı romandan alıntılandı. Yazar Aleksandre Zinoviev romanında perestroyka ihanetine karşı tomurcuklanan sosyalizm özlemini mütevazı bir şekilde anlatmış.

Zinoviev kesinlikle bir Stalin karşıtı. Fakat bu, kitaba önyargıyla yaklaşılmasını gerektirmiyor. Zira romanda sosyalizme, Stalin dönemine duyulan özlem öne çıkıyor. Yazar roman kahramanlarından Makarov isimli bir profesörün ağzından şunları söylüyor (ya da söylenmiş sözleri çarpıtmadan aktarıyor):

"Marks ve Engels gerçekten birer dahiydi; bugün bazı çevrelerin onları göstermeye çalıştığı gibi birer cani ya da akılsız değil. Stalin de politik bir dahiydi. Bu dahilerin ağızlarından çıkmış sözlerle tarihsel bir yaklaşımla bakmak, onları gerçek bağamlarına

oturtmak gerekir. Resim konusunda örneğin; bir tablonun bütününden, ayrı ayrı vurulmuş fırça darbelerini söküp almaya kimse kalkmaz. Bu açık. Tarihsel olayların yorumu sözkonusu olduğundaysa bunu yapmak daha zorlaşır."

Makarov yukarıdaki sözleri Stalin'e, devrime ve komünizme küfretmenin, Lenin'in heykellerine saldıranın toplumsal şizofreniye dönüştüğü bir evrede söylemektedir. Toplum bir kişilik bölünmesi, daha doğru bir ifadeyle bir kişiliksizleşme yaşamaktadır. Artık tanınmaz bir haldedir. Perestroyka kirli ürünlerini daha işin başında vermektedir. Ama yine daha işin başında perestroykanın gerçek yüzünü görenler de vardır. Oysa o yıllarda burjuva medya sadece toplumsal şizofreninin bir unsuru olanları ballandıra ballandıra anlatıyordu. Öyle ki, koca SSCB'de komünizmi savunan bir tek insan kalmamış dedirtecek denli... Ancak gerçeklerin üstü ne kadar örtülmeye çalışılırsa çalışılsın, yine de günyüzüne çıkacak bir yol buluyor kendine: Gerçekler inatçıdır!

Perestroyka nihayetinde bir sonuç. Onu önceleyen bir tarihsel süreç var. Yazar bu süreçle başlıyor romanına. Brejnev döneminden perestroykanın öncesini ele veren çarpıcı bir örnek vermekte yarar var.

Romanın maktul kahramanı -ki roman bu cinayet üzerine kurgulanmaktadır- Mao Zedunka, gençliğinde çok genç, güzel ve alımlı bir kadındır. Marilyn Monroe'nun Partikent versiyonu gözüyle bakılmaktadır Mao Zedunka'ya. Zedunka'nın zekası güzelliğiyle ters orantılıdır. Ancak zeki olmamasına rağmen, erkek anatomisine olan merakı sayesinde kısa zamanda

partide ve Partikent

yönetiminde önemli mevkilere gelmeyi başarabilmiştir. Bir başka ifadeyle, partideki dejenerasyon bu boyutlara ulaşmıştır.

SBKP'de bürokrasi çok sağlam bir mekanizma oluşturmuştur. Parti üyeliğinin kriterleri de devrim yapan Bolşevik Parti'ninkinden çok farklıdır. Mao Zedunka gibi erkek anatomisine ilgi duyan bir kadının güzelliği, bir bürokratin akrabası olmak ya da rüşvet, parti üyesi olmanın ve önemli mevkilere gelebilmenin temel kriterleri haline gelmiştir. Bu denli yozlaşmış ve çürümüş bir SBKP'de gerçek komünistlere, hatta tutarlı ve dürüst insanlara bile yer yoktur. Böyleleri ya kötü bir yaşama mahkum olmaktadır -ki bunlar şanslı olanlardır- ya da haklı olarak sistemi eleştirdikleri için rejim düşmanı olarak ağır cezalara çarptırılmaktadırlar.

Perestroykayla birlikte ortaya çıkan burjuva sınıfı, "nereden çıktı bunlar?" sorusuna neden olmuştu ilk zamanlar. Romanda bu soruya da yanıt veriliyor. Partideki ve yönetimdeki bürokratlar tümüyle ayrıcalıklı bir kesimi oluşturmaktadırlar. Oturdıkları evlerden evlerinin döşemesine, giyecekten yiyeceğe kadar emekçilerden farklı, lüks bir yaşamı vardır bu bürokrat kastın. Adı konulmamış bir sermaye birikimi gerçekleştiriyorlar. Perestroykayla birlikte bunun adı konuyor.

Eğitim ezbere dayalıdır ve sınıf geçme de yine parti üyeliğine benzer biçimlerde gerçekleşmektedir. Öğrencilerin, komsomoldakiler de dahil olmak üzere, ezici bir çoğunluğu anti-komünisttir. Hoş, partidekilerin neredeyse tümü anti-komünisttir. Ama komünizme de laf söyletmezler! Komünizme küfredilecekse bunu da biz yaparız deyip, perestroyka sonrasında takdire şayan bir şekilde yaparlar da!

Bu koşullarda partinin ve ülkenin başına Gorbaçov geçer ve perestroykanın startını verir. Sosyalizme en çok küfredenler SBKP yöneticileri olurlar. Sosyalizmden öğ alınmaktadır adeta. Öyle ki, yangından mal kaçırma telaşıyla yerleşim yerlerinin adı bile değiştirilir: Partikent Çarkent adına geri dönerken, Kızıl Ordu burg Trier, Lenin Meydanı Vali Meydanı olur. Lenin heykellerine bile tahamülleri bile yoktur bu eski "komünist", yeni alçakların.

Her çeşit düşünce "özgürleşir" bir anda. Ama ne özgürlük! Faşizm bile kendisini rahatlıkla ifade edebilirken, komünizm afaroz edilir perestroykanın "özgürlük" koşullarında. "Ekim Devrimi'nin üzerinden 70 yıl geçtikten sonra komünistler fikirlerini savunmak için herkesle, özellikle SBKP yöneticileriyle ve parti örgütünün memurlarıyla savaşmak zorunda kalıyorlardı. Bu da kimseyi şaşırtmıyordu."

Perestrokayla birlikte SSCB'ye de Friedman'ın ruhu siner. Fabrikalar, kombinalar ya tamamıyla özelleştirilir, ya emperyalistlerle ortaklığa gidilir ya da kapatılır. Freidman'ın ruhunun bulunduğu her yerde olduğu gibi işsizlik çığ gibi büyür. 70 yıl sonra SSCB'de açlık hortlamıştır. Perestroyka "nimetlerini" daha baştan sunar.

Perestroykaya karşı tepkiler de daha ilk günlerde -cılız da olsa- oluşmaya başlar. Bu tepkiler çevre örgütlenmelerini koşullar. Bu oluşumlardan biri "İleriye Stalin'e doğru!" şiarını benimseyenlerdir.

Bir başka grup ise neo-komünistlerdir. Bu gruplar her ne kadar marksist-leninist olmasalar da, komünizme duyulan özlemin bir ifadesi olarak ortaya çıkmış olmaları oldukça anlamlıdır.

Esas kahraman Yuri Çernov ile yukarıda sözünü ettiğimiz Makarov arasında geçen bir konuşma, komünizme duyulan özlemin en net bir ifade edilisiidir.

Çernov perestroyka koşullarını kastederek Makarov'a sorar:

"Peki şimdi ne yapmak gerekiyor?"

"Savaşmak."

"Ne için?"

"Komünizm için kapitalizme karşı."

"Komünizm yıkılırsa, bizde, bu çok büyük bir kayıp mı olur sizce?"

"Tarihin en büyük kaybı olur. O durumda kapitalizm gezegenimizin denetlenemeyen tek hakimi haline gelir ve insanlığı yıkıma götürür."

Rusya'daki '97 Ekim Devrimi kutlamaları Makarov'un bu özlem yüklü öngörüsünün geniş emekçi yığınlarına mal olmaya başladığının somut bir göstergesiydi. Öyle ki burjuva medya bile bunun üzerine örtmeyi başaramadı "komünizm hayaleti" yeniden dünya üzerinde dolaşmaya başladı.



Sermayenin saldırıları sınıf kinimizi biliyor!

Ülkemizde egemen sınıfın yürüttüğü kirli savaş yöntemlerinden birisi de sosyalist ve yurtsever basına yönelttiği saldırılardır. Tarihi kanla, barbarlıkla, katliamlarla dolu olan faşist devlet, “bin operasyon”una her geçen gün yenilerini eklemektedir. En meşru hakları için mücadele eden işçi-emekçiye kanla, ölümle, kimyasal gaz bombalarıyla saldırmaktadır. Faşist sömürgeci devletin bu saldırılarından en çok nasibini alan, kuşkusuz özgür basındır. Onların istediği basın, görmeyen, duymayan, yazmayan basındır. Yani Sabah, Milliyet, Yeni Yüzyıl vs. gibi veya herbiri ırkçı, şoven sloganları bayrak edinmiş TV’lerdir. Yani Show, ATV, TGRT vs. gibileridir. Onların istediği basın, kapitalist egemenliğin devamı için propaganda yapan, bu amaç için yapılan katliamı, zulmü saklayan, insanların beynini uyuşturan, suçluların aklanmasına yardımcı olan, bekası için işlediği suçları toplumun gündeminden uzak tutan (Gazi davası, M. Göktepe davası, Manisalı gençlerin davası gibi) bir basındır. İşte özgür basın da bu rezillikleri yazdığı, katliamları unutmadığı/unutturmadığı, işçi-emekçinin yanında yer aldığı, sömürgecilğe ve kirli savaşa karşı çıktığı için devletin her dönem özel bir “ilgi” alanı olmuştur. Çalışanları katledilmiş, işkencelerden geçirilmiş, zindanlara tıklmıştır.

Emeğin özgürleşmesi, toplumun bu vahşetten kurtulması için mücadele eden sosyalist basına sahip çıkmak, biz işçi-emekçi halkların görevidir. Sosyalist basına sahip çıkmak kendi geleceğimize, kendi emeğimize sahip çıkmaktır; kapitalist ve faşist barbarlığın yok oluşunu hızlandırmaktır; onurluca/kardeşçe yaşamaya sahip çıkmaktır; çocuklarımızın ve gelecek nesillerin aydınlık dolu yarınlarına sahip çıkmaktır. Bu bilinci az-çok kavrayan

tüm duyarlı insanların görevi özgür basını daha fazla insana ulaştırmak ve sahiplenilmesi için çalışmaktır. Özgür basın, bugün elinde tuttuğu mevzileri bedel ödeyerek yaratmıştır. Ve yaratılan bu devrimci değerleri korumak için de halen bedel ödemektedir.

Son dönemlerde açıktan yapılan saldırılar ilerisi için fikir vermektedir. Özellikle şu sıralar özgür basın ve yanısıra HADEP’e yapılan baskı ve baskınlar saldırıların derecesini de gösterir durumdadır. Devlet kitle hareketinin yeni bir aşamaya ulaşması, ulusal mücadelenin, bu kitle hareketiyle daha sıkı birleşmesinden duyduğu korkuyu bu kirli saldırılarıyla ortaya koyuyor. Bu saldırıların gerisinde, Susurluk devleti, MGK’sı, MİT’i, kontr-gerillasıyla burjuva düzenin kendisi vardır. Yani bir sınıf vardır. Bu saldırılardan çıkacak sonuçlardan birisi de, saldırıların sınıf savaşından bağımsız düşünülmemeyeceğidir. Burjuvazi örgütlü bir sınıf olarak vardır ve bir sınıf olarak saldırmaktadır. Burjuvazinin bu sömürü düzenini de ancak örgütlü bir sınıf yıkabilir. Öyleyse bir sınıf olarak örgütlenip burjuvazinin karşısına çıkmak gerekiyor. Aksi takdirde ne katliamlar, ne işkenceler, ne de sömürücüler bitecektir. İşçi sınıfı için tek örgüt, kendi yaratacağı partisidir. Kapitalist sömürüye, faşist barbarlığa son vermek için, hesap sormak için, özgür basına sahip çıkalım. Parti saflarında mücadele edelim. Bizler bu şekilde düşünen bir grup işçi olarak sosyalist basına ve HADEP’e yapılan baskıları nefretle kınıyor ve öfkemizi intikam için biliyoruz.

Sosyalist basın susturulamaz!

Kurtköy’den SYKB okuru bir grup işçi

Sosyalist basını susturamayacaklar!

Merhaba dostlar, Bizler Gönen hapishanesinde bulunan siyasi tutsaklarız. Yaklaşık 1 yıldan bu yana buradayız ve yayınlarınızı ara sıra takip edebiliyoruz. Bunun sıkıntısı ile bu satırları yazıyoruz.

Evet dostlar, sınırlı da olsa sosyalist basını takip etmek de özellikle son süreçte yaşanan ve 28 Şubat kararlarıyla topyekün saldırılarını arttıran çete rejimi, saldırıların odağına ilk olarak sosyalist basını, işçi sınıfını ve emekçi halklarımızı koydu. Ülkenin dört bir yanında terör estirmeye devam ediyor. Her gün yaşanan gözaltılar, infazlar ve baskılarla amaçlanan başta

devrimciler olmak üzere tüm emekçi halkımızı sindirmek ve teslim almaktır.

Yapılan bu saldırıları kınıyoruz ve çete rejiminden bu zulmün hesabını soracağız diyoruz. Bu yaşananlara değinme ihtiyacı duyduk. Sosyalist basını asla susturamayacaklar!

Bu duygular içinde hepinizi kavgamızın sıcaklığı ile kucaklar, en sıcak sevgilerimizi göndeririz. Sevgilerimizle.

Murat Çapanoğlu
Kapalı Hapishane Siyasi Koğuş

GÖNEN BALIKESİR

Bu düzeni değiştirmek bizlerin ellerinde!

Evet yoldaşlar, bilindiği gibi günümüzde çok azgın bir emek sömürüsü yaşanmaktadır. Ben burada fazlaca derine dalmadan, emek sömürüsü nedir, niçin önemlidir, özel mülkiyet, sınıf ve sınıf savaşı gibi birkaç başlığı bildiğim kadarıyla anlatmaya çalışacağım.

Öncelikle bizler, yani üretici insanlar olarak yaşam biçimimiz emek gücüne dayanmaktadır. Günlük yaşamın bütün ihtiyaçlarını emek gücümüzle karşılar, ev yaşam biçimimizi ona göre belirleriz. Öyleyse emek, artı emek ve emek gücü nedir? Bunların kısaca bir tanımını yapalım.

EMEK (çalışma): İnsanların gereksinimlerini karşılamak üzere, doğanın verilerini değişikliğe uğratarak harcanan fiziksel ve zihinsel çaba. Demek ki kendi ihtiyaçlarımızı karşılamak için, belli bir süre fiziksel ve zihinsel çaba harcamamız şart. Ancak, gücümüze baktığımızda iş saatlerinin uzunluğu, fazla mesailer, yani artı-emek bizim ihtiyacımız değil. Öyleyse kim, kimler için? Elbette işveren kapitalist için. Böylece işveren artı-emek sonucu ortaya çıkan üretime, tüm değerlere el koyarak özel mülkiyet yolunu düzlemiş olmaktadır. İşte sömürünün en güzel tanımına ulaşmış oluyoruz. İş saatlerinin her uzayışı biz işçiler ve emekçilerin bedensel ve zihinsel sömürüsünün artması demektir.

ARTI-EMEK: Artı emeği anlatmak için çalıştığımız iş gününü değer bakımından ikiye ayıracağız. 1) İşçinin emek gücünü yaşamak için gerekli ihtiyaçlarını ürettiği kısım. Buna gerekli emek zamanı ve bu sürede harcanan emek gerekli emektir. Bu hem işçinin yaşamının devamı hem de emeğin toplumsal yönü bakımından gereklidir. Buraya kadar üretim ilişkileri normaldir. Ancak; 2) İşçi yine aynı iş gününde emek gücü harcamaya devam eder. Ama emek gerekli emek değil, kendisi için bir değer yaratamaz. Kendi emek gücünün dışında harcanan bu emek artı-emek, harcanan zaman ise artı emek zamandır. Demek ki toplumsal bakımdan gerekli olan üretim dışında kalan değer ve artı-değer kendi emek gücümüzü satın alan sermayedir, yani kapitalist için üretim olacaktır. Yani sömüren asalak sınıfa kar ve özel mülkiyet olmaktadır. Günümüzdeki işçi sınıfının ürettiği her meta kapitalizmin doğası itibarı ile ihtiyaç için değil, pazar içindir. Yani üretici sınıf olan işçi sınıfı toplumsal gereksinim için değil, artık kapitalist pazar için üretmektedir. Bu sömürü biçimi kendi içi açlık, sefalet,

yoksulluk, sermaye sınıfı için yeni sömürü imkanları demektir. Kapitalizmde üretim budur. Oysa üretim insanın emek araçlarını kullanarak emeğin konusunu toplumsal gereksinimini giderecek biçimde değiştirmesidir. İşte bu birkaç küçük sebep dahi kapitalizmin önüne neden “vahşi” kelimesi konulduğunu çok iyi açıklamıyor mu? İşçi sınıfının yıllardır anti-kapitalist mücadelesi bunun içindir. Bu çarkı kırmak içindir. Tüm güzelliklerin düşmanı olan vahşi kapitalizm yalnız insanlığın değil tabiatın da düşmanıdır, hayvana da düşmandır. Gökyüzünün düşmanı da onlardır. Ölüm demek olan, kan demek olan kirli savaşların da sebepleri onlar değil midir? Halkları birbirine düşman eden, Kürdistan’ı işgal eden onlar değil midir? Arnavutluk halkının isyan sebebi onlar değil midir? Fabrika atığının, zehirli gazların sebebi onlar değil midir? Madem ki biz kardeşlikten, barıştan, sınıfsız bir yaşamdan yanayız öyleyse kapitalizmle, faşizmle bağdaş hiçbir çıkarımız olmaz. İnsanın insana kulluğunu yok etmek, onun karşıt sınıfı olan proletaryanın tarihsel görevidir. Bütün mesele hangi sınıfa emeğin gücümüzü bilmek ve onun için kullanmasıdır. Tek çözüm yolu birleşik, bir mücadeleimizdir. Bizlere yıllardır açlık, sefalet, kan getiren bu kokuşmuş düzeni ancak böyle tarihe gömebiliriz. Eroinden, fuhuştan, soygundan beslenen, kan dökerək ayakta durmaya çalışan, çeteleşmiş, mafyalaşmış bu düzeni değiştirmek bizlerin elindedir. Daha inançlı, daha kavgacı, daha bir inatla bayrağımıza sarılıp savaşmalıyız. Bizlerin bizlerden başka dostu yoktur. Unutmayalım ki kurtuluşumuz kendi eserimiz olacaktır.

Bir SYKB okuru

Kürt Ulusal Sorunu-2

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Hücrelere girmeyeceğiz! Direneceğiz!

görevi
ait oldu
savaşma
örgütlü
terca

Cesaretiniz varsa gelin!

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>